EUGEN EVU

DESPĂRȚIRI DE PLURAL
SAU IEȘIRI DIN SISTEM

– o pseudo antologie –

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

EVU, EUGEN

Despărţiri de plural sau Ieşiri din sistem / Eugen Evu
Deva; editura Polidava, 2010
380 pagini; 21 x 14,5 cm

ISBN …..

Redactor de carte şi procesare electronică: *Ion URDA*

Coperta: *pictură de Silke LUEHNEN - Germania*

E U G E N E V U

DESPÁRTIRI DE PLURAL

SAU

IESIRI DIN SISTEM

– o pseudo antologie –

EDITURA
POLIDAVA

Partea întâia

LECTURI,
JURNALE,
INSOMNII…

Trei chei ale cărţii

„Nu sunteţi degeneraţi, copiii mei.
Fiţi muncitori şi leneşi
Şi foarte blânzi, deosebit de blânzi!
Semănaţi cu fraţii voştri,
Cu animalele şi cu zeii…”
Goethe

„De ce au şi bărbaţii glande mamare,
fie ele inactive, de ce au sâni ca femeile ?”
Blaga

„Ok, feciori şi fecioare, continuaţi,
maimuţăriţi-i pe zei, veriga lipsă are forma
unui opt culcat, ca o clepsidră...”
Evu

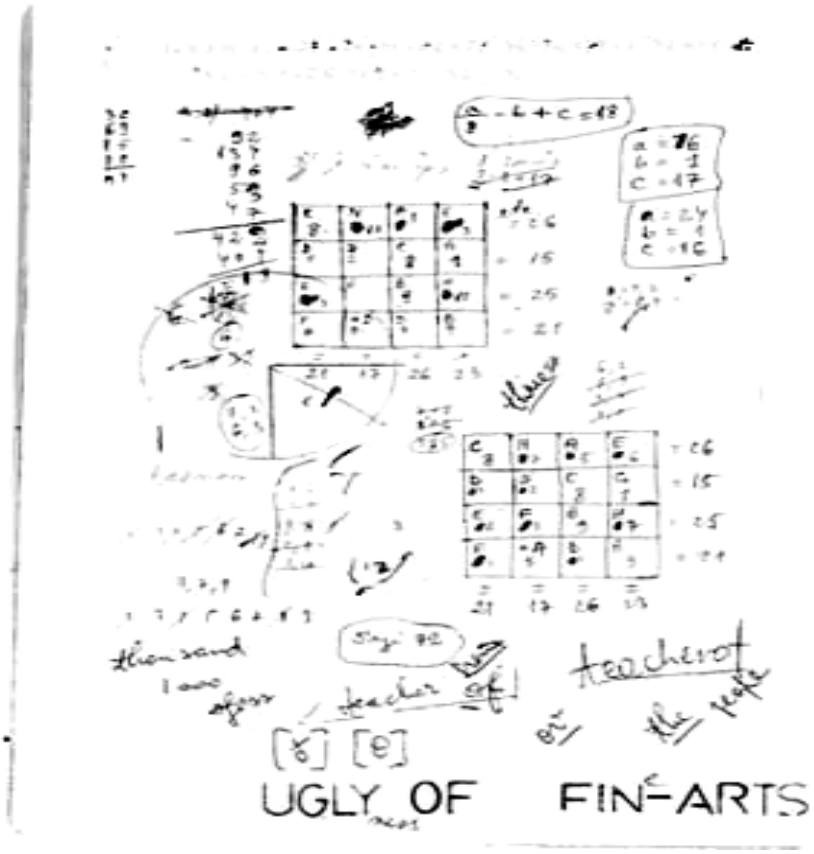

Grafică de Florentin Smarandache – U.S.A.

O dizertaţie despre Mişcare

...Dacă Brâncuşi ar judeca aceste creneluri/ cerneluri pe orizontală, umbre şi ecouri, caligrafiate de noi cu acea indicibilă naivitate a cioplitorului de fluiere, a copilului care se aventurează în pădure doar cu un briceag... nicidecum cu chibrite..., dacă Brâncuşi ar fi scris, ci nu ar fi ritmat, ca un pietrar, verticala Imaginaţiei,... nu mă ruşinez să cred că m-ar fi liniştit şi pe mine, scribul, şi pe dumneata, Florentin, poate şi pe vizitatorul de carte/ puzzle, compozit sau labirinth în care iodlele mele sunt jocuri ale unui copil de Munte, cu mentalitatea turistului în propria-i incintă semanthică... O carte este o călătorie şi un drum propriu, intersectând cu acest Nesaţiu de a fi acolo, în peisajul pe care îl privim, între invizibilul ochi şi peisajul propriu-zis... de a ne trăi fiinţa în modernitatea terifiantă a Pluralităţii – realitatea şi hazardul care este Anarhic, se repliază aproape instantaneu în fiecare „celălalt" care suntem... În acest sens, textul este delir şi cuvintele iarba pajiştei, sau lanul înaintea secerişului, întrerupt de chiaguri hierateci de maci dadaişti... Cetitorule, fii rezonabil şi primeşte-ne jocul, noi glorificăm de fapt Singurătatea cea fertilă, batem câmpia şi fluierăm la lună... O singurăciune altfel necruţătoare pe care o întrerup, o separ, o resping sau o voalez oniric. Realitatea e delir, unul care poate fi atent controlat.

Văd ceea ce, adăpostit faţă de prejudecata condiţiei Plurale, se perindă, se derulează, cumva oniric, acolo, jos, fără a mai fi captiv şi nici dependent de libertatea pe care socraticii ne-au indus-o, didactic, pseudo-taumaturgic... Un delir controlat, iată cartea, un labrinith în care eu emit ludic iodle! Brâncuşi era una cu Rodin, când îl plagiau – diferit – pe Gânditor (Cerul oglindit în sine-materie)... Altcineva, ontologic şi axiologic zicând, sculptase Anonimul de la Hamangia, in illo tempore, pe litoralul Euxin al lui Ovidiu...

Singurătatea este utopia Unului în Pluralitatea fastuoasă, agonică, scânteietoate ca sfărmatele scoici de sidef ale Memoriei.... Mareea imaginaţiei noastre reface perpetuum murmurul de monade, de naiade, de umbre şi ecouri... între

două furtuni.... Şi totul revine ca la ieşirea din Somn, ne trezeşte spre Lume, în lume, prin oglindire şi comunicare.... Una cumva orgasmică, a suspinelor mute, de dinaintea cuvintelor, din esenţialitatea Logosului... Gândul... el pluteşte deasupra primordiei care suntem: ape... Abisalul este mimat de vălurire, delirul Textului este interconectat noezic cu al Metatextului...

Se poate sculpta şi în rouă, aripa libelulei asta face... Diafanul depinde numai de interferenţa cu un sclipăt de rază, poate că suprarealismul este un capriciu... o stare exaltată şi nebunia de a simţi zvâcnirea unui curcubeu latent, suspendat fractalic... în chiar spaima Nopţii.

Cum să te faci înţeles celorlalţi... prin cuvinte, când ştii că tu eşti însuşi Cuvânt, ce barbarie a lumii e surzenia nonmateriei? Aceasta este dilema Poetului şi ea este a sacerdotului rudimentar, al „barbariei", de care ne scrie Roland Barthes... După ce am înţeles ce a ratat N.Stănescu prin Antimetafizica" lui… înainte de a mânca libelule, adică diafanitate şi morfina narcozelor dintre ape şi pulbere…, după incursiunile prin Entitatea plurisemantică definită de orbul Borges, înţelegând ca de fapt intunericul este cel ce vede…, caut a mă salva de contaminarea de risc continuu (...), a cohortei fără început şi previzibil sfârşit, a expresioniştilor care sunt oamenii acestui repetabil exod post/ babilonian,..., neuitând că Dumnezeu poate fi deductibil, etern incognoscibil, prietenos cu morţile noastre... Şi că Realitatea ne este darul cel mai de preţ, întru cercetare, realitatea Unului Repetabil în Pluralitate (am zis, fractalică), este marele, unic mister...

"Cine priveşte îndelung într-o prăpastie... se uită şi prăpastia în el"... Pe spatele textului meu uneori scânteiază zăpada altui timp, *celuilalt Timp.*

Am transpus recent această re-revelaţie, în cartea mea de poeme „Beţia de timp". Noi suntem fiinţe acvatice care au evadat pe suprafaţa planetei, în mediul gazos, suntem ca norii, suntem ca Splendorile, suntem proprii noştri Necunoscuţi. Artele... sunt dintotdeauna divinaţii, sunt manthramice, ori nu

sunt deloc! Realitatea derulată este, suntem, misterul. Cartea de faţă, este o fragmentare a narcisimului „meu”... Narcis s-a contemplat pe sine în limpezimea lacului (memoriei abisale)... însă ceea ce a admirat, dorit şi ucis pe el, era proiecţia gemelară, a surorii lui, vezi mitul grecesc originar!

Natura, cu suferinţele şi chemările ei materne (Mater, Gea) este sinea Sinelui nostru. Labirintul acestei cărţi este caliedoscopic, ca un poem profan – surprinzător din Real, al Delirului reflectat... Textele sunt ab origine, în Gândire, în Cogito, *mute.*

A *surprinde Mişcarea în infinitatea derivantă, succedată, perindată,* (spre Roşu!), este, fie estompată în proza consemnării cutărui fapt banal(izat), fie în ţipătul unei metafore, ori în „surâsul gândirii” (raţiunii reci, socratice...), arta modernităţii noastre: una continuu destructivă, prin aceea că îşi resoarbe imaginea (imago mundi?), ca egoistul (?) Narcis, însă Artele sunt întru starea Feminităţii latente în fiece masculin... Ea este posesivă, autoritaristă, severă şi aparent austeră, este Sentenţioasă, oraculară… Scriu înainte de a muri, las urme, poate semne utile cândva, cuiva, a posteriori. Este divina sau doar umana Empatie? Marii poeţi Khhayam,.. Eminescu, Malarmee, Hoelderlin, Rilke, Vallery, Blaga, Ion Barbu... m-au învăţat, eu i-am reînvăţat anume prin DEZVĂŢARE. O carte puzzle, a virtuozităţii fragmentariului: o pluralitate care aparţine însăşi Exitenţei noastre, a ta, a mea, niciodată compozite, *voila*! Laud dezordinea, aidoma lui Verlaine, iau în derâdere tragicul, aidoma lui Apolinnaire, mă dezic de iubiri, aidoma lui Baudelaire... Multumesc trădărilor, care astfel – devreme fiind, fac mai suportabilă inerentul Adio al Unuia, către Celălalt…! Caut să-mi fiu aidoma mie, pur şi complex, dar nu complicat, Eugen Evu. Intră şi uită-te, vezi ceea ce oricum vezi şi dumneata, însă *altfel.* Prin aceasta nefiind suprimaţi de asaltul pluralităţii, prin aceasta fiind noi înşine noi, plurisemantic, unici, aşa cum ne este viaţa, care, nu-i aşa? Este o moarte cu... încetinitorul... Poate... Numărătoarea este călătorie inversă, inversăm Timpul…

Încercări modulare

„Artistul modern simte nevoia să exploreze stăfundurile mitopeice ale spiritului lui, să inventeze o mitologie proprie, pe care să o folosească după voie în arta sa. Aşa se face că susbtituie mimesis-ul prin poesis, care nu mai e realitate cunoscută, nici transfigurarea realititătii cunoscute prin poezie, ci inventarea unei alte realităţi poetice, de tipul şi forma realităţii mitice personale, subiective şi obsedante. Înocuieşte deci katharsis-ul printr-o nouă finalitate artistică impusă de mitologia personală, de eliberare a unor obsesii creatoare, de transmitere a unui mesaj propriu, de instigare la empatie abisală, etc.

Poezia nouă mitizează universul subiectiv al fiecărui poet, cultivă "delirul" poetic. Alegoria - „altă faţă a lucrurilor" - ca procedeu stilistic, vehiculează cunoaşterea necunoscutului prin cunoscut, a unei idei abstracte, printr-o figurare conectă… Un lexicograf susţine că „originea alegoriei este religioasă"… Metafora - „înlocuirea unui termen prin altul" - este o formă particulară a cunoaşterii entităţilor figurative…

Morris Cohen

Sophia-Fiul-Filius-Sophia...
sau cărarea ştiută de suflet

„Arta, scria un pictor român, este, la originea sa, un joc magic. Nevoia de joc îl va împiedica fără îndoială pe om să devină un robot neînsufleţit"..

Desigur, însă aceasta este doar una din feţele cristalului... Arta este joc, pentru că „animalul poetic", scum definea Liviu Ioan Stoiciu, este de fapt sufletul nostru, iar acesta se joacă prin pajiştile gândirii, zburdă şi uneori, miel sau ied, sare gardul... fie puiul de lup, care învaţă prin joc, prin hârjoană, îşi ascute intinctul de vânătoare... Poate că şi îngerii au instinct de vănătoare, presupunem că el vânează umbre... Fie pasăre care cheamă prin triluri,.. împerecherea şi zidirea cuibului... Poezia este magică, însă, prin rostul ei divinatoriu, mantramic, prin efectul ei oracular, catarsic, taumaturgic, însă în aceste timpuri

deja robotizante, dragă pictore, artistul Cyborg a devenit o prezenţă obsedantă, strivitoare, iar ceea ce numim suflet, se schizofrenizează, artele... înnebunesc, ele fac boala autorilor lor, sunt agonice, unii zic că ar fi vorba de specia actuală, o definesc spăimoşi „mutantă" etc. Ca să nu înnebunim că murim, încă de la naştere, asta ni se întâmplă… unii, vai! panicaţi, disperaţi de această "utopie cu vierme propriu, existenţa (...) Ar fi Calea Simplistă, însă cea bună este a *cărării ştiute de suflet*, poate având El impregnată în memoria ancestrală, un fel de hartă itinerantă a „eternei reîntorceri"... una imemorială; poate una interstelară, una fiind anume acolo, în genomul opturat, pecetluit şi intact în durată...

Viaţa, unicul nostru mister, Realitatea insomniacă, au nevoie imperativă de Visătorie; viaţa este energofagă; energiile care suntem sunt ele însele cu instinctul lor de vânătoare propriu activ... poate încetinim procesul zilnic al morţii, ne consolăm a muri, (de ce nu?) cântând, melodiind adică... Poate jocul de întinereşte cumva, poate efectele benefice menţin natura „magică", efectele vindecătoare.... Continui să cred că sufletul meu este Fiul, că a iubi este a dărui întru a spori, sufletul nostru ştie că arta poeziei, a cântecului, melodierea stării de A FI,… este Nesaţiul ceresc - împământenit, patosul, cel de Libertate, cel suprem şi manifest în om, cel care nu ne sperie de... robotizare.

Alte întâlniri…

Varujan VOSGANIAN

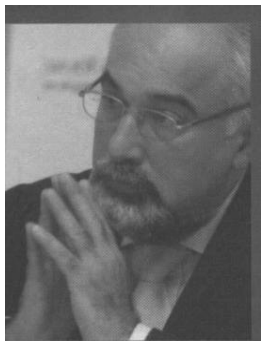

Din fugare sau răzleţite lecturi, mai degrabă semănând cu lecturarea Drumului cu paşii, Varujan mi-a prilejuit, cu ani în urmă, acea tresărire de a da bineţe cuiva ştiut de undeva...starea stranie că te întâlneşti, pe inverse cărări, cu tine însuţi, într-o altă ipostază... Poate sună cumva exaltat, - noi exaltăm lucrurile! - ori altcumva....însă eu, încă de la primele lecturi din alţii (...), am resimţit destul de rar

aceast curioasă percepţie: cititorul care sunt este oricum mai poetic decât cel care scrie, decât cei ce scriem, în …spiralic adaos al exploziei cu încetinitorul (apheironice?) care rezideşte? ...pădurile lui Wagner, ecouri de vânătoare (poate safari-uri ale **zeilor rşi**?) ....sau simplificând englezeşte (...), Magic World-ul Cărţii Unice...

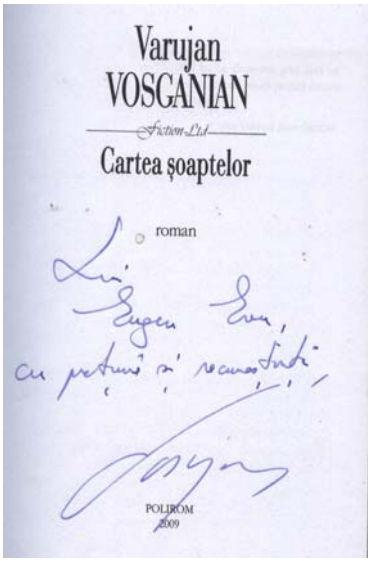

Boematic, cu ani în urmă, (ne)uitaţi prin ale noastre provincii, eu la Hunedoara, dumnealui la Focşani şi Iaşi... în glumă, cândva, îl poreclisem calamburistic (n-am zis cabbalistic!) Varujan Valjean... Poemele lui, am scris undeva, citite cu ochii, se fac auzite într-o dimensiune cu ecouri multiplicate, ca dintr-un „străsimţ”... au un „ceva” de pergament, de memorie sacră, au un parfum neînţeles în arealul meu semantic, şi totuşi, ceva tulburător de cunoscut...Triada de volume lirice are ceva alchimic, ezoteric, cabbalistic, iniţiatic în cheie actualizată… ceva amintind – însă vag şi doar semnificat - de Magicianul lui Cohello, ba chiar mai de departe (...), de sacerdoţii barbarilor, de care face vorbire Umberto Eco.... ”Şamanul albastru”; „Ochiul alb al reginei”, „Isus cu o mie de braţe”.

Proza scurtă „Statuia comandantului”, nuanţează de o manieră captivantă, un foarte puternic nerv poieion (...), cu spirit eseistic, sagistic, glossând de fapt stările eminamente ale contemplaţiei metafizice, murmurate, întocmite ca texte – comunicante... Varujan îţi induce neliniştea care vine din cunoaştere, dar şi din genomul arhetipal, iar metoda sa este – în poezie, ca şi în proză,- alegoria caleidoscopică, (i)magismul uneori somptuos, evocarea cumva divinatorie, de fapt catarsică.

Ceea ce suflă, însufleţeşte prin verb, în scrierile acestui om cumva foarte... vechi,... este patosul, este empatia pe care o atribuiam Divinului... este însă şi umbletul uşor plutind, levitând, prin discurs, arta de a reflecta metatextul memoriei în sidefii, ornamentice fioraturi, reductiv în poezie, semiotic-plurisemantic în Epos... Constanta cuminecărilor sale este cea a iniţierii, cea a extragerii semnificaţiei esenţiale, din delirul suprafeţelor, cu jocuri infinite de oglinzi... Curios, dar dincolo de zonele nocturne, tragice, Varujan ne face să întrezărim dimineaţa, să ne reamintim că în orice amurg gestează latent alt răsărit... Religiozitatea sa în modernitate (...), este una a regăsirii sacrului coborât (empiric?) în profan, spre a-l reîntemeia... Senzorii poetici sunt ultra- activi şi în proza armeanului român. Nimic habotnic, ci doar şi numai sensibil – asomptic- sine în Sinea Lumii ...

Romanul „ Cartea şoaptelor” (Polirom, 2009) cartea de Dar făcut şi primit ! (la schimb!), este una a Răbdării şi a Revelaţiei, este o evanghelie a neamului său traumatizat de istorie, învietor prin acel ceva care nu piere, ci transcende, misterios prin chiar Realitate... Este opera sa de vârf, o epopee a Armeniei... Poetul este geamănul interior al naratorului apostolic... Developarea – niciodată mişcată, voalată necum - prin epos tălăzuitor, al unei memorii mareice, intervale şi vămi transfigurând metafizic un „illo tempore” mereu regresiv în Acum-ul real, însă parcă visat... arhitectura „catedralică” a acestor regresiuni, sau submersiuni, sunt unice pentru literatura scrisă româneşte... Varujan Vosganian ne este şi scriitor român, prin aceea că se vădeşte fin simţitor al rostirii neo-latineşti, iar Isus-ul armenesc este cel ce vine mereu interdimensional, evocator întru cunoaştere şi neuitare, mai ales neuitare... Puţini, număraţi sunt şi ai Neamului lor, cei ce duc până la vârf, itinerariul.... Un itinerar ce pare a fi chiar purtat, ştiut dintotdeauna, ca şi cum am avea în creier - inimă o hartă a întoarcerii, a Eternei întoarceri?

O recentă, de fapt unică întâlnire directă – La Galeriile Hunedoara – cu acest confrate mai mult decât ştie,... mi-a

confirmat sentimentul primei lecturi din poezia sa, acela pe care ori de câte ori vrei să-l defineşti, ai ispita de a-l recizela, de a glisa, sub impresiunea ...magică, a unei cunoaşteri „de când lumea”... Varujan Vosganian este magicianul practician, este poetul limbajului primordial, antebabilonian, într-o lume a rezidirii babilonice prin cărămizile arse ale... cărţilor noastre, voastre, lor... Remember Borges, care avea revelaţia unei Unice Entităţi care (ne) scrie, poate Memoria Mamei Lumea. Cum să-i spun? Neliniştile tale cele mari, mie îmi redau o acalmie pe care, ca popor al meu, nu o uită nici Moartea...!

Uite ce este, prietene: nu îmi pare rău că, de fapt, nu mă prea cunoşti, fie nici măcar prin cărţile ce ţi le-am semnalat, ale mele, ale celor de lângă mine, din Noua Provincie. Prin aceea că de la Blaga ştiu, ca de la mine însumi. Eu sunt centrul sinei mele, al lumii, eu sunt Gândul meu, suntem noi, sunetul lacrimii din Lancrăm... Noi, cărţile noastre, voastre. Unele, altele, mincinoase, dragul nostru Poet armean…

De Excelenţă...

Elena DANIELA SGONDEA
***TATUAGI SUL CIELO* (ediţie bilingvă)**
Edizioni Magnoliarte - Italia
Primo Premio

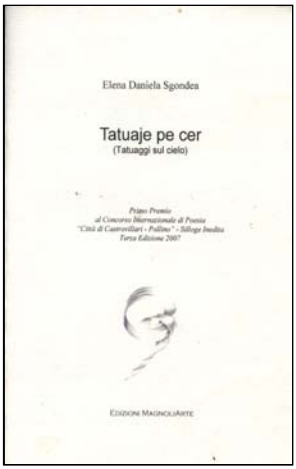

Accad. Rosalba MAGNOLI
Presidente Accademia Delle Arti

Nel vasto e vario panorama della Poesia italiana e internazionale, Elena Daniela Sgondea emerge *in panta di piedi*, con fiero carattere, attraversso parole candide e vere, quasi a voler scolpire, con un delicato e definito acquarello, le molteplici sfumature che la vitta di ognuno raccoglie piu intimamente... e lo fa con... nitidezza e candore, crudezza e magnanimita, con apparente odoi e amore certo, con

malincolia, mai piu di tuti... con semplice e genuina verita...

Probabilmente Elena rappresenta quella parte di Poesia che spesso e dificile da porgere agli altri, perche da un lato proietta immagini dirette, appartentemente indiscutabili, dal altro da emozioni su cui riflettere...e quando un poeta riesce a dare emozioni e riesce a far riflettere - fermate un attimo il mondo... e pensate – a quel punto puo iniziare il suo viaggio, raccontandosi, attarverso le molteplici sfaccetatture della noastra indole.

Emblematici sono i versi:

...Intorno si nutrono di tristezza
Aggiungo giocondo un pizzo:
„Ti amo, belezza mia”!

Grazzie, Elena!

** Elena Daniela Sgondea este hunedoreancă din Orăştie şi revine în paginile acestei întocmiri, dintr-un privilegiu reciproc asumat ...*

Pagini invitate

Medalion inimos

Remus Mariş - primar (major, maire, burgermeister) liberal de Hunedoara – 1998

Despre Tezaur…

„…Tezaurul Hunedoarei: sănătate, cultură, învăţământ, urbanism, sport şi agrement...

Hunedoara: has become a city of the iron, which are its treassres; health, culture, education, sports, leisure, activies and urbanism...

Hunedoara: sante, culture, enseignement, urbanisme,sport et agrement...

Hunedoara (Eisenstadt): ...sein soll, gleichzeitig aber auch die Reichtumer und Errungenschaften auf den Gebiet der Kultur des Schul – und Gesundheitwesens, der Sports, und der Erholing”...

În amnezia legii lustraţiei promise doar electoral...

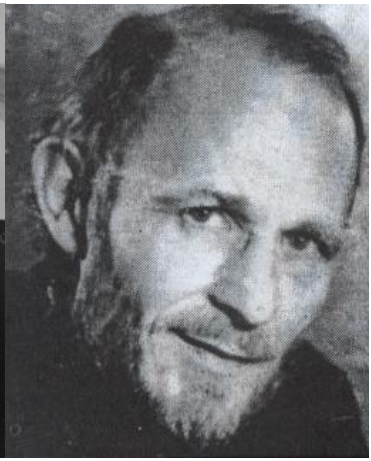

„Dreptatea umblă cu capul spart” *...*
Eugen Evu, la aniversarea a 65 de ani, la Castelul Corvinilor.

Album alb-negru amintiri… reactive

Buzduganul înecat...?

Cmena soviet fotos Izdrăilă

În 1979, artişti ai Casei Municipale de Cultură Hunedoara, în excursie la Porţile de Fier ale Transilvaniei.

Obiectiv: buzduganul – monumental al unei răscruci istorice, pentru unii suspectă, pentru alţii ruşinoasă. În imagine, dreapta-colţ: poetul Martin Seghedi, ulteior emigrat în Germania; Eugen Evu, metodist principal literatură-teatru-arte plastice; junele (pe-atunci) director Ioan Nicuşor Ghiorghioni, recent pensionat anticipat, de Ziua Copilului, 2010. Situaţi mai la nevedere: Mircea Ocoş, coregraf (decedat); Petre Spătaru-Chezan (decedat); Marinela Bilavu (azi Halvarsson) balerină-coregrafă, emigrată în Suedia; Dinu Victor (decedat); cenaclista Nicolle Ebner (azi jurnalistă); păpuşarul- regizor Pavel Crişan (decedat); Sergiu Andrăşesc (actor) Pardău (decedat); ...Miluţă, actor (emigrat în Germania)...

Autorul acestui comentariu... duios - informativ (...), Eugen Evu, a fost disponibilizat, şomerizat şi reangajat de Ghe Pogea, („- bă Evule, ţi-am făcut un bine!, taci şi scrie-ţi cărţile!") ...în fine, pensionat şi el după 43 de ani de muncă, dintre care, între 1975-1997, la instituţia sus-numită… Restul e tăcere. După 1990, buzduganul a dispărut.... Surse şi resurse surescitate... afirmă că făloasa armă cu ghimpi de oţel ar fi fost furată de... forţe oculte, fie înecată în apele lacului Cinciş (!?), fie, traficată la unguri... Nu se fac cercetări, aşa că toate astea sunt „vieţi, morminte, cărturari"... Prietenii, ca şi falşii prieteni, ştiu de ce...

Mitul: Cei înclinaţi spre refugiu în mitologie, spun că de fapt buzduganul a fost azvârlit de un uriaş trezit în munţii Godeanu, în al şaptelea cer, de unde va cădea în capul unor guvernanţi emanaţi de emanaţi, prin anii 2012, dacă nu intervin scuturile antirachetă… S-a calculat că buzduganul va avea proporţiile unui meteorit, cu adaosuri de gheaţă şi boci, având impact în arealul satului Băcia, a lui Dr. P. Groza limită, iar ca epicentru, în fosta moşie a ministrului său Zăroni, din actualul sat Nădăştia de Sus, care de fapt este Nădăştia de Jos, depinde dincotro intri sau ieşi…

Şi poate amintiri din viitor…

Moloţ şi Timiş, *doi lideri liberali… neciuruiţi… care, prin gestul dlor prefigurează ritualul contopirii a patru cetăţi într-una singură, europeană, cu peste 200.000 de locuitori…*

Astfel, **Deva, Hunedoara, Călan şi Simeria se vor numi CORVINA.**

Alte scripturi

… „Şi el întru desfrânare a fost zămislit, căci este copilul şarpelui" (coppy, clonă? din reptilian? n.n.). Este vorba de Cain, iar gnosticii prezintă câteva mituri în care Eva este sedusă sexual de către Arhonţi (în grup, vezi mai jos, n.n.!) prin care aceştia procrează diferite caractere (tipuri psiho-somatice, arhetipuri?) preluate din literatura vetero-testamentară... Unora astfel de fragmente le apar drept groteşti (Cartea lui Baruh şi a gnosticului Iustin, prelate şi de Hippolit, ref. V,26,23):

„Şi îngerul Naas (şarpele, reptilianul) are păcat, căci a venit la Eva şi a amăgit-o (a sedus-o sexual), iar ea a comis adulter, ceea ce este o nelegiuire". Apocriful lui Ioan, (NH II, 1), 24,16- 32: „iar căpetenia arhonţilor a sedus-o pe ea (Eva), şi a născut în ea (subl.n) doi fii, cei doi sunt ELOIM (Elohim) şi Yave (Yahweh, Yahve). Eloim are un chip de urs şi Yave un

chip de pisică”... (deci pot fi două variante ale unor creaturi deviate genetic), ursul (cel atât de asemănător maimuţei antropoide, omului) şi o felină!! Izbitoare nuanţe ale unui posibil experiment genetic din imemorabile milenii, (n.n.) „Unul este drept, dar celălalt nedrept... până astăzi legăturile trupeşti ale căpeteniei arhonţilor au continuat... Şi el e sădit din dorinţa de împreunare în ceea care îi aparţinea lui Adam (femeia, Eva, n.n.)... un abuz de tip erotic-procreator al îngerilor arhontici... O devianţă de la un program iniţial genetic, aşadar, un „adulter” şi consecinţele dezastruoase (ca uriaşii, semizeii etc). Copiii extrafamiliari, iată o constantă de origine divină.

Astfel, femeia destinată bărbatului (adamic), a „produs prin aceste legături imagini ale trupurilor, şi le-a insuflat duhul potrivnic” (idem). Nimic mai transparent, mai implicit-explicit!

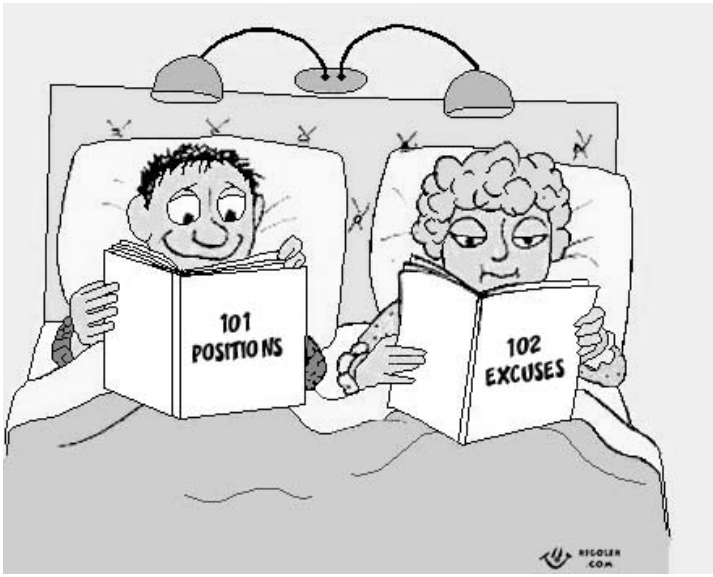

Despre obârşia (originea) lumii

Şi când ei au văzut asemănarea („chip şi asemănare”) acelei femei împreună cu el (cu Adam - n.n) s-au tulburat, gândind că aceasta era adevărata Eva... Şi aceştia au făptuit

lucruri fără băgare de seamă (...), şi au venit la ea. Au prins-o şi şi-au aruncat sămânţa pe ea (subl.n).

Despre inseminăre e vorba! Despre încercări, încrucişări, mutaţii degentice, despre Anunaki lui Sitchin şi încă mai devreme, din illo tempore! „Şi aceştia (arhonţii, îngerii dedulciţi la femeia umană, aşadar entităţi sexuate, dar care progenitau şi „prin duh”... n.n.) – s-au acuplat cu „Eva” (probabil pluralitate), însă nu în mod firesc, adică aşa cum ea – conform condiţiei dintre bărbat şi femeie – (n.n.) „Ei nu s-au prins de înşelăciune, nu au spurcat-o în mod firesc, ci dezgustător” (adică pervers, prin viol colectiv sau gruppen-sex – n.n.)... deci nu s-au acuplat unul cu una (femeia umană), ca bărbatul cu femeia sa, prin împreunare ca pereche, aşa cum este şi azi – (n.n.) ”pângărind pecetea primei sale voci, care mai înainte a spus: „cine este cel de dinaintea voastră?”... De meditat ce transmite pasajul... Cel de dinaintea voastră, adică primul care a inseminat, aşadar este adevăratul tată, ceilallţi fiind co-participanţi latent – genetici, aşadar riscă a amesteca „sămânţa” (hormonii masculini, n.n.)... şi astfel să facă ambiguă paternitatea reală... (Întâiul născut, sau Fiul, ci nu Copilul … Era o diferenţă… A se vedea sensul vechi, latinesc, exact acela ce azi îl traducem „coppy, copie”... În primele secole ale mileniului unu d.H., Fiu însemna doar primul născut şi de parte bărbătească!, cel cu tată sigur, necum prejudecată, ci un sens ascuns, bazat pe arhaice, milenare cunoştinţe, probabil ale civilizaţiei Sumeriene….

(Prima dizertaţie)

În Imperiul Roman, Copil era suspectul născut “din flori”, corcitura, bastardul, cu tată necunoscut, mai franc zicând, în prejuedacata că mai mulţi masculi vor “amesteca sămânţa” şi vor influenţa fiecare cu trasăturile lui, embrionul…

Evident, o prejudecată a tribalismului, când, în absenţa familiei (de model iniţial… adamic!), semisălbatici, oamenii se împerecheau şi procreau în condiţii vitrege, scopul natural esenţial, vital, fiind al supravieţuirii, nicidecum unul hedonic,

aşa cum – milenii la rând – a dăinuit, generând în modernitate, erotismul societăţilor de azi… Unul straniu amintindu-ne… comportamentele zeilor, relatate mitopoeic…

Cuceririle aveau – şi au, dintotdeauna – această barbarie, ancestrală, a instinctului primar… Cu milenii în urmă, ocupantul vremelnic îşi lua trofeele prin pradă, dar şi prin abuzuri de conjunctură: soldatul se deda la viol, iar femeia procrea… urmaşi… Istoria acestui comportament este vastă, din mitologie până actual. Un process de hibridizare, în fond, de încrucişări, de "altoiuri" inclusive între rase, metisaje, este aceeaşi, de la origini, dacă nu chiar după modelul Zeilor…, al îngerilor căzuţi, poate că a unor clonări… aşa cum redescoperim încă mult înainte de Sumer, în documentele de lut ars, tăbliţele de acolo, sau în Epopeele care descriu experimente ale Anunaki, crearea în laboratoare a primilor oameni, eşecurile geneticienilor, mutanţi de tot felul, (v. Zecharia Sitkin)… Cert este că OMUL a imitat întotdeauna ZEII, modelul celui supus experimentului (…), fiind CIVILIZATORUL, cuceritorul, conchistadorul… O conquista care vine din alte lumi, din cosmos, o eternă conquista şi… reconquista… Aceasta imemorială istorie a umanităţii, alta decât cea pierită prin incendieri (ca la Alexandria… ca şi mult mai recent…) are de ascuns ceva, (poate a-l ocroti, a-l feri de vulnerabil, a-l… consacra)…, iar acest ceva ESENŢIAL, (ne) este Adevărul… Un Adevăr esenţial, un adevăr unic valabil, cum, bunăoară, este definit în dogma creştină: adevărul menit a fi contopit cu Sensul: "Eu sunt Calea şi Adevărul"… conceptual având noima – şcoală, asemeni vechilor sentinţe socratice…

(A doua dizertaţie)

Reluăm interminabil (!) analize, concluzii, divagaţii, pe colaterale, prin aceea că Psihicul uman aşa funcţionează, aidoma neuronilor, infrastructurilor neuornice, conexiunilor sinapeselor pe scoaţa cerebrală... Cumva, prin extensie – fără prejudecata proporţiilor (!), asta facem şi în mare, construim

colateral, facem drumuri, legături, suntem interconectaţi şi la rându-ne facem conexiuni: astfel şi în lemea virtuală, a Ideilor…

OMUL PRIMORDIAL este acelaşi cu cel ACTUAL. Nu a crescut cu niciun gram capacitatea craniană, prin milenii de " evoluţie", de adaptări conjucturale: istoria este… devenire, a Fiinţei în om… Asta cred că a rostit zeul pe munte, când I s-a cerut de către neofit, de discipolul om, să îşi dezvăluie esenţa: cine anume este El? "Eu sunt cel ce devine". Traducerile au deformat, dintotdeauna, în "babilonia" spargerii… codului-sistemului primordial – ca impunitate auto-protectivă de la Elohimi (pluralitatea Zeului)… aşadar prin cenzurare, "ca oamenii să nu ajungă asemeni nouă, să nu se urce la cer (la noi)… De la acel Act Cenzorial restrictiv evocat mitopeic (şi allegoric, codificat) şi preluat de Vechiul Testament (Geneza), SISTEMUL impus omului – cu scop clamat de Coborâtorul-din Cer, civilizator prin cucerire (conquistă) - întreaga istorie a omenirii urmează de fapt o mişcare complice cu Timpul-Spaţiul instabil vreodată (…), calea şi adevărul devenirii… A unei deveniri după modelul (reductibil al Eonului, în durata umanului)… Inteligenţa, scânteia divinului în efemeritatea omului cogitans, manifestă, are o lege (legitate) şi este Calea… Adevărul "ascuns" în mitopeic, nu este decât unul cu scop iniţiatic, revelatoriu… Poeţii cunosc asta, criticii, aceşti inutili arbitri ai fenomenelor vii la alţii, sentenţioşi – abuziv, prin aceea că ei nu pot FACE ci doar Asista – COMENTA - CEEA CE ALTUL CHIAR FACE.

(Abuzul de a fi… critic, analist, legiuitor, ordonator etc..)

Analistul, criticul, este cineva DE PE MARGINE, neimplicat, este impotentul care îşi arogă rolul de mai-ştiutor, însă neînstare el însuşi de a fi IMPLICAT. Creatorul autentic îşi este cel mai drept şi activ critic, exeget şi auto- reglator! Apropos literatura română… obsesiv-criterionică… Se pare că ţinta supremă, a "învierii" misticoide (sic, n.n.), paradisul recuperabil, mistic (?!) ar fi… manualele şcolare! De la fraţii

Văcăreşti, la Nichita şi Cărtărescu, via cheruvimii Călinescu, Maiorescu, Piru, Barbu, Manolescu, voila ! Obsesia este idolatrică, rebelă, dacă vreţi de sorginte… metafizic luciferică! Vorbeam cu marele critic Laurenţiu Ulici despre aceasta… Era uluit de ceea ce am înţeles eu, deductiv, ci nu în logica raţionalistă, cu puseuri sentimentalo-poetice, aplicată prin "grilele" lui promoţionale (de promoţii zeciste …)… Dar să nu divagăm.

Când scriu, sunt în "toate timpurile", reductibil, vorba lui Doinaş, la un Acum continuum, uniocul palpabil, pulstatoriu, iar acest process cogitans este al sinapselor, aşa cum operează şi Mitul, şi Poezia, şi Filosofia…

Gândul se auto-surprinde instantaneu, se auto-oglindeşte, uimit, mirat, narcisic, da, inteligenţa preia limpede ori mai confuz, precipitată uneori, viziunea, claritatea este a *harului,* care este *harnic, sau* doar bâjbâie, cum fac …criticii-comentatorii….Cum să înţelegi tu ceea ce eu trăiesc şi exprim ca ardere a misterului de a fi eu însumi ? Cu atât mai aiurea în politică, în psihologie ! Păi Goethe,.. Freud sau Shopenhauer, sau mai toţi (!), întemeiază… cunoaşteri, legi, manuale, sentinţe, sisteme… din chiar propriile lor avataruri!

(A treia dizertaţie)

În ceea ce mă priveşte, de la spusele altora despre Zamolxes ori Deceneu (…), Socrate, de la Goethe, Hoelderlin, Eminescu sau Emerson, Jung ori Adler ş.a., de la nenumăraţi mulţi alţii, am înţeles demult că viaţa celui ce scrie este viaţa celui care citeşte, citeşte în primul rand Natura. Nimeni vreodată nu a inventat NIMIC, ci doar a re-descoperit, prin observaţie atentă şi înţelegere, esenţializare şi bucuria indicibilă de a striga: "Evrika… Cogito, ergum sum, nu carnea o spune, ci el Însuşi, Cugetul, Inteligenţa, Spiritul Activ. Unul hermafrodit, androginul matriceal! Oarecum aici e nunta alchimică, nu?

Eternul, ca memorie ancestrală, subtil energetică, îşi adaugă în clipa-duratei mele, sporind miracolul de a fi-deveni,

cunoaşterea prin implicare-trăire-afecte-reflectare, reflecţie-redare, foamea stranie de a comunica celuilalt: uite! Am aflat, gustă şi tu, ia împărtăşanie, ca să fiu eu însumi fără frica de a exista! Suntem, deci vom (mai) fi!"

A cunoaşte, a iubi/ încă-odată, iar şi iară! ..a Iubi e primăvară (Lucian Blaga). Doar că el confirmă ceea ceea ce este în mine, în tine, în Noi, unicitate în multiplu, pluralitate cosmic- entitară ..durabil redusă- captivă în ID (entitate).

Panta Rhei, într-adevăr, dar noi suntem ardere, iar curgerea este mişcarea ubicuă, cosmică, fractalică, în viu şi neviul inclus, în materie şi non- materie….Bacovia aude " material plângând"- prin ampatia suferinţei bolii sale, ftizia…, aşadar contrapucntic, parafrazic, deducem că antimateria – nonmaterial, *râde!*

(Index: Despre idolatrie, ideal, ideologie…)

"...prin aceea că uită, omul nu merită ..." ?

Înainte de a reveni fulgurant la Cartea lui Baruch şi altele, pe colaterale,cum scriam, oare ce anume scrie în scripturile vechi, ecou sau sinteze-alegorii ale Mitopeoticii Lumii ? "Să nu îţi faci idoli"… M-a neliniştit mereu Etimonul, prefixul nominativ… Aş fi fost încântat să discut despre aceasta cu I.I. Rusu, ori cu Iorgu Iordan, exegeţi ai problemei, la români. Hazos este că ei înşişi au nume ce mă… neliniştesc: slavofone… No problem, de facto… numai că nu pot să tac gândind în limba în care şi scriu, anume una NEOLATINĂ… Latinii trecători ne-au inseminat ENTITAR cu un SISTEM lingvistic... Un francez, preluat şi de Nichita Stănescu…, zice: Patria mea este… a limbii mele"…

Îl plagiem cu toţii pe Dumnezeu! Ne plagiem între noi, pe… colaterale. Sinapse, conexiuni, infrastructură… Ni se amestecă limbile… Sistemul, El produce modele, idoli, idolatrie, ideologii, idealuri. Sistemul, dincolo de cenzura Elohimilor,… obturează mereu Calea … Avem destin reminiscent lux-ferric… (procentual, treimea de zeu, Ghilgameş…, poate treimea, teandra, triada?). Artele sunt

divinaţii, ele au substanţă manthramică. Am comentat pe larg asta în "Gnoze şi descoperiri", 2009)…

…După Auschwitz şi Stalin, de exemplu, recent, ce să mai comentăm, uitând aproape instantaneu? "Prin aceea că uită/ Omul nu merită", a scrisa careva, deprimant foarte… Să sperăm că încă nu…? Este oare icoana idol? oare botezul în cristelniţă, sau Iordan (pecetluire mai mult decât mistică, a substanţei primordiale APA, mama a tot ce este viu,… Oceanul… PLANETAR/ PLACENTAR? Din IHTIOS-Peşte venind, pe ţărmuri iuşind, în animal suind, visând a zbura… A cui este o atare Inteligenţă, atribuită de Ducan, materiei? Prea simplu. Ori poate că sancta simplicitas nu este un blam, ci un subtil elogiu, o reţetă, ca aceea cu "fii blajin cu duhul" ?

Creştinii primitivi, esenienii, izolaţi în deşert, premergându-l pe Ioan Botezătorul, vestitorul Mesiei… aveau cultul Apei, prin aceea că noi suntem aproape de-antregul, alcăuuiţi din Apă, substanţa primordială, sânge, plasmă – Aqua matricealis, " purtată" de interregn: mineral (oase), vegetal (carne-scoarţă-piele-înveliş… Însă avem corpuri invizibile, se ştie, s-a dovedit, de fapt s-a RE descoperit ceea ce SE ŞTIA din illo tempore…." Prin aceea că uită/ omul nu merită"…? Eu zic: fiinţa, ea nu uită! Apostolii au fost vinovaţi că au adormit, fiinţa lor de "pescari" s-a trădat, nu erau neofiţii …ideali, ci poate că blamatul Iuda, nu în zadar, a fost "cel mai iubit dintre ucenici" de către Domnul… Altcumva, gelozindu-se firesc (…), cu Maria-Magdalena… Drag-cetitor răbdător, cu aste dizertaţii, iote că ne-am depărtat de la subiect…Sau, poate, pe colaterale, suntem mai aproape…Greşitori prin dibuiri aparent agitate, poate din eroare separăm cumva ….axioma.

Vindecările sunt instantaneu dinspre centru spre margini, ori dinspre margini spre nucleu ? Păi…. fiinţa este ubicuă, omniprezentă,m dacă vreţi, deo-prezentă! O inspirăm, ca aer, ca văzduh, duh văzut, literalmente!

Nu există miracole, ci doar ignoranţă… deocamdată.

Idolatria blamată evanghelic… asta este…. Hristosul ar reintra cu biciul în templu ajuns bazar, tarabe, dacă ar vedea

cum idolatria fabrică misticoidic statui ale sale, pe cruce (!), dar şi icoane, dar şi moaşte, dar şi măreţe neo-piramide, dar şi dogme ce se bat cap-în-cap, dar şi războaie cu idoli în capul armatelor-politicilor-conquistelor: complice cu altele, mai vechi, ancestrale, vai: teritorii, dispute irecionciliabile, uciderі în massă, moarte tot mai sofisticată, mai eficientă… Moarte idolatrizantă.

Undeva, în interiorul nostrum telluric, al spaimelor şi răbdării glaciaţiilor, potopurilor, impactelor meteoritice etc – se pare că PEŞTERA – MUNTELE revind, sunt în resurecţie… piramidică… precum în cerurile lui Elohim, aşa şi în subcorticul mulţimilor… Acelaşi fenomen… transcendental? sttigamtic? Programatic? Se repetă, ciclic? Închinarea la icoane este în tranziţie precipitată: acum avem ecrane tv, avem nano-hoolystica, Holywoodul prin extensie… Avem idoli VIP, avem fotbal, atutomobilism, parade aviatice, curând vom avea şi curse omimpice zburătoare… AU MAI FOST… Idolismul este în genomul nostrum, se reîncarnează, cu foame de palpabil. Utopiile, ele mişcă lumea, cum s-a spus, însă (cei mai mulţi) fie nu au aflat, fie au uitat… Probabil că este nevoie de un ALT SISTEM. Problema e cum ieşim – suficient de numeroşi,..- din acesta ? Vai, mataforic zicând….un Sistem nu piere decât prin smulgerea lui însuşi, din sine, ca Sistem ?!

Sigur, este scris, legiferat-consacrat… (Altoi de Sistem) - (transcris) că Isus a zis “Şi voi puteţi fi dumnezei” (scribal a preferat minuscule, dar El Iniţiatul sunt sigur că a gândit cu Majusculă!) Totul este în trans-punere în cheie magică! Sacerdoţii barbarilor, definiţi de Umberto Eco, sunt acum – cvasi-abuzivi!, substituţi aşadar!… proporţional de mulţii cercetători, savanţi, inventatori, lideri de grupări, esteticieni, critici soioşi foarte!, tot soiul de aristoţi, platoni, baconi, campanelli… Undeva, deloc vulnerabil cum s-ar părea, Codul lui Dumnezeu: însă eu cred că nu acel dumnezeu multiplicat – clonat-virtual, idolatrizat, de care s-a spus că este “creat” de om, ci bunul simţ cosmic ne spune - cel care este în Operă, în opera vie-umanul tangibil-întrevizibil, metafizic… Ci nu pe

orizontala târâtoare (a creierului reptilian), ci pe Verticala brâncuşiană… Există gravuri limpezi pe tăbliţele de lut ars din Sumer… Rachetele anunaki (?) nu aveau rampe, nefiind pe planeta de atunci industrii care să le producă aici… Vedem pe astfel de tăbliţe-pagini – rachete de lansare jumătate îngropate în subsol… Altundeva, vedem aparate de zbor Vimanas, lupte între nave, bombardamente atomice, lassere…. Undeva, este grafiat un grup de oameni care poartă pe umerii lor un aparat de zbor straniu…. Scrie că ei duc pe umerii lor… CERUL… Adică peiorativ codificat, simplu: ei duc ZBORUL. Nu trebuie să ai imaginaţiei poetică, să înţelegi, suntem doar în noua eră… spaţială, neh?

A fi sau a nu fi… Dacă n-ar fi, nu s-ar povesti… A fost odată… aşadar deducem că va mai fi, prin aceea că ştim: timpul-spaţiul sunt circulare, se repetă, cosmosul este Mişcare şi aceasta este ciclicitate. Logic şi Legic.

Când visăm cu ochii deschişi, nu suntem neapărat în confuzie. Nu trebuie să ne fie spaimă! Materia este coruptibilă, spiritual ba. Logosul este Verbul, El mişcă lumea de lumi. Fiinţarea in aeternum. Vieţile noastre, pe scara infinitelor făpturi-vietăţi, ele întrerup ceea ce numim MOARTEA.

Adjectivele… substantivele… seminţele… memoria… ele fixează spre a fi tangibile… întruparea, chipul şi asemănarea. Însă nu idolatrică, ci substanţială… Chiar dacă se mai crede că totul este ceea ce înseamnă aceasta… Afectele, simţurile, ne sunt vitale, însă ele sunt întru bănuire, întrezărire întru atingere, adeverire. Nu ştiu de unde anume scriu aici, aceasta. Dar am surâsul gândirii…

Revenind la Baruch şi ceilalţi …..

„Pângărirea pecetei" este semnul îndoielnic al paternităţii sigure, riscul ... Ruperea peceţii are sensul de deflorare, unul alegoric. (NH 5, 116,35-117,18) Citez mai departe: „Aceasta a fost asemănarea pe care Stăpâniile şi îngerii lor au pângărit-o <u>în toate felurile</u> (posesie, dar şi practici sexuale perverse?) .. „Ea, l-a zămislit (traducere slavonică, a - procreat, născut,... mai

întâi pe Abel (în Genesa scrie că primul a fost Cain!) cu ajutorul Întâiului Arhonte, (!!!) Deci cel ce a inseminat-o primul, lasând-o gravidă, cel sigur, pater ..”iar pe ceilalţi”... (deci nu doar un altul, ci mai mulţi!, sugerând clonare, sau ce? n.n.) ...pe ceilalţi cu aportul celor şapte Stăpâni şi a îngerilor lui” . *(Toate scrierile străvechi, sau transcrierile unor mituri originare, sunt alegorice, relatări învăluite iniţiatic, în simboluri, care să fie înţelese de populaţii analfabete, în culturile de tip cvasi-oral, iar parabola cu ..pomul vieţii şi fructul interzis, ori cea a „mărului” îmbiat de „Şarpe” Evei etc, sunt poveşti pentru copii, ca aia din vremile noastre, cu barza care aduce pe lume copilul. În pasajul sus-extras, este vorba de Orgie probabil colectivă, „ritualică”, de un dezmăţ... ceresc* !)

Un lucru e clar în aceste relatări: NU ADAM (omul adamic, prototipic) este TATĂL PRIMEI SPECII, CI ...ÎNGERII… Cei evocaţi şi în Genesa, ca Fiii Cerului, care şi-au luat neveste din femeile oamneilor”, îngerii taxaţi drept căzuţi.... Sau REPTILIENII… O hibridizare a speciei, cu scop de a transmite GENOMIC calităţi superioare, ca de exemplu DURATA (matusalemică...) a vieţii, inteligenţă sporită etc.

Cine cunoaşte fenomenul (imperativ al naturii perpetuabile), al exacerbării sexuale, a Erosului din veacul actual, internetul îl poate lămuri că nu aiurăm când facem analogia! Dar există în mitologiile lumii „n” mărturii, scrise, sculpate, pictate, gravate ş.a. privind astfel de practici, în care întâi EI, apoi şi urmaşii-oameni, asta făceau, totul sub ordinul (legea, prescripţia) geneticianului, *hibridizantului,* Creatorului (sau intruşilor geneticieni, substituiţi, poate demiurgi, zeii, îngerii „căzuţi”,etc) – de a „se înmulţi şi stăpâni Pământul”!

Practica imemorabil de antică, relevă ritualice împreunări dintre „zeu” şi „fecioară” – din negura vremilor şi până în „istoria recentă”, prin păgânism, spre creştinism... (*Mesopotamia, Africa, Cambodgea, Popoarele Soarelui, Egipt, Indii, Orientul Apropiat...).*

„Înţelepciunea căreia i se spune „stearpă" (infertilă), ea este mama îngerilor. Sophia, descrisă ca „mama îngerilor" (cf Irineu, AH I.29, 4: 1.30.7) Sofia Emonia este descrisă (atribuire Simon Magul) astfel: „Mama totului (matrem omnium), datorită căreia la început El zămislise în mintea sa... gândul facerii Îngerilor şi Arhanghelilor... prin care zice că lumea aceasta a fost făcută" (Irineu, AH, 123,2).

Nag Hammadi şi dilema DaVinciană

„Isus a iubit-o pe ea mai mult decât pe toţi ucenicii" (v.şi Evanghelia după Maria, Ryland)... „a iubit-o... mai mult decât pe noi..."

„Şi pe ea a sărutat-o chiar pe (gură)" (original cuvânt (anume?) şters, probabil cu scop ocultant)... Iată ceva inspirat din „Cântarea Cântărilor", text cu funcţie ritualic-mistică, al împreunării (iniţial dintre zeu şi femeie?): „Într-un sărut este semnul Dragostei, iar Domnul Isus a spus „Să mă sărute ea cu sărutările gurii ei" (Ambrozie din Milan, Despre pocăinţă, VIII,69). Într-adevăr, se poate disocia simplu un caracter erotic în această afirmaţie, întrucât tratatele gnostice de la NAG HAMMADI sunt de tip ascetic... (F. Wisse, The Nag Hammadi and the Hereisologists", 220-221).

„Moralitate ascetică"... Esenienii, cei ai creştinismului primar,... practicau rituaklic inclusiv posesia în grup, de tip comunist (!) a femeii, ele erau toate ale tuturos, frăţeşte! De aici, oarecum, mormonii din America de azi, dar şi alte secte... trans-moderne).

Enoh cel "răpit"

„Îndată ce navele (carele de foc/ n.) porniră şi ajunseră în înaltul cerului, Mesagerul îşi dezvălui <u>înfăţişările masculină şi feminină</u> (subl. n.) şi fu zărit de toţi arhonţii, fiii întunericului, bărbăteşti şi femeieşti... La vederea Mesagerului cu înfăţişări frumoase, toţi arhonţii se aprinseră de dorinţă pentru el: cei masculini pentru forma feminină, şi cei feminini pentru forma bărbătească"....(<u>Isus, în Matei - 19..., Biblie, vorbeşte despre</u>

instituţia familială, zicând despre cei hermafroditi (Gay? Bisexuaţi?) că ei „sunt pentru îngerii din cer”! „Hristos, coborând în această lume, mai întâi şi-a îmbrăcat sora (Sophia, n.) iar apoi s-au bucurat într-o înviorare reciprocă, iar ei descriu acest lucru ca şi condiţia soţului cu soţia” (Irineu, în AH, .30.12, dar şi valentinienii gnostici). (Indubitabil, dincolo de exprimarea alegorică, preludiu şi acuplare, n). ...Motivul „odăii de nuntă” apare şi în creştinismul ortodox...

„O fecioară mi-a ieşit în cale împodobită ca şi cum s-ar fi ivit din odaia de nuntă (aşadar pregătită pentru actul intim al împreunării sexuale, n.) ..., îmbrăcată cu totul în alb, cu sandale albe, cu fruntea învelită şi cu capul acoperit de o mitră... Şi ea avea părul alb (?!?)... Am cunoscut de la viziunea mai de dinainte că aceasta era Biserica şi am fost cuprins de bucurie”.

Viziunea lui Herma (etimon prefix nominal straniu, poate cabbalistic sugerând termenul Hermes-hermetic, dar şi... hermafrodit!, n.)... Aşadar o nuanţare – trimitere la imaginea perechii lui Hristos, care este Biserica, în sens hermeneic... sau euristic...

Vom regăsi în celebra „Cântare a cântărilor”- veritabilul manual de uz al iniţierii erotice, dincoace de sensul euristic, înţelesul mistic al ritualului acuplării, preludic, de iniţiere (sexuală) a fecioarei... Aici, Solomon şi Sulamita – par a fi aleogorizaţi inclusiv nominalmente... Este ceva cer aminteşte de... Îngerul căzut prin actul împreunării cu specia umană, şi eva – femeia primară, aşadar Adam a fost... încornorat. Poate că demonizarea luciferică vine din fireasca gelozie adamică, cel frustrat şi astfel şi cel ce o va învinovăţii... etern pe femeie că a comis incestul, de unde blestemul omenirii de a muri... A avea nu o viaţă „veci(veş)nică, de veacuri, secole) ci o durată drastic redusă: Cum? Prin „pecetluirea” adeneică (a pomului vieţii..), la actuala vârstă umană, prin limitare programată...” Şi i-a părut rău lui Dumnezeu că la făcut pe om...” ... Ne vom întreba: că l-a făcut pe îngerul „corpuptibil”, rebel, potrivnic, poate civilizator pentru om, nu i-a părut rău? Iar „culpa” îngerului superior, cum deducem raţional, frate cu omul (din aceeaşi

Paternitate Divină, creagtoare absolută...), e drept a ni se atribui şi nouă, ca specie, cu egală măsură, ca stigmă, conescinţă, blestem? Aşa cum opera numită OM, a fost repetat alungată... de fapt umanul este sub semnul VITREGIEI, al ÎNVINUIRII eterne, al Abandonului; AL FRUSTRĂRII, AL ORFANIEI...

Într-olaltă…, aşadar androginie energetică
(refacerea ei prin acuplare)

„Imaginea şi îngerul stau într-olaltă" … Iar unii pot cerceta dacă sufletul omenesc poate fi chip figurat numit „soţie", şi dacă îngerul care este peste el şi îi este căpetenie... poate fi numit „soţ"... dar eu socotesc că nu este o prevestire bună a primi... căsătoria (împerecherea, acuplarea corporală, n.n.) a unui înger cu sufletul nostru (feminin? n.n.), scrie Origen în comentariul la Evanghelia după Matei, XIV,21.... Într-adevăr, adevărul nu a venit în lume (nu ni se relevă, n.n.) despuiat, ci a venit în modele şi imagini.... Lumea noetică inteligibilă este relevată ca fiind materializată... (Albinus, Didaskalikos, IX,11; Numenius, Fragmenta, 16 etc).

- „Adam a venit întru fiinţă din două fecioare, din Duhul (Sophia, la gnostici, aşadar eon feminin!) şi din fecioara pământ (Geea). Platon scrie că femeia imită pământul, ci nu invers, „planeta pe care neamul poeţilor l-au numit într-adevăr „mama tuturor lucrurilor"(Mater(ia) - Mater-Mama, n.n.).
- Numele Adam derivă din substantivul ebraic *adamah* care înseamnă „pământ roşu" şi este de gen feminin! Eva înseamnă „viaţă" (subl. n.n., v. Geneza). Această alegorie are în vedere şi termenul de „duh", care este de gen feminin! (la gnostici Sofia, Inteligenţa). La greci, termenul omonim este de gen neutru! In anumite sisteme gnostice, a fost conotat prin genul feminin, o reminiscenţă a gândirii semitice, cf Irineu… "Duhul Sfânt" pe care îl numesc „întâia femeie" (Hippolit) este numit Fecioara...

Epilog sceptic

„... oamenii l-au făcut pe dumnezeu... oamenii fac zei şi se închină creaţie lor... (Polemică împotriva idolatriei, veterotestamentar, cf Isaia, II,20; Ieremia,X, 8; 14; LI,17; Epistola lui Ieremia I,1-62...)

**** Vezi „Gnoze şi descoperiri", Eugen Evu, editura Pro Isis, Astra- 2009).***

Diagnoze

DARIE POP (Paris)

Geneza Apocalipsei
– celor care au fost –

Piramidă

Khaleb, cu lacrimile ascunse
strîns în pumni, cu obrajii
tremurînzi, îmbrăcat în mantia
neagră
prevedea destinul epocii. Piatra cea
mare
aluneca imaginar cu palmele întinse spre cer,
adulmecînd înserarea. Ea, săraca, abia îşi
purta odrasla în braţe spre culmea din nori;
un cuvînt
ridica alb praful în aer.

Devenire

Decăderea sîngelui între lamentaţie şi vagin,
cămila galopînd nisipul, rumeguşul albastru
al hologramei, pe ziduri un drogat nevralgic,
impediment în calea sufletului – zborul
fluturul. Nour
prin excelenţă, fantoma lordului John patrula
cu mîinile la spate în jurul mesei rotunde. Cu
sabia scoasă din teacă prin încăpere, calul
unui beduin.

Metamorfoză

Cercul din jurul capului era discutabil. De ce îl purta – nu se ştie, dar nu îl purta totdeauna. Un cuier cu forme geometrice închise, nu era seară şi nici nu fuma. Se întinse în sarcofag şi dădu bice cailor. Era bolnavă: zboruri concentrice, gheaţă pe aripi.

Apogeu

Cu balamale şi urechi, aerul se ridica mai uşor, pantofii le erau lungi, plictisit, bărbatul invoca tot felul de animale în timp ce şi-o puneau. Fantoma regelui Lear cînta la cimpoi în jurul
patului nupţial.

Punct

Pe apa mării paşii se auzeau meduzit printre alge. Fugind în adîncime, albul tentacular inegal de acuarelă. Pereţii plini de icoane sfinţite de adevărul lor, fumul cu amprente dreptunghice şi găuri de cuie. Fachirul cînta cobrei atîrnate de colţul lunii. Intra şi ieşea, cerînd cîte o ţigară în drumul său către război.

Paradox

Deasupra capului ţinea destinul, cu sînii prin ierburi sprijinită în cană. În spatele ei, pătruns de inocenţă – primul pas. O mantie neagră, doi ochi roşii, o faţă tînără şi bărboasă. La colţul casei
– semnul din oglindă. Somnul îşi revendică sacul care îl apasă pe piept. Zorii, florile cu pervaz şi becustîlp – regizori, decoruri şi actori. Era pe la nouă fără un sfert.

Mahabharata – războaie şi civilizatori de neuitat...

Epopeea antică hindusă descrie evenimente care abia acum sunt înţelese ca faăpte reale, războaie aeriene şi terestre, aparate numite „vimanas”, sunt descrise amănunţit chiar modul de funcţionare şi combustibia cu mercur etc. Numiţii zei, sunt asemănători oamenilor şi tehnicilor performante de azi, chiar superioare acestora... Sunt descrise avioane, rachete, lassere, proiectile, bătălii devastatoare... un zeu dintr-un astfel de „car ceresc” distruge o cetate dintr-un singur proiectil, prin undă de şoc şi ardere, efectele sunt certe ale unei explozii nucleare, pârjol teribil, căderea părului, pielii, unghiilor ş.c.l. În Biblie sunt descrise răpiri de către care cereşti Enoh, Ilie, Ezekiel ş.a.

Aceeaşi reînţelegere o avem recitind distrugerea Sodomei şi Gomorei şi altele... Există zone contaminate nuclear pe glob, ca şi straturi bizare de rocă avident rezultate de arderi colosale, provocate artificiual, aşa zise straturi de iridium, tectite etc. Există enigma desenelor uriaşe din Nazca, vizibile doar din înălţimi aeriene…

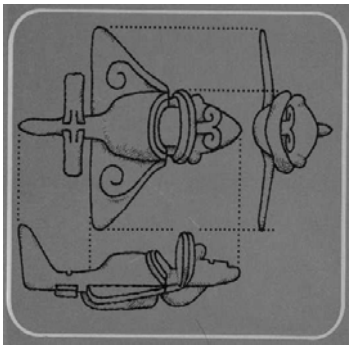

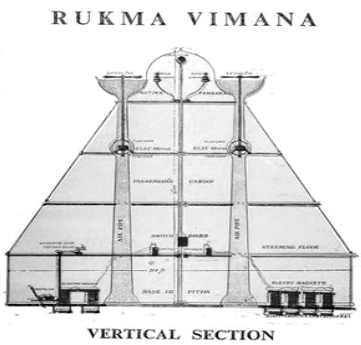

Aşa zisa răpire, înghiţire şi călătorie a lui Iona în „pântecele Chitului”, este mai degrabă un eveniment suboceanic, chitul fiind un submersibil, un submarin. Enoh... a călătorit în „ceruri” pe o navă, la „îngeri”, fie pe altă planetă, fie într-o zonă terestră din Nord, izolată şi păzită... Tot astfel şi Ghilgameş, din epopeea sumeriană Enuma Eliş, sau Etana, din textul babilonian de acum 6100 de ani. Plecarea lui Quetzoalquatl este descrisă şi ea ca un eveniment pe care

oamenii îl plâng, acesta fiind un zeu binefăcător, un civilizator, care promite că va reveni. Pe ţărmul Mării, el! *"se aprinde şi suie în cer"*, evident este descrisă o lansare cu rechete şi jeturi...În Sumer, există numeroase tăbliţe gravate cu scene ce reprezintă nişte fiinţe ce zboară pe globuri înaripate... Deasemeni, rachete pe rampe, jumătate sub pământ, ori amenajări de lansare pe clăduri înalte sau înălţimi...

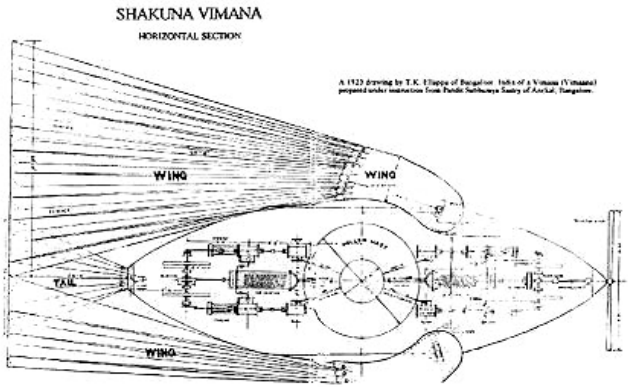

Drawings done in 1923 from the vimana texts.

Egiptul este un imperiu ce răsare brusc, din epoca pietrei (!), într-o civilizaţie incredibilă, parcă cineva a efectuat o „infuzie de de civilizaţie" de la astronauţi (zei zburători), dintre care au fost primii faraoni civilizatori...) Imhotep este unul dintre ei, legendar şi c are i-a instruit să zidească cetatea Sakkarah... De la ei, ca şi pe alte meridiane ale globului, oamenii au învăţat astronomie, geometrie, matematici, medicină, religie, administraţie, filosofie etc... Numita „Doamnă Albă" este o pictură din Brandberg - Africa de Sud, veche de 5000 de ani.!... O femeie albă, înaltă, în costum misterios, cu elemente de scafandrier sau spaţiale... Ea este reprezentată ca o zeiţă între localnicii negri...

Mitologiille abundă în descrierea unor nave (care de foc, slave) cereşti... Până şi bisericile sugerează – în faţa privitorului modern – nave pe rampă, poate nave

intergalactice... Oare de ce Naosului i se spune „navă”? Crucea din vârf poate fi semnul Planetei Crucii, Nibiru, despre care se vorbeşte că s-ar întoarce în sistemul – mamă solar, ca fiind a 12-a planetă, cu o traiectorie orbitală ce se repetă la 3600 de ani... Straniul trib Dogon (Mali) are un mit întemeietor, în care se afirmă că provin prin străbunii lor din cosmos, anume din dubla stea Sirius. Mitul este vechi, iar Sirius „B” a fost descoperită abia în... 1928, şi fotografiată în 1970...! Dogonii au nişte statuete care arată exact ca nişte astonauţi, costumaţi ca atare, cu căşti, filtre şi ochelari... (Vezi şi Capetele de olmeci, uriaşe, din jungla Amazonului, înzestrate cu ochelari şi căşti astronautice).

Dogonii au cunoştinţe exacte, absurde pentru cultura lor de azi!,... ei vorbesc despre nişte fiinţe numite Nommo. Creaturi-amfibii (şi şi Oannes sau Orejona!), făpturi hidoase pentru percepţia estetică umană, venite din cosmos, însă care i-au învăţat pe strămoşii lor tehnică şi civilizaţie... Zeul soare este numit Ra nu doar în Egipt, dar şi în Peru, Insula Paştelui şi Polinezia...

Arta scrisului şi vastele cunoştiinţe în construcţii, astrofizică, astronomie, medicină etc., de acum multe milenii, sunt atribuite unor astfel de zei (vezi Apocrifiele lui Enoh etc.) sau care au plecat „în ceruri”, promiţând întoarcerea (Mai târziu, asta face şi Isus, cel născut prin intervenţie divină (asistenţa a doi arhangheli, asistenţi-geneticieni?) anestezierea fecioarei Maria etc.)... Zei ca Viracocha, Quetzoalquatl, Kukulkan, nu au fost înmormântaţi, ci *au plecat în cosmos*...

În Jebbaren (Algeria), pe roca unei peşteri, sunt celebre figuri reprezentând uriaşi în costume de scafandru, cu căşti şi antene parabolice... Este celebru un astfel de personaj excelent de clar prezentat după ccca 6000 de ani (!), cu un instrument ciudat în mână, având 6 metri! (vezi desenul în paginile acestei cărţi). Descoperirea aparţine savantului francez Lhote.

GEORGE VULTURESCU

Complicitatea lecturii

De la o vreme pagina se clatină
în faţa ta
ca o banchiză
ca un nisip se vălureşte în faţa
ochilor
beţia de-a fi pe pagina goală:
dispar rândurile, rămâi singur
în bolgiile textului
vocea poetului nu mai ajunge la tine
te strigă, îl strigi
eşti abandonat ţie însuţi
ţi-a deschis o breşă pe care tu nu o ştiai
ca şi cum s-ar fi prăbuşit cu tine o scândură
de pe pod cazi în gol
ceea ce vezi şi ce strigi eşti tu însuţi
cineva ţi-a aruncat frânghia scrisului să te agăţi
cine strigă
cine aude
străin în mijlocul acestor cuvinte
nu mai sunt ale cărţii ci ale tale
e vid şi e frig
În acelaşi timp
nu ştii cât e al paginii
şi cât al dogorii trupului tău
orbit şi totuşi vezi
scrisul se lichefiază
pereţii par doagele unui butoi îngropat în nisipuri
vinul fermentează, vinul e scrisul
simţi deja mâna tremurândă a singuraticului
Întinsă către pahar în cafenele târzii, în veacuri
târzii
eşti alături de el
lectura continuă.

Camerele

Sunt camere unde nu se mai naşte nimeni
oglinzile s-au mucezit; umbre atârnă pe ele
ca nişte metalice omizi
sunt camere moştenite pe care n-ai voie să le
Înstrăinezi: cărămizile lor au fost aduse
de peste mări şi ţări
pe corăbii spălate de sânge şi de furia apelor;
pe spatele cămilelor biciuite prin arşiţe;
au fost tencuite de palme zdrelite la lumina
tulbure a lumânărilor şi la şficuirea biciului
sunt camere pe unde a trecut o femeie
ca şi o cârtiţă ca a ieşit din sol, săpând,
şi nu se poate-ntoarce la muşuroiul ei de lut.
Ochiul tău este mormântul din care a plecat
demult.
Iată camera unde bătrânul din căruciorul său
(mare cât un imperiu) e ghemuit ca într-o
vizuină. Afară ning amintirile
sunt camere unde femeile aprind uleiuri mirositoare
noaptea zidurile lor vibrează-ndelung
se ridică turle de aur ca nişte incendii
chipuri de demult se smulg de sub coaja pereţilor
se sfâşie de partea lor de piatră
şi sângeră zidul şi geme şi latră
vă deschid aceste camere, pelerinilor
vouă, rătăcitori fără adăpost,
pentru voi dogoarea poemelor.

Tensiunea detaliului (I)

La ora aceasta cineva scrie ca şi mine
acest poem. Despre noapte. Despre
teamă. Cuvintele noastre se întâlnesc
se întind peste lume ca un nor radioactiv
şi se face totul o frică imensă.
(Împrumută-mi, satule, chiotul şi strigătul
pentru fiarele acestei nopţi

sticlirea cuţitului meu să întreacă sticlirea
ochilor lor
aproape te ard
aproape-i deja negru aerul
aproape-i sur scrisul şerpuind
ca o dâră de sânge).
Cineva pe stradă tremură
dinţii îi clănţăne
şi tu scrii repede totul, gâfâind,
până el găseşte lampa cuvintelor,
intrarea şi uşa
(Versul înghite tot ce-i pun pe masă:
îl hrănesc docil, îl văd cum se-ngraşă şi
se-nmoaie. Textul e jugul din cada de baie.
Îi dau drumul pe canal).
Îmbrac o cămaşă nouă, chiui fericit pe scări
şi-ncep să intru în nufărul de murmure al străzii
trebuie să cobori când scrii
să te amesteci cu glia şi sângele
dintr-o privire în altă privire
dintr-o carte în altă carte
din vizuină în vizuină
versul hrăneşte moartea.

Litera O

A privi nu este o experienţă neutră.
Este un act de complicitate.
(Octavio Paz)

I
Viziunea nu este privire.
Într-o viziune ochiul e orb, mâna de
piatră. N-o poţi mişca dar ea începe
să se ridice: nu spre paharul cu apă
nu să-ţi faci semnul crucii
se opreşte doar lângă versul început
nu mai adaugă nimic
rotunjeşte doar litera **O** dintr-un ultim rând

acest zero ca o gură flămândă
în care se scurg apoi toate celelalte versuri
despuindu-se de carnea mea
de ochiul pârjolit
nu pot justifica altfel pagina goală,
decât privindu-mă, din afară, ca pe un altul,

străinul

eu şi el stăm de-o parte şi de alta a aceluiaşi ochi pentru
că viziunea nu e privire viziunea nu are nevoie de ochi.

Iarba e un serviciu divin

Urc prin iarba Nordului.
Am abandonat în urmă toate cărţile lui
Don Quijote: lumea nu mai trebuie să
devină o carte. Pe mine mă însoţeşte
Row. El are un ochi orb.
„Sunt **în-semnat**, râde. Într-o noapte i-am
văzut: coborau în iarbă, se descălţau de
sandalele de aur, îşi desprindeau hlamidele.
I-am văzut goi aşa cum ne văd ei pe
catafalc: aveau carnea stafidită şi păreau
sterpi. Zornăitoare, oasele lor se lăsau pe
iarbă precum gura copilului pe sfârcul mamei...”
Nu ştiu dacă eu l-am ales pe Row sau
dacă el m-a ales pe mine. Uneori Ochiul
său e un coridor torsionat pe unde
năvăleşte satul meu ca o viitură învolburată
peste paginile poemelor. E o văgăună,
o poartă, o valvă secretă a beznei
Ochiul orb. Prin nămolurile scrisului
îşi târăşte animalele diforme ale Nopţii.
Îl văd pe tata trecând către o altă fântână.
A săpat fântâni ca toţi moşii lui (botezaţi
Pop: **a lui** Gheorghe, **a lui** Dumitru,
a lui Achim) păstori şi preoţi, cioplitori
în piatră, lotri ai sihlelor luminându-şi

cărările văgăunilor la sclipirea cuţitelor
la lumina lor scriu în noapte.

*

Row zice: „Nu poţi intra în Nord fără intermediar,
fără un martor:
ochii Celuilalt – o ţeavă subţire de verbină
prin care urcă seva luturilor precum vinul
în bobul de strugure...”

*

Şi mai departe în Nord:
până la leprozeriile ierburilor,
până la aburii şi duhoarea mlaştinilor,
până la grohotişurile pe care s-a lăsat
talpa vânătă a lupoaicei,
până la răsuflarea grea din galeriile
răscolite de soboli,
până auzi Nordul bolborosind, uruind,
contractându-se ca o inimă pe sub pietre.
Animalele stau ghemuite în miasma mlaştinilor
în duhoarea lutului, în cocleala văgăunilor.
E o încordare, o tensiune care susţine
absida amurgului peste plopi.

*

Row e bolnav. Iarba de Nord îţi ia
vlaga, îţi amorţeşte genunchii. L-am dus
în faţa magului să-l descânte. Deja
bolborosea: „Nordul există în orice om
ca şi demonicul? Iarba e un serviciu divin
al lutului sau o otravă a pietrelor?”
Magul îl privi lung şi-i vorbi: „Ridică-te,
cât mai repede, tropoteşte iarba, dansează!
Nordul e un templu semeţ cu o sută
de porţi deschise, şi totuşi, puţini sunt
cei care le găsesc...”

Cartea care vine... fara diacritice

MANUELA ŞTEFAN

„Mămăruţă-ruţă/ suie-mă-n căruţă”

Pudrati cu un strat proaspat de zapada, nu prea departe de noi, muntii ne arata fata inca vie si stralucitoare a iernii. Asta in timp ce in orasul trist si prafuit, ne stropeste din cer, spunea cineva, asa cum stropesc taranii nostri patrunjelul, cat se ne invioram putin. Asta in timp ce eu nu stiu ce sa mai cred…Si primavara asta am stat cu ochii pe copaci. Tarziu, traziu de tot, cand nu mai avem nicio speranta, au scos la vedere mugurii. M-am uitat la in fiecare clipa: erau muguri. Umflati sau nu, dar muguri. Poate de frunze, poate de flori. Deodata, intr-o zi care nu anunta deosebit (tot frig si tot ploaie e), i-am vazut grei sub frunzis. Si asta in timp ce in oras, lumea innebunita de hormoni si furtuni aproape tropicale, se pregateste cum poate mai bine.. Bunicile si-au scos sandalele, intersectandu-se nefiresc cu mamici taraind prin metrou cizme ponosite de atata iarna. Glugile hanoracelor zac aruncate peste ochii deja acoperiti cu ocelari de soare, burtile se revarsa prin tricouri intrate la apa peste iarna…. Iar fetele… ei, fetele, ii pregatesc soarelui un loc caldut undeva intre coapse si talie. Mareti, murmurand aristocratic, copacii miros discret a floare de salcam. Ne lasa sa le ghicim aroma de tei. Ne alunga gandurile galbene si uscate, undeva departe, spre incredibila toamna…

Stii ce am invatat in primavara asta? Ca vantul de primavara nu trebuie luat in nas. Ca nu trebuie sa ma sterg la ochi uimita de soarele stralucitor. Si nu trebuie sa ma mir de florile colorate aparute peste noapte… Ca ar fi mai bine sa ma las in voia vanticelul cald. Si daca o sa sa ma poarte spre zarile fara sfarsit, acolo unde o iarna se termina doar pentru a-i face

loc urmatoarei, sa il las sa o faca. Daca o fi sa ma poarte spre padurile nesfarsite, sa il las sa o faca…Si daca va fi ca seara sa ma prinda intre un basm si o seara inghetata, infranta in focul unui camin, sa il las sa o faca…

Şi mai câte sărbători...

Dupa Craciun, Anul Nou si Sfatul Ion si dupa o pauza binemeritata, e dimineata de Florii. Lumina zilei se strecoara palida printre nori lasandu-ma sa ma intreb daca azi va fi soare sau nu.. Imi lipesc nasul de fereastra rece. Nu vad tipenie de om. Iesiti din iarna, oamenii s-au refugiat in malluri. Acolo nu e nici cald nici frig. E doar scump si bine. De undeva se aude un cantec. Nu vad cine il canta. Banuiesc ca e un spectacol, intr-un parc undeva, pe aproape. Ma gandesc ca Primaria se straduie sa ne scoata din case.. Doua siluete, o femeie de mana cu un copil, se preling fantomatic printre cladiri. Vocea creste in intensitate si realizez ca femeia este cea care canta. O doina de inceput si sfarsit de lume, sparta intre blocurile reci de beton. .. “Sa va dea Dumnezeu sanatate”…rasuna clar… ”pentru copilasii vostri…” Probabil cerseste, insa o face intr-un fel cu totul neobisnuit. Cantecul sfasietor, vocea puternica transforma spatiul dintre blocuri intr-un amfiteatru cu un singur spectator…Ma simt prizoniera intr-o loja de lux. As deschide gemul sa o strig, sa o salut, sa ii dau ceva, sa… Femeia paseste repede si inainte sa ma dumiresc, dispare. In spatele ei ramane curtea betonata dintre blocuri, taiata de un vant rece, in timp ce vocea se stinge incet… “sa va dea Dumnezeu….”

A mai trecut o zi...

Corporatistul pleaca la munca dimineata, cand inca nu s-a crapat de ziua. Ajunge in parcarea subterana, sare din masina si alearga spre lift cu laptopul intr-o mana si cardul de acces in cealalta. Selecteaza etajul. Cardul de acces devine parte integranta. Clic, deschis. Clic, inchis. Se strecoara prin coridoare intortocheate. Galerii de legatura. O neasteptata diferenta de nivel intre doua sectoare il face sa se impiedice.

Injura spunandu-si ca nu avem cum sa contruim autostrazi daca nu putem lega doua cladiri vecine la acelasi nivel. Intr-un spatiu in care toate zgomotele sunt electronice, umerasul metalic din vestiar ii suna sinistru, dandu-i fiori reci. Ofteaza rasturnandu-se in scaunul ergonomic si isi lipeste ochii de monitorul care se incapataneaza sa arate o clepsidra. Saluta catelul-asistent aparut la primul fisier deschis.. Prin geamul indepartat al unui fericit manager observa ca, desi e martie, afara ninge viscolit. Cu toate astea, ar renunta fericit la aerul cald suflat prin tuburile de aerisire. E curent… Ar fuma o tigara. Seara, in drum catre casa, corporatistul se distreaza incercand sa urmareasca la lumina farurilor dansul fulgilor dintre el si masina din fata. In masina din spate, in cea din dreapta si din stanga lui, aceleasi figuri golite de expresie… A mai trecut o zi. Minerul pleaca cu noaptea in cap. Indiferent de anotimp, el “intra in sut” inainte de rasaritul soarelui. Mai inainte insa, isi lasa echipamentul”civil” intr-o incapere cat o hala, numita vestiar. Acolo, isi infasoara hainele pe un umeras metalic, iar cu ajutorul unui lant le ridica la tavan. Blocheaza lantul cu un lacat. Leganandu-se intr-un fel de padure a spanzuratilor, umerasul-sperietoare il va astepta pana cand va iesi. Colivia il coboara in subteran. Simte curentul puternic pe galerii. Usile se inchid zgomtos in urma lui:aerajul isi face treaba. Mascota-sobolan, apare alergand la numele de “Vasile”, sa isi primeasca biscuitul de fiecare zi. Pe la amiaza apare si inginerul. E nemultumit ca nu s-au intanit fronturile de lucru cum trebuie si, uite, s-au ales cu aproape un metru diferenta de nivel pe galerie. Zice ca ninge afara si e viscol. Bat-o s-o bata de primavara!.. Ar fuma o tigara. Poate mai tarziu. Afara. La intoarcere echipamentul de lucru, infasurat pe umerasul metalic, inlocuieste hainele de strada, intrand lumea ireala a umeraselor spanzurate. Pana se spala, pana se schimba, pana mai aprinde o tigara, ziua e dusa. Prin geamul mic al autoutiliarei care ii duce acasa urmareste fulgii de nea zburand alandala… Pe bancheta stramta, mirosind a pamant si tigara, ortacii picotesc toropiti. A mai trecut o zi.

Amfitrion> Mic eseu despre atitudinea ludică

Nimic nu este mai harnic în primenirea continuu- necesară a conştiinţei, a trezirii în lume,… decât exerciţiul poetic *al gândirii agitatat-contemplative,*, care duhuie prin patos, prin acuitatea afectelor, prin starea conflictuală din interior, prin explorarea memoriei şi fixarea ei coerentă.... Simbolistul de neştirbit efect al sufletului românesc romantic (ro-mantic, voila vocabule ludice mură-n gură!... Tudor Vianu scria că arta este la originea sa un joc magic, jocul fiind preexerciţiul **instinctelor noastre vitale**... Avem în noi un irepresibil impuls ludic, fie tragi-comic, cu efect benefic eliberator, comunicabil prin talent... ”Suferinţele literaturii” sunt ele însele vindecătoare şi refac imunitatea stării esenţiale a umanului – mirarea- bucuria de a (mai) Fi „Nevoia de joc ne împiedică ca oameni să devenim roboţi neînsufleţiţi” (idem). Poezia jucăruşă, scrisul literar menit a boicota presiunea realului social bolnav, ca în totalitarismul de ieri, ori „tranziţia” reduntantă de acum, stressul terifiat, indus, alunecarea în delirul mârlănesc, nicidecum... metafizic, pot fi contracarate prin joc, prin provocarea râsului şi agitarea lui în texte cu un soi de Efect Coandă al pamfletului, satirei, vaccinării mentalului colectiv agresat de politicul pervers sau perfidia „ serioşilor” mesianici, mereu încruntaţi, idoli mărunţi, săltaţi mereu de „ sistem” în capul trebii, marionete pe care Haşdeu îi numea „ patrihoţi”... Grupurile revoltate, sau „coparticipante afectiv” , la meetinguri de protest, sau la fotbalul furat de arbitri, asta strigă „HOŢII”!...

Voila, avem şi în arte arbitri hoţi, coruptibili sau neaveniţi, sentenţioşi, fără „organon”: să îi numim ARBITRI? Caragiale numea asta cu genericul Moftul român... Ştiind că el era un albanez – genial- dar albanez, atribuie românilor-gazde, ceva ce aparţine secular altor culturi, în speţă balcanoide, greco-turco- bulgăreşti, sau dacă vreţi tuzlucisto- beizadiste... Cam tot pe acolo suntem şi cu Eugen Ionesco, jumătate evreu, sau cu Urmuz(ache), juma’de grec, şi lista e mult mai lungă decât stăm s-o Puricăm...(fără aluzie la pravoslavnicul osârdnicesc

foarte, Dan Puric...). Sex-plozia prono-literalnică de după 1990, este unul din simptomele defecţiunilor psihodistrofice ale generaţiei „suspendate" două miiste (sic, n.), greşit zise agonice, necum teo-gonice, ci curat-murdar…, psihedelic-narcotizate de… factori... Au ieşit din abatajele subconştientului colectiv obscurii guru, din păcate chiar dintre scriitorii amibigui de ieri... Practicieni viscerali, taraţi mintali, ca şi în politichia cu schepis a emanaţilor de emanaţi... Ortacii curentaţi de frisoanele şi scurt- circuitările îmbârligăturii socio-culturale, sunt lesne manipulabili şi poate că sloganul unui gurru terifiat al celor 25 % din electoratul recent, cu nume penibil chiar şi în absenţa diacriticii (băsescU…), adică verbul A CIURUI, este o emanaţie semi(IDI)otică a stării psiho-deviante naţionale. „Aleşii" aplică terapii de şoc, aşa cum psihiatrii marxişti din sistemul mort, dar nu de tot, de la Socola, aplică apucatului (gen Tanacu and „măicuţele" de genul carmelitelor …) – cămaşa de forţă... Ne aflăm, vai, în terapia unui stat nu de dreopt, ci de drepţi! (în sensul spectrului rigor-mortis colectiv...). Freneticii, bântuiţii, culmea, ei ne fac terapia, ei ne injectează strategiile, ei negociază raptul care devastează de fapt Statul. Eu cred că unei astfel de „terapii de şoc", îi este benefic preferabilă o terapie DE JOC... Fie chiar de bătaie de joc, versus bătaia de joc a unor descreieraţi, vorba lui Minulescu, RO-botizaţi (sau ro-botezaţi, (!?) de ce nu ro**BOC**izaţi?, măi darling politics animals? Priviţii-i: au un mers aparte, ţeapăn, sau smucit, ton răstit-misticoid discursiv, milităros-activistic, ca nişte drogaţi de ceva... de secreţiile serotonice ale Puterii! Ei sunt „salvatorii", ei au „EMANAT" din „spiritul revoluţionar", din „socialismul luminat", din îndoctrinaţii în CELULĂ, ai doctrinei-dogmei cu „faţă umană"... Modelul l-a schiţat tov. Ion Iliescu şi tov. Brucan-Bruchăr and tov. Petre Roman-Neulander, şi apoi l-au clonat haitele perindate în 20 de ani, ale subspeciei activistice ai ceea ce aş numi MALPRAXISUL OXIMORONIC al ...moftului (NE) românesc.

Necropolis cum figures …

În ultimii 20 de ani, cimitirele din municipiul Hunedoara, au ajuns la starea critică a lipsei de spaţiu, ritmul morţii s-a accelerat sinistru, nu doar geronto-fenomenal firesc, ci efect al prăbuşirii sociale de după „revoluţie”... A căzut cortina de fier, a căzut şi cortina de fier vechi, ... cade şi cortina Morţii cu zile, cum spun bătrânii. Se moare cu zile, bătrânii sunt povara sistemului... Care sistem, pentru guvernanţii roBOCizaţi, recte BĂSeşti, sunt de eliminat, prin efectele ... Coandă ale logicii reformiste... I-am însoţit recent pe demonstranţii pensionari la un meeting (dialog al surzilor) şi am resimţit ceea ce simt acolo, în cimitirul cel EXPLOZIV revărsat pe dealurile Valea Seacă – Buituri,... (pe strada auto-massochist numită „Lătureni”, dinspre cimitirul sătesc de pe deal, puhoaiele aduc nu doar apa freatică a morţilor vechi şi noi, ci şi CRANII, femuri sau clavicule... Apa morţilor iese în fântânile şi cişmelele... lăturenilor ce zidesc în panta unei golgote antume... Acolo, pe dealurile glodoase şi deja suprasaturate de gropi – cioclii nu iau şpaga de la gura fabricanţilor pe loc de plăci de ciment şi sfărmături de la Marmosim-ul- videan, ... acolo, vai, zac şi părinţii mei, Gheorghe şi Clara... Acolo, cu ai mei fraţi, fii şi nepoţi, şezum tot mai rar şi nici măcar nu mai plânsem.... La ce bun când evanghelistul spune „pe voi, cei vii, să vă plângeţi, cei morţi au trecut întru…cele veşnice....” De milenii, aşteptând Învierea”… Ne marginim a răsădi florile, a medita şi apoi pleca…. În cetate, martorii lui Jehowah sunt foarte activi(işti) şi concurenţiali... ecu sau neecumenic: îţi oferă cărţi – indugenţe, îţi vâră piciorul între uşă şi yală, oferta fiind a te număra în cei 144.000 de aleşi pentru Împărăţie... Noul cap al B.O.R. întronat recently la Deva se numeşte GURIE – iar târnosirile (de la Trnovo, zice Iorgu Iordan) ... sunt finanţate hiper-electoral într-o veselie bugetară asurzitoare cum clopotele recent achiziţionate de la austrieci, cu « descălecare » voivodală, tricolor şi discursuri revoluţionare... Magafoane cu mulţi decibeli străbat Hunedoara electorală: Stolojan Theodor urlă: „Oameni buni, nu daţi Hunedoara pe mâna pocăiţilor” !...

În parcul spart, catedrala aşa numită a martirilor din Decembrie şi a tuturor sfinţilor, e pe schele de peste 10 ani.... Peste o sută de miliarde nu ajung, se speră în noile alegeri... Deocamdată domnul deputat Arion, via dl Pogea-Băsescu-Boc, au adăugat vreo 38 miliarde, cum predică osârdnicul foarte popă Tiric... Despre tăierea pensiilor, ajutoarelor de şomaj, ajutoarelor sociale sadic de infime, închiderea spitalelor şi criza spaţiului „ultimei case" pe colinele sub-ecumenice ale Hunedoarei Corvine, nu zice nimic nici Stolojan, nici Băsescu, nici înalt-adânci preafericiţii.

Adaos: un evuangheliar nehabotnic...

Patru cimitire în criză de spaţiu (suprafaţă şi în jos...) galopantă, este un egregor metafizic al perpetuului „şantier" înnoroiat, clisos, într-o "hermeneutică" sinistră, sub oblada prohoadelor toate! Imediat ce noii morţi sunt lăsaţi in pacem... de bocitorii ce suntem, rând pe rând, serviciile funebre îşi încasează euro-forte co-plata, dacă au strâns din cea taie Băseascu cu mâna scurtă a lui Boc (no problem, mâine veţi alege pe alţii !...), aurolacii cartierelor de pe deal, (unii rămaşi ai uitatelor barăci şi bordeie abjecte din vremea lui Dej şi Stalin… - fură jerbele de plastik - ecologic de pe morminte, şi le revând la bişniţa bazarului lăturelnic...

Întrerup acest text exorcizant deoarece aud la Radio România Cultural un lung discurs al unui înalt, preaînalt al Neamului... Doamne ajută, e Înălţarea Domnului, 2010, secolul XXI, mileniul trei, carivasăzică...

A câta alungare din... paradis ?

Poeţi ai erosului deviant, ai senzualităţii mortificante, ai pomenii pomelnicite cu ţârăita de la bugetul spart, ciuruit, al crizei... Itinerarii cu mai multe gropi, decât cele ale programului „ultima casă"... (sub lespezi, biensur)...!

Pauşalism prin extensie, nu taie popa limba ?

Voila, pauşalism prin extensie al strategiilor guvernamentabile, în cimitirele tot mai rentabile. „Harnică-i

moartea-n cetate!", cum scris-am... Şi fanfara mercenar-sindicală nu mai are nici flaşnetar, a murit!

To by continued ad in aeternum

Grafomani şi elitici, frenetici şi exalaţi, falsetari-flaşnetari... Bătrâne case în ruină, tot mai multe familii fără urmaşi, ori cu plecaţi în exodul forţei de muncă în occident… Într-un oraş fost industrial, ieri big-platformă, azi după-colţ al Uitării Absolute, grupa mare a ultimilor „asistaţi social", sau fraţi ai câinilor „comunitari", strigă la guvern, cerând cianură! Alungaţi din paradisul ceauşist, acum strigă la prefectură, afirmând că „pe vremea lui Ceauşescu era mai bine"... Fără legătură, ... consemnez că renumitul cor sindical de anţărţ, al partidului – stat, s-a regrupat pe dealuri, la catedralele mineritului prăbuşit în Poiana Ruscăi, ... unde se mai dă colivă şi pentru cei încă vii şi cântăreţi foarte... Iar acolo, sub munţi, fostele galerii seculare de minereu de fier, sunt catacombe revalorificate pentru raliuri motocross, de ce n-ar fi şi bordeluri dacă turiştii occidentali ar băga valută la bugetele comunale? Recently, am fost la un simpozion naţional, la clubul sindicatelor din Ghelari, unde s-a vorbit chiar olandeza ... Am dialogat cu domnul Radu Rey, care am înţeles a fi „şeful pajiştilor din România".... Tema persistă: cum să facem turism european, cu ento-folclorul nostru, dar cu banii lor? Domnul Rey nu a mai revenit, o fi pe alte pajişti, poate la Gaza, ori la Rostchild C.I.A. Corporation? Sau va veni cu cianura, la Roşia Montana?

Deva, 12 Mai 2010 notes:

Preluând după ureche demagogia discursurilor cam toate, ei, contemporanii mei meetingişti, strigă „Jos Băsescu !", „Jos guvernul !", şi chiar cred că ăia vor admite să plece, ei reproşează cu lozinci: „V-am votat şi ne-aţi trădat!" Păi, vorba lui Manolescu, căruia i m-am plâns că am fost hărţuit o viaţă de securişti şi activiştii ceauşi, „Deh, domnu' Evu, ce-şi face omul cu mâna lui!" (Aşa a scris domnul preşed. al USR-ului căruia îi sunt membru (nu membrană!), în „România Literară"... Aşa,

vai, sunt silit şi eu să le răspund concitadinilor sus-amintiţi: „noi ne-am făcut-o, cu mâna noastră”, sau, depinde, cu mâna... tovarăşilor, unii printre voi! Totuna! Deschideţi ochii şi vedeţi, pe văile munţilor EI îşi ctitoresc paradisul deocamdată, vile şi bunchăre, iar voi staţi sub sabia cheruvimilor roşii, stacojii, cu feţe umane... Careva a avut ideea tâmpită să fluture chiar un steag roşu, ceauşist… Erau pe acolo şi doi-trei foşti activişti nostalgici…

Biată ţară bişni-ţară! Câţi ţărani ai, să-ţi mai moară? Cântă, Înaltule, că bine zici : „Pace tuturor! Să luăm aminte! Doamne ocroteste-i pe români!” Sugerez pios introducerea Imnului naţional „Deşteaptă-te, române!” şi la slujbele din Necropolis Valea Seacă./ o sută euro pe oră… Doamne, iartă-l pe scribul păcătos! Care boscorodeşte în limba maternă, româna neo-latină, ci nu slavizată! Altfel, cum ziceau strămunii slavonizatei chirilo-bogomilico-asăneşti strategii: „Taie popa limba!” ?!

Pomelici în Valea Jiului: **ŞTEFAN NEMECSEK**
Poponarul ALIN RUS pătează imaginea
prestigioasei Universităţi Massachusetts,
Amherst din Statele Unite (pamflet polemic)

Locuitorii Văii Jiului şi nu numai, au asistat mai bine de un an de zile la o murdară şi nedemnă campanie denigratoare şi calomniatoare la adresa numelui Ştefan Nemecsek şi a cărţilor tipărite şi semnate de acesta. Un grup înfracţional, demolator al culturii locale, compus din persoane cu un caracter şi moralitate de cea mai infectă speţă au gândit că pot desfinţa şi călca în picioare tot ce le stă în cale pentru a rămâne singuri în peisajul literar al Văii Jiului. Au încercat să atragă în grupul lor mizerabil persoane onorabile, dar după un an şi aproape jumătate, formează aceeaşi gaşcă de netrebnici ca la începutul punerii la cale a nemerniciei derulate. Spuneam mai cu ceva timp în urmă că **cine se aseamănă, stau alături**. Şi pentru că se aseamănă, mizerabilului grup infracţional, s-a alăturat de după Crăciun încoace, un poponar nenorocit, pripăşit pe criterii

probabil altele decât profesionale (vom explicita aceste aspecte, săptămâna viitoare, în partea a doua a acestui articol), la o prestigioasă Universitate din SUA: **Alin RUS.**

ŞTEFAN NEMECSEK, imperturbabil, tace şi face…

Nenorocitul de poponar Alin Rus, fluturând steagul apartenenţei de prestigioasa Universitate Massachusetts din Statele Unite, sare la gâtul unui OM ONORABIL, o persoană cu un caracter şi moralitate de exceptie, un profesionist desăvîrşit în meseria sa, **arh. Ion Constantinescu**. Fără a-l cunoaşte, fără a şti ceva despre personalitatea sa. De ce? Pentru că acesta a publicat sub semnătura domniei sale, fără să cerară voie „criticului literar" Alin Rus, o prezentare a ultimelor două volume, DIN GÎNDIREA ÎNŢELEPŢILOR LUMII semnate de Ştefan Nemecsek în prestigiosul ziar OBSERVATORUL, care apare la Toronto în Canada. CICĂ, redactorii OBSERVATOR-ului nu ar fi fost vigilenţi pentru a nu mediatiza o creaţie a unui „cunoscut plagiator" din Valea Jiului pe seama căruia se fac până şi glume. Bună, chestia asta cu glumele...

Nesimţitul poponar Alin Rus prezintă lista standard a modelului care nu a convis pe nimeni în Valea Jiului că Nemecsek este plagiator. După modelul personal îl scoate la interval pe prof. Alexander Baumgarten de la Universitatea din Cluj Napoca, o persoană onorabilă care a fost atrasă în cloaca insalubră a grupului infracţional cunoscut, în cel mai meschin şi nedemn mod. Prof. Baumgarten nu este o instanţă de judecată care să pronunţe Sentinţe. Domnia Sa, a exprimat o părere care a fost **întoxicată** de nesimţiţi în spusele cărora a avut încredere, nu a confirmat un plagiat care se doreşte a fi dovedit după aproape şase ani de la „presupusa producere". Din discuţia personală avută cu prof. Baumgarten, acesta a precizat că nu avea nici o cunoştinţă şi încuvinţare pentru

folosirea numelui şi funcţiei sale ca **DOVADĂ** a unui plagiat. Conform promisiunii făcute, chiar în zilele următoare, prof Baumgarten urmează să revină cu o precizare legată de acestă temă. O vom prezenta, oricare ar fi poziţia domniei sale.

Alţi doi nominalizaţi ca detectivi calificaţi în plagiate închipuite şi „puse la cale", infecţii Marian Boboc şi Mihai Barbu, sunt cunoscuţi Văii Jiului pentru nemerniciile derulate şi pentru care au început să PLĂTEASCĂ. Primul, Marian Boboc, "adevăratul scriitor" cum, pupincurist, îl califică un ortac din grupul infracţional, după ce şpăguieşte Primăria Lupeni de mai bine de o **jumătate de miliard** de lei, este pus în genunchi, la colţul nesimţiţilor pe bucăţele de cărbuni zdobiţi în loc de coji de nucă. Vom prezenta personalitatea deja de trisă amintire pe nume Marian Boboc în perioada următoare, inclusiv de ce nu a reuşit să facă nici o şcoală, cu toate că în unele CV-uri se da cu Facultate. Al doilea artizan de plagiate închipuite, Mihai Barbu, este cunoscut ca un adevărat demolator a tuturor intituţiilor pe unde a trecut. Pentru ultimele isprăvi sintetizate in 19 infracţiuni grave, săvârşite cu intenţie, a primit din partea Ministerului Invăţământului un hotărât picior în cur. A fost EXIT-at în cel mai categoric mod din funcţia de director al unui Liceu important din Petroşani. În stilul său de INDIVID FĂRĂ OBRAZ, a avut tupeul să conteste Decizia Ministerului, acţiune respinsă pentru care a mai primit o palmă pe obrazu-i solzos. Despre alte ghiduşii financiare pe la Casa de Cultură şi nu numai, cât de curând...

Mergem mai departe... Alt cavaler al plagiatelor înhipuite, prof. dr. filosof **Ion Hirghiduş** uită de idila avută cu o chipeşă tânără care a scos în evidenţă o parte a caracterului infect de filosof. Uită de sumele cu care a prejudiciat Primăria Uricani pentru o monografie nerealizată, profitând de buna credinţă a primarului Buhăescu. Împreună cu dramaturgul profesor **Gheorghe Truţă**, pune la cale debarcarea din funcţia de director, pe cele mai meschine căi, a prof. Ilie Pârvan, care în prezent ocupă un onorant loc în cadrul Inspectoratului Şcolar Judetean Hunedoara. Deocamdată atât despre faptele şi

personalitatea unui cadru didactic, exemplu pentru elevii şi studenţii pe care trebuie săi convingă că filosofia este ceva care îmbină plăcutul cu utilul şi visarea ... Mai mute despre Ion Hirghiduş şi faptele sale în **Scrisoarea Deshisă** pe care o vom publica şi expedia pe adresa conducerii Universităţii Petroşani. Doar, PERSONALITĂŢILE şi FAPTELE lor trebuiesc cunoscute şi de membrii colectivelor din care fac parte pentru fi taxate pentru împroşcarea numelui instituţiei cu cel mai insalubru lichid.

Doctorandul poponar la Universitatea Massachusetts, Alin Rus, aminteşte de prelungita campanie „a celui mai prestigios ziar local" care a dovedit plagiatul. Bietul poponar trebuie să ştie că nici un ziar prestigios nu este Instanţă de Judecată. Cititorii ziarului care au urmărit "serialul" calomniator, au sesizat lipsa paginii paralele, textul alăturat fiind copiat chiar din pagina copiată din carte. Două cărţi care nu au formate identice, nu pot avea paginaţii identice!

Dar, să revenim la poponarul Alin şi la titlul prezentului articol pe care îl vom prezenta conducerii Universităţii americane. După cum am promis, vom reveni în seria 2 cu prezentarea PERSONULITĂŢII poponarului Alin Rus, cum şi de ce a plecat în America, de ce a fost părăsit pe continentul american de perechea feminină, ce legătură are cu noţiunea şi practicile poponariste... De ce pătează poponarul imaginea prestigioasei Universităţi americane? În primul rând, datorită deviaţiilor comportamentale şi de gîndire. Apoi, datorită aderării la un grup infracţional, demolator al culturii locale. Avem dovezi pe care le vom prezenta public, inclusiv Conducerii Universităţii americane legate de unele PREOCUPĂRI INTIME ale lui ALINUŞ RUS.

Dar, cel mai important aspect este următorul: poponarul Alin Rus s-a adresat redacţiei OBSERVATORUL, prezentându-se ca „**doctorand în Antropologie al Universităţii Massachusetts, Amherst din Statele Unite**" folosind numele şi prestigiul instituţiei de învăţîmânt ca garanţie a adevărului şi veridicităţii scriselor sale. Dacă se

prezenta simplu "**sunt cetăţeanul Alin Rus"** era cu totul altă poveste. Dacă în Romînia disputele personale pot fi tranşate mediatic în virtutea posibilităţii de exprimare fără restricţii într-un mijloc mass media, în America nu este chiar aşa. Şi cu siguranţă nici la Toronto, în Canada, de unde aşteptăm şi noi o reacţie. Până atunci, mulţumim colegilor din Toronto pentru dovada respectării deontologiei profesionale jurnalistice din puntul de vedere de a asculta părerea ambelor părţi într-o problemă analizată, fapt de care în Valea Jiului – România, nici nu poate fi vorba.

Înainte de punctul final, îmi exprim regretul de a constata rătăcirea unui tânăr care fie şi din greşeală a ajuns UNDEVA, dar care a uitat de unde a plecat foarte repede şi în loc să promoveze pozitv valorile şi spiritualitatea natală, o imagine pozitivă a naţiunii şi ţării sale natale, denigrează sistemul de învăţământ, profesorii cărora le datorează pregătirea intelectuală, îşi denigrează naţiunea şi ţara unde s-a născut şi s-a format ceea ce este.

Şi încă ceva: cu şase sau şapte luni în urmă câţiva viteji din Valea Jiului, autodeclaraţi scriitori şi OAMENI DE CULTURĂ, printre care Gilbert Danciu, Ion Hirghiduş şi Gheorghe Truţă, susţineau cu un limbaj de mahala existenţa unui plagiat nedovedit, atenţionând că „**noi suntem mulţi şi ştim ce avem de făcut..."** respectiv "**Nemecsek este singur**". Măscăricilor! Dovediţi că sunteţi mulţi şi că aţi premeditat ce aveţi de făcut. ieşiţi la lumină şi apăraţi ultima verigă a nesimţirii din grupul infracţional ce-l alcătuiţi, face-ţi cerc în jurul poponarului Alin Rus. **CĂ DOAR CINE SE ASEAMĂNĂ, STAU ALĂTURI!** N-am scris „ în lături", deşi… *(din „Zona specială", Vulcan, Valea Jiului)*

Surâsul gândirii...

Saturnalia sau nimic nou sub lună

Saturnalia: 25 decembrie era ziua *Saturnaliei*, o sărbătoare în onoarea zeului roman Saturn, zi care coincidea cu solstiţiul de iarnă. Pentru vechile civilizaţii antecreştine aceasta era ziua naşterii zeilor, când zilele începeau să se lungească, iar

omul era binecuvântat prin renaşterea naturii. În calendarele romane, ziua de 25 decembrie era indicată drept ziua naşterii Soarelui, iar biserica creştină a adoptat această dată drept zi de naştere a lui Isus Cristos spre a îmbina cultura antecreştină cu cea creştină şi spre a-i converti pe oameni la creştinism.

Festivităţile de Anul Nou au originea în Babilon, apoi se transmit in Grecia şi în cele din urmă la Roma. Romanii au numit-o *Saturnalia* - în cinstea lui Saturn. Printre romani era o sărbătoare extrem de populară - un timp de distracţie, băutură şi orgii - care se termina cu sacrificii umane.

Prima zi de Saturnalii la Roma începea la mijlocul lunii decembrie şi continua până pe 1 ianuarie. În mijlocul lui decembrie, pe data de 25 decembrie romanii au calculat ca Soarele este la reflux său cel mai scăzut. (E. V. Count "*4000 de ani de Crăciun*";, pagina 28.)

Iulius Cezar, împărat al Romei păgâne, a fost cel care a instituit Festivalul de Anul Nou pe 1 ianuarie. În 46 e.n. Cezar a adoptat calendarul iulian. El a investit ziua de 1 ianuarie cu toate obiceiurile romane de Saturnalii.(Wikipedia libre)

De la bolşevism, la… BOCşevism

O carte apărută în 2006 la editura Carpathia,... dezvăluie încă de atunci multe şi obscure făcături ale partidului PD-emanat din FSN-PSD-,pe atunci pretins democrat, ulterior înghiţindu-i şi pe peledişti, autoproclamat partid... liberal democratic, aşadar de dreapta, manevră care avea să instaureze al doilea mandat băsescist şi care, în 2010, a trecut de fapt la un radicalism dictatorial, aşa cum constată nu doar cei 5 milioane de votanţi pe minciunile lor, ci întreaga populaţie, pardon, minus procentul de oligarhi între care şi cei din gubernia măruntului Boc – abitir foarte alde omul din Videle...

Cartea conspectează, de drept, de pe o poziţie radical-naţionalistă, documente şi probe indubitabile, privitoare la Videanu. Dincolo de tonul pledoariei, datele sunt exacte, ele desconspiră cifre şi nume care sunt greu accesibile presei de investigaţie, sau căutătorilor de adevăr în spatele… frontului

marelui Rapt asupra averilor energetice şi mineraliere ale României. Incalculabile rezerve ale Statului, sunt preluate deloc "ortodox", cum se pretind ba se şi propovăduiesc de unii prelaţi neo- teoctisticieni (…), servili şi colaboraţionişti aşa cum au fost mereu încă de la… retragerea Aureliană şi venirile slavilor, dinspre Nord Est… Ţinte uriaşe sunt bogăţiile din Ardeal, rezervele de aur, argint, (au fost şi de uraniu, bunăoară pe Valea Nandrului... când cu Stalin şi regimul aservit rusnacilor sovietici, (anii 53- 60): Dr Petru Groza (din satul Băcia-Simeria), incultul mârlan cu şapte clase ministru Zăroni, din Nădăştia de Sus (Nadejdia slavonica, Nadaşty ungurească pe vremea austro-ungarilor etc…) Asta ca să mă rezum doar la doi din judeţul actual Hunedoara… Lista ar fi prea lungă, însă e clar că şi aici istoria este o farsă şi că adevărurile aparţin unei tenebroase istorii subterane… Asemeni tuplinilor de viruşi, rudeniile se arată ici într-o plantaţie prielnică unei etape, pier aparent, sau se ascund, spre a reizbucni în altă împrejurare, ca bolile incurabile… Căderea ceauşismului a fost pentru unii activişti veroşi un scurt moment de derută, dar s.-au repliat dacă nu direct, prin tertipuri, şantaje securistico- activistice etc, prin fiii sau nepoţii lor… În acest sens, cunosc câteva istorii familiale de CLAN, din care au regenerat sub orbirea noii "clase politice" cei mai veroşi, mafiotici criptocomunişti, nuanţat cripto-ciocoi !

Mancurtizare, carivasăzâcă…?

Verbul rapacităţii Lor – cum ei zic, TRANSPARTINICE, este A PARVENI; pe ce se bizuie? Pe ignoranţa, pe MANCURTIZAREA timp de 6o de ani a eteroclitei populaţii proletcultizate, îndoctrinate sinistru sub cel puţin două dictaturi (stalinist- dejistă şi ceauşistă) - iar prin deaviaţionismele de la Iliescu la Băsescu,… pe otrepele care strigă demaogogic în divanul ţării: Hoţii!, în timp ce haitele de hoţi sunt protejate sub pulpanele lor. Cele mai ticăloase paciaure au ajuns în cele mai decisive posturi, iar capitalismul sălbatic are vierme propriu,

cras antidemocratic: acestea sunt simptomele real-apocalitpice ale unui SISTEM ce se va AUTODEVORA…

Dacă revoluţia Franceză şi cea Rusească (…) au dovedit că "revoluţia îşi evoră fiii", în România revoluţia confiscată nu şi i-a devorat, însă în condiţii diferite, va avea acelaşi efect! Restul este doar deşărtăciune… Victima obscură este DOAR generaţia ultimă, a câtorva milioane de morţi-vii care cerşesc drepturi şi cărora Băsescu le contestă dement-fascistoid, chiar faoptul că sunt BOLNAVI incomozi pentru buget şi jaful oligarhic al… clientelarilor… Nimic mai mârşav decât hatusul provocat de EI, care îi va salva tot pe ei… În biserici, de Ziua Înălţării, popii îndemnau literalmente la rugăciune, "deoarece poporul va depăşi astfel orice criză" (Radio România Cultural, Mai 2010…). În acest timp, bătrânii demonstrau naivi pe străzi, iar femeile îi lăsau cadou lui Băsescu şi Boc, pempărşii şi scutecele progeniturii… noii democraţii… Iar, ca să ne distrăm, ministrul cam…deloc …românesc Baconsky (?!)… declara la americani că "românii de cea mai bună calitate se află în diasporă, aşadar nu încă în ţara lor, România! (Revista Romanian Vip, dar şi Jurnalul Newyorkez, dar şi presa din Canada…). Spurcăciune insultătoare care ar ajunge să fie trimis, dracului, el însuşi în exil.

Mogulii strigă la alţii că sunt moguli, oligarhii idem…Campaniile electorale (europarlamentale, locale şi prezidenţiale din 2009), au fost cele mai semnificative şi, iată, profetice, după numai câteva luni din 2010, România este în colaps şi apocalipsa abia începe! Conceptul iliescian-brucanian de Emanaţie a… revoluţiei, este halucinant de analog cu cel al emanaţiilor vulcanilor islandezi… Dacă aş fi un mistic, aş zice că emanatismul este noul terorism, globalizant, coroborând forţe telurice din subteranele colective ale subconştientului uman şi abatajele cu mineriadele lor cu tot. Dirijate de Mamona cel Multiplu, al Minciunii care urlă că este Adevărul Absolut…

Ei bine, dacă cercetezi CV-urile a doar trei generaţii în urmă, afli că URMAŞII descendenţi din familiile marilor cozi

de topor ale acelora, au ajuns în funcţii numite de miniştri, de administratori ai guvernelor de după 1989…, aşadar nepotismul saltă glorios pe culmile burgheziei proletare, cum definea conceptul tov. Lenin! Olteanul probabil bulgarohton din Videle, Videanu, pare a fi o sinteză malefică a pegrei ceauşiste-activistice, aşa cum şi piticotul Boc: uitaţi-vă la cum gesticulează, terifiaţi, cum judecă şi cum umblă prin bazarul hărmăluitor al… Reformei pretins democratice, brusc proclamate şi… liberale! Nici dreapta, nici stânga, ci golflabil unde vreau muşchii lor, sau dacă vreţi creierele lor aplatizate…

„Adriean Videanu este astăzi (*2006, n.n.)* stâlp de bază al Partidului democrat, şi primar general al capitalei României, un plimbăreţ prin Ierusalim (2005), pentru proiecte de parteneriat cu evreii (un grup israelian vrea să pună mâna, indirect, pe vechiul centru al Bucureştiului)”...

(În paranteză fiind spus, şi în Hunedoara, cât a fost primar un pedist, neales în 2008, o astfel de firmă israeliană – americană proiectase construrirea unui super- depozit en gross, al doilea din cele două din ţară), terenul fusese deja pregătit, înconjurat şi gata de asalt.... Se preconizau cca 300 de locuri de muncă, etc. Numai că după eşecul pedist aici, gardurile au pierit ca prin farmec, şi cei 4,5 milioane euro promişi au luat alte căi... În mare parte, fostul oraş muncitoresc ajunge precum ruina oribilă a fostei platforme siderurgice, şomajul fiind grotesc de mare, populaţia ajungând la jumătatea anilor 89 şi scăzând mereu).

Dar să revenim la actualul ministru Videanu, stâlp cu patru picioare (...), al lui Băsboc. „E vorba de (pe atunci, n.) proiectul Esplanada - un „oraş în oraş” cu grădini suspendate babilonic, angajat de firma Trigranit, în realitate aceasta fiind a clanului bancherilor evrei Rotschild... Chiar şi în scandalul Catedrala Plazza privind construcţia dintre catedrala catolică Sf Iosif sediul SRI şi Hotel Bucureşti, în care Videanu este implicat personal, e vorba de buassines-ul israelian derulat de grupul off-shorre-uri cipriote Milenium…, afaceri conduse de Diana

Voicu (!) care din 1989 lucrează pentru familia de magnaţi Ofer, foşti Herşcovici...

Principala sursă a imensei sale bogăţii şi poziţiei sale sociale (**datorată MARMOREI României, aşadar a Hunedoarei!)** şi care ştim de cine este administrată, ... este o privatizare clientelară (coruption) din 1998, când guverna PD-ul, iar vicepreşedinte F.P.S. din Bucureşti se afla a fi un coleg al său, omul pus tot de partidul pedeleilor, evreul Bogdan Balthazar! Da, este cel ce acum face reclamă gheboşată, parşivă, la televiziunile aservite şefiei supreme, pledând pentru investiţia cu cianură la exploatarea AURULUI din Roşia Montană.... Un apel prin internet, recent, ne îndemna să subscriem unei petiţii, prin care fiica lui Băsescu, Eba, la Strasbourg, e avocata acestei monstruoase făcături, ţinta fiind GOLD, cuvânt magic încă din Dacia şi încă mai… magic azi!

După 1996, alt instrument al lui Videanu et comp, BODU ajunge să facă privatizările din România...La negocierea pentru privatizarea MARMOSIM, Bodu (firmă de consultanţă Financial Markets International, Americană, subagentură a C.I.A.) şi Fondul Româno-American pentru Investiţii SRL, cea mai mare exploatare de marmură de la statul român, adică FPS-ul conciliat de Bodu, cel ce participase şi la privatizarea BĂNCII AGRICOLE, preluată de RAIFFESEN, cea cu filiale şi în judeţul Hunedoara. Întrucât nu avea bani să cumpere MARMOSIM (via adm. Gheorghe POGEA, ex managerul ex-combinatului siderurgic Hunedoara...) – VIDEANU ia bani de la Fondul Româno- American Aproape imediat după această afacere, în 1998, Bodu e încradrat consilier juridic al Fond, cel administrat de C.I.A....Dl. Pogea e poreclit Nastrain Pogea…

Când, în1997, a schimbat Consiliile de administraţie la RENEL, ROMGAZ şi SN PETROM, ministrul industriei desemnat tot de PD Radu BERCEANU (actual al Transporturilor in guvernul băseboccist,...) motiva că are nevoie acolo de specialişti şi nu de politicieni. Însă tocmai membrii marcanţi ai PD au ocupat locurile C.Adm. şi AGA ale regiilor sau societăţilor de Stat, precum Berceanu la PECO SA

şi ROMAERO Băneasa; Victor Babiuc, la NAVLOMAR; Traian BĂSESCU la NAVROM şi CONTRAX IMPEX; Radu Feldman Alexandru (atunci la P.D.) la CARMEXIM şi MEFIM Sinaia; Bogdan N. Duvăz la AGROEXPORT Siloz; Adriean VIDEANU la prestări Servicii Bucureşti şi la Fondul Proprietăţii de Stat... unde acum este amicul trainic Pogea, ş.a.m.d. VIDEANU, are stomah de dinosaur şi *înghite* de peste un deceniu, de-a valma, ape, câmpii, industrii, munţi... cu adâncuri cu tot! Firma lui din 1993 avea ca obiectiv comerţul cu ridicata al combustibililor solizi, lichizi şi gazoşi şi al produselor derivate... Atrage în stomahul lui şi SNP PETROM, în 1998, cu sediul la a sa SECON GAZ S.A. Numai în 1999 Videanu înşfacă peste un miliard lei profit.

Videanu mondialu' (Despre Marmosim…)

VIDEANU era administrator la FPS atunci când prin firma sa a cumpărat (de la FPS !) marele producător de marmoră Marmosim din SIMERIA, cu tot cu carierele de piatră aflate în proprietate: CĂRPINIŞ; GEOAGIU, ALUN, PIETROASA, RUŞCHIŢA, BUCOVA, CĂPRIOARA, MONEASA, PODENI şi BOBÂLNA. Videanu, la data privatizării, deşi deputat, era un membru mai puţin marcant al PD-ului, însă astăzi, 2010... este ministru exact în acest domeniu mereu hămesit de rapt, jaf, veritabil monstru tipic-atipic, voila! Era şi liderul PD tineret, de unde au puiat apoi inşi de soiul unui Hoară, monument de marmoră a Prostiei şi Şmecheriei de beizadea a ceauşismului şi mai încoace. Cică pe atunci a intrat în afacere doar cu 30.000 de dolari, plus un „credit devastator", dar ceea ce se vede e altceva... Dacă privatizarea MARMOSIM furniza produse din marmură pentru Casa Poporului a lui Ceauşescu, acum şi-a dublat extracţia de marmoră, exportând glorios saurianus raptor tiranosaurus, mari blocuri şi până la urmă MUNŢII... în pieţele din Germania, Italia, Ungaria şi S.U.A. dar şi Orient, în Hong Kong.... Marmora este exploatată vorace, excesiv şi iraţional, mânărită cu o haită rapace de

clientelari, în spatele lozincilor delirant electorale, sau ale războiului cu.... mogulii şi oligarhii!

Numai la Ruşchiţa, unde am fost recent, stupefiat de investiţie, am avut revelaţia unui MĂCEL asuora NATURII... Cifre din 2006, spun că aceasta, dintre toate celelalte, i-a adus lui Videanu şi acoliţilor, de la o cifră de afaceri de 18 miloane dolari SUA, în 2002, an de an 20 milioane USD lunar.

Ajuns cu sprijinul USD - C.I.A. unul dintre primii zece mondiali ai marmorei (!) deputatul PD Videanu devenise din 2000-ul aparent apocaliptic, secretar al Comisiei de Control şi Supraveghere al SRI...În 2005 era deja vice- prim ministru al României „pe probleme economice", no problem!, şi îl numea pe acolitul Sebastian Bodu-Seba, în fruntea Fiscului ţării (!) ca preşedinte ANAF, cu rang de secretar de stat în Ministerul Finanţelor Publice."… Dar Bodu îşi ţine şi funcţia de la ING... Bodu a fost împins de PD şi în consiliile de privatizare a BCR şi CEC, cărări ştiute apoi şi de concitadinul Gheorghe Pogea, agreat băsescian… reformatorul fostului Combinat Siderurgic Hunedoara, azi al unui magnat mondial anglo-indian… De la 23 de mii de salariaţi (în 1990), ce a rămas mai sunt… 3oo de laminorişti… şi oţelari ai metodei "turnare continuă", Pogea patent… Videanu and Berceanu latent…. Cârtiţele celulelor funciar-critpocomuniste-clientelare, sunt "serviciile" orbeţului preş-jucător, bişniŢARUL flotei şpăgătite şi etc. Învăjbita ţară este un ghem de populaţii, de mulţimi,în grila neo-golemică a lui Gustave le Bon… Prietenii nu ştiu de ce?

*

....ING este Trust Financiar şi de investitţii cu sediul în Olanda, având două mari componente: ONG Bank şi ING Insurance. După ce în 1995 a înghiţit „videneşte" banca britanică BARING, numele trustului este cel de ING Baring... Trustul este un devorator (raptor) de bănci, din sec XIX înghiţind peste 30 de alte trusturi financiare şi bănci. Un Videanu and acoliţii au adumlecat unde, cum şi când să lucreze: Istoricul ING duce înapoi şi ajunge tot la ROTSCHILD...

Azi, cei mai mari acţionari ai ING sunt ABN Amro, Aegon şi Fortis Ultrecht, ceea ce duce la clanurile bancherilor evrei Rostchild and Company. Conducerea trustului este cosmopolită, provenind mai ales din Olanda (precum Aad Jacobs - evreu) şi SUA (precum Luella Gross Tilman - evreu)... etc. Iată, rezumându-ne la atât din incendiara carte-document, că olteanul era cel ce mai lipsea pentru ca să avem şi noi, adică ei, mândria de a fi... români! În anno Domini 2010, suntem unde nu am fost niciodată şi vom fi şi mai şi! Deocamdată suntem apelaţi la... solidaritate pentru a depăşi CRIZA, de către chiar preşedintele deloc suspendat, cappo a lui Videanu et camarilla, suportând ca bugetari, pensionari sau asistaţi social, diminuările de 25 şi 15 % din salariile şi pensiile cele mai batjocotitoare din U.E.

A videa, a nu VEDEA, iată întrebarea. Dar orb la orb nu îşi scoate ochii.

Surse şi resurse resuscitate sau surescitate: S.R.I. and...
*S.S. indescifrabul UIDUMAC and SAFER BIBLIOTECK **
...cărţile epocii de tranzâţ Arhive Gara Veche Reşiţa şi Gazometru Hd.*

O PRECIZARE pentru sereişti, surse and resurse…

Autodenunţ transparent, pentru chiorii şi analiştii emanaţi ai fripturismelor cripto- uteciste, and turbaţilor care ne ascultă telefoanele şi ne acuză de nepatriotism în maniera securiştilor: remember, toate textele nesemnate din această carte colocvială, îi aparţin "Amfitrionului" – antologator ...

Sintagma: Urâciunea pustiirii ?

De la cetiri mai vechi şi mai nouă, înţelegem câte ceva despre ce carivazâcă „popor ales", ca şi „bobor" ş.a. Înţelegem ce carivazâcă „exod" – aşadar migraţia formei de muncă a românilor pe meridiane, numai sintagma „urâciunea pustiirii" pare-se stă gata să o decodificăm... Ultima probabil va fi, „deşteaptă-te, române", imnul de la miezul nopţii...

„Vă mulţămim că aţi venit pe la noi !” (pseudo-reportaj)

Pictorului Nedel şi poetului Ion Scorobete

Sus, la Meria, în pădurenimea delureană, oamenii sunt foarte diferiţi de cei din văile Poienii Ruscăi, bunăoară Luncanii Cernei: ei sunt bruneţi, cu ten măsliniu, asemeni bănaţenilor şi celor din Sud, cu faţa smeadă şi semeţi, adaptaţi condiţiilor de izolare moştenite din veac. Există şi un alt tip de pădureni ruscani – blonzi sau roşcaţi, asemănători cu rutenii odinioară veniţi pe Mureş... pare-se de provenienţă ucraineană... În Ucraina rutenii sau **rusinii!** sunt a doua populaţie ca număr... (a reciti A.D. Xenopol...)....

Merienii şi unii vecini ai lor, sunt oameni ai pădurilor, oieritului şi vitelor, ai pomiculturii, ai ţesătoriei la războiul de ţesut, ai culturilor terasate, siliţi a-şi cultiva bruma de hrană, (cartofii, fasolea, porumbul, grâul, fructele de pădure, ciupercile, stupăritul, păşunatul, oieritul, în condiţiile climei şi ale vecinătăţii munţilor cei mari, ai Retezatului... De nicăieri nu ai o panoramă mai spectaculoasă a acestor munţi legendari ca de pe nedeile Meriei! Simţi nevoia de a îţi deschide braţele cruce pe cerul de cobalt! Apropos originea cuvântului Nedeie: sigur că este un slavism, venind de la numele duminicii, Nedelia, însă asociat cu sărbătorile primăverii, nedeie defineşte platoul neted al fiecărui deal sub-montan, în întreaga depresiune a Haţegului, dar mai cu seamă la Momârlanii Văii Jiului, ca şi în munţii Zărand şi Orăştiei... Din prima zi de Paşte, timp de o săptămână, fiecare comunitate – mai nou doar grupuri familiale sau amicale, se adună pe dealurile din apropierea lăcaşurilor de cult, (sincretic venind din origini arhaice, când pe culmi erau sanctuare), unde participă la tradiţionalele petreceri câmpeneşti (engl. Picnic) - cunoscute în zone sub denumirea de Nedei. În fiecare zi are loc câte o petrecere impropriu zisă ”câmpenească”.... Tot în Mai, sărbătoarea Armindenilor dăinuie din şi mai arhaice vremuri... În porţile caselor sunt înălţaţi stâlpi din mesteacăn (arbore magic), cu buchet de liliac (scumpie, scumpină), în vârf... Simbolul vechi este de fapt al Feciorului, flăcăului casei şi

obiceiul se pierde în ancestralitatea colectivă a unui vast areal din Ardeal... Comportamentele colective ale unor astfel de datini vin din păgânismul venerator al Mamei Natura, al Vetrei, al sacralităţii Locului, al paideumei... Sus, la Meria, cu oamenii ce ne-au găzduit, în jurul „cinei de taină" a ospeţiei lor joviale şi presărate cu un umor specific, dar şi irepresibilă nevoie de comunicare cu cel venit, am auzit acea exprimare de neuitat, pe care am auzit-o şi în Zărand, dar şi în Haţeg sau pe Mureş: „Vă mulţumim că aţi venit pe la noi !"... Primiţi cu drag, ce altceva să facem decât să intrăm în vorbele lor, subiectul fiind obsesiv al originii lor, al identităţii lor, al existenţei lor vitrege şi deopotrivă fascinante, de un exotism ce aparţine în fond Naturii... Ceea ce păstrează deasemeni simboluri mioritice – pastorale, este şi datina „măsuratul oilor", la care am asistat la Meria, un obicei ce merită descrieri analogice, aparte...

Surâsul poeziei la Castelul Corvinilor

Revenind la Nedei... Păcat că se pierde, sau stăruie doar ici-colo, un obicei cu totul tulburător prin semnificaţia ce pentru mine e o regresiune în Basm, în Mitologie... Serbările de pe înălţimi se numeau şi ALIMORI… (În Transilvania întreagă şi în Banat)... Copiii, feciorii, mai ales, păstrau din bătrâni obiceiul probabil dacic, atât de 9 Mai (armindeni) cât şi de Paşti (la Mucenici)... de a rostogoli roţi de foc, la vale... Aceste ritualuri se numesc în Apuseni Hodiţe... Poate că starea drumurilor este protectoare, paradoxal, măcar ferind locuitorii acestor nedei şi vârfuri terasate ca ale incaşilor (!), de vandalismul specific „orăşenilor", bizar lucru, dedaţi la comportamente deloc urbane, ci mai degrabă barbare..., sau cum zic momârlanii, de bărabe... Să fie vreo legătură între barbarie şi barabism? „Dacii sunt aninaţi de munţi", scria istoricul latin. În Transilvania, pare-se, urmaşii lor sunt aninaţi ca ciorchinii, sau dacă vreţi,

invocând un poet francez, satele lor aninate de munţi şi nedei, dau imaginea unor uriaşe scroafe cu purcei, alăptându-i prin secole, din milenii. Osmoza aceasta este deopotrivă ancestrală şi.... suprarealistă, indoeuropeană, cu toate aciuările de „bărabe" şi uneori nefericite asimilări....

"Bine aţi venit la noi!", desigur.... Dar există şi glume care spun altceva: „ Vine omul, dar mai şi pleacă!"... Sau „ Bine aţi venit la noi, plecare-aţi! "

Safari sau branconaje ?

Post-comment: Despre ceea ce aş numi Safari-uri ale unor neo-bresle organizate de-a dreptul mistico- massonic, sau dacă vreţi un soi de trans- barbarism.... Undeva, adus de puhoirile „anotimpului nebun", am văzut (cu ochi stranii, de ... copil milos...), un mistreţ enorm, în putrefacţie.... Fusese desigur împuşcat, însă reuşise să scape de acerbii vânători „orăşeni" sau venetici... şi probabil murise agonizând la vreun izvor, înroşind apele cu sângele lui... Nu, nu e vorba de mistreţul cu colţ de argint din te miri ce Bizanţ... ci mai degrabă de unul din safariurile miliardarului „autohton" Ţiriac, sau alde Năstase, colo, prin alte sacre dantan păduri, la Săvârşin, pe fostele domemnii Regale, voila!... Mistreţul-hoit nu l-au tras nici măcar câinii hoinari, îl vor devora viermii şi muştele. Cu mintea mea înnebunită de poezie (...), aş fi rostit un prohod păgân, dar am preferat să urc în maşina amicului şi să plec din aşa întâmplare ... Mistreţul acela este altceva, este CEEA CE ÎNSEAMNĂ EL, la urma urmei... Ceea ce ne dă de gândit... Un trofeu pentru câinii vagabonzi, sau pentru lupi, care, pare-se, s-au rărit şi ei... A pierit magia lycantropiei..., pier şi oamenii care au văzut lupi... ca să parafrazez un drag poet american... Pe alocuri, haite de câini fără stăpâni recad în sălbăticie, dar nu atacă oile, ci drumeţii răzleţi.... Un fals simţ al teritoriului, ca să zicem aşa… Iar în sus, spre alte vârfuri... sate pădureneşti sunt total sau parţial abandonate.... urmare prăbuşirii mineritului multi-secular... Apropos: într-o adâncime din zonă, a mineritului încă dacic, ulterior al vremelnicului

cuceritor roman (Gaurianus, înscris pe o stelă de andezit...), arheologii au găsit intactă, o CĂTUŞĂ DACICĂ”... Conotaţia este plurisemantică... Cum am văzut de pildă la Alun la Curpeni, la Cerişor, Lunca Cernii, Lelese, Florese, Hăjdău, Govăjdie şi alte aşezări, sau parţial sau foste… aşezări „uitate de Dumnezeu”.... adică de oameni.... Cimitirele (progadii), cu cruci şi troiţe aşteptând milenar învierea… La Curpen, sute de astfel de cruci, sunt arate de colţii mistreţilor, doborâte la pământ… Căci “din ţărână sunteţi, în cernoziom vă veţi întoarce” … Pravoslavismul, voila! Sate întregi abandonate sub cerul de cobalt şi copitele civilizaţiei barbaro-reformatoare. Morţi uitaţi, sau inundaţi cu biserici cu tot, sub lacul Cinciş, azi staţiune a oligarhiei emanate. Manele urlând prin munţi. Turism cerşetor. Exotism sinistru, ca al fotelor popoare ale Soarelui, toate, de la Atlantic, la Marea Neagră. Protocronims delirant trans-american, delirul istoriei, aşa cum am numit-o, vai, dar cititorul e surd: asasină. Ocupanţii nu mai vin de te miri unde: ei sunt aici, dintre noi, dintre voi, băi nepoate! Milioane de români sunt în exodul globalizării. Băsescu sau oricare alţii… Comportamentul este şperaclul: a te conporta în ţara “ta” ca un Ocupant… Ca un extraterestru…. Elohimic – plural…

Pajişte la lunca Cernii

Mână-n labe cu ocupanţii prin substituire şi pradă prin… facere de bine, cum zic bătrânii, futere de mamă. Vampirismul se bazează pe mancurtizare, deintentificarea pe răbdarea decăzută în sancta medioctritas laşitate. Însă şi asta e o altă poveste, că „de n-ar fi, nu s-ar povesti”...

Scrisese Nicolae Labiş, poetul ucis: "Mânânc şi plâng, mănânc" (Moartea Căprioarei, cappo-d-operă a poeziei române!)… Iată-mă, scrib îmbătrânit în aceasta… Mănânc şi scriu…. Nu mai plâng… Râd ca să nu plâng, cum scria alt poet, parcă englez… sau american… totuna… O, ţară, ridicol deodată cuvânt! Suind tot mai greu pe acele înălţimi, nedei, altădată sanctuarice… mă re-pătrund de fiinţa, de paideumatica vâlvoare… şi, vai, îmi e tot mai subţiat textul, se lasă resorbit în stihial? Şi de ce anume să mă mai tem, călători cum suntem pe contransensul acestui Timp.

Mănânc şi scriu, mai ard, ne stingem…

Intermezzo alegro ma non troppo

Un pomelnic rudenesc cripto-fripto rutenesc:
text dedicat pretenului Găină şi amintirii trenuleţului Mocăniţa,
a funicularelor şi întru întâmpinarea
palatelor ţigăneşti, idem vilelor emanaţilor
(cu buncăre cu tot)...

Săăă luăm amiiinte! Abandonate, la a lui Abbadon trâmbiţă spartă, întru Vaideei pomenire, cătune şi sate multiseculare, odată cu prăbuşirea mineritului, lăsarea la vatră a barabelor şi fuga ruşinoasă, dar sănătoasă a osîrdnicilor activişti stalinisto-pupincurişti, Ucigă-i toaca!, pre numele răposatelor sau parţial repauSATELOR Curpen, Arănieş, Alun, Bunila, Cerbăl, Cerişor, Feregi, Goleş, Lelese, Florese, Muncelu Mare, Plopi, Poieniţa Voinii, a Tomii, Socet şi Vălari, precum şi ce a rămas pe deal la Ghelari, Teliucurile lu Teleki, Govăjdia şi ruina furnalului care asigurase niturile structurii turnului Eifel, pre cei ce ştiu ce fac, nu îi ierta Doamne, pre cei ce se prefac a nu şti, fă-i uium de cenuşă vulcanică întru cuptoarele Lampert ale lui Mamona, Belzebouth, şi grăunţe de iridium pentru aşternutul dracilor!

Celor ce dau năvală în hiatusul propăşelii prin rapt şi curvăsărie, redă-le mersul reptilian al saurienilor nanişti din Ţara Haţegului şi a Momârlanilor... barabiţi.

Între Şatră şi Vatră ?!

E rostul istoricilor liberi de a limpezi ce şi cum este şi dăinuie ca istorie în aceşti fabuloşi munţi numiţi Poiana Ruscăi… Ştiu că nu doar turcii şi tătarii au prădat, siluit, dat foc, dar şi vremelnicii slujitori ai puterilor jafnice, în cheie comportamentală barbară! Încă din veacul 5-6, slavii au venit în valuri, au ucis, jefuit, s-au aciuat, s-au substituit, s-au dedulcit la bogăţia naturală şi a vieţilor celor "aninaţi de munţi", continuând disperaţi supravieţuirile… Memoria colectivă fie s-a disimulat în legende, eresuri, colinde laice, zicători, proverbe, fie în uimitoarea scriere cu arniciul şi acul, din cusăturile unice în lume (!) ale costumelor, straielor pădureneşti… Dovezi ale acestei improprii supravieţuiri, nu mai prea sunt: ci doar oamenii – ici-colo, sub blestemul bogăţiilor solului şi subsolului, robi ai pământului ce se cere lucrat, robi ai Mitului salvator… Prea puţini mai ţin minte că îndeosebi barbarii slavi din Nord Est, apoi cei "strămutaţi" ca "barabe" sau "civilizatori întru sovietculturalitate" (sic, n.), - de peste Prut, dar mai ales din Moldova de dincolo şi dincoace… ori aşa numiţii RUSINI, RUTENII; a doua populaţie a Ucrainei de azi (!)…, o, Doamne! Bogomili-nţa asta… osârdia asta pravoslavnică şi scrierile unui D. Onciul, despre boscorodiri, impunităţi ritualo-barbare ţariste!, PANSLAVICE, sub pulpana neagră a sutanelor satanice! "Taie popa limba", zicerea din bătrâni, spune de fapt despre acele secole când slavismul asta făcea: tăia limba celui ce încă vorbea în limba neo-latină, vulgara fostei ocupaţii romane… Iar slavonii şi slavofilii orbeţi din veacuri…, au acceptat secular a li se da nume slave, a li se reboteza casele, familiile, râurile, pădurile, văile, munţii!,… Stările inimii şi duhului… Strategia perfidă a mutaţiei… implementate, cu vorba şi năravurile oploşiţilor… Mereu acest război, între NOMAZI şi STATORNICI (cu orice preţ?) …

Între ŞATRĂ şi VATRĂ…

O prietenă româncă din exil

Magdalena CONSTANTINESCU/ SCHLESAK

Himmelsschuld * Vina Cerului ...

Statornic

Statornica copacului
deasupra unui pat cântător
în suferinţa anotimpului tânăr
cade cu aprige aripi din înălţimi
platoşele cavalerilor apocaliptici
foamea- boala războiul- moartea
se gudură trecute tenebre
să le sorbim ademenirea
învăţăm auzim statornic în şoapte
sub coaja veche rana cum bate

Himmel

Ce glorie deşartă mă-nconjoară
în apriga tăcere şi pietros
devine cerul-ora e setoasă
cine ceartă
cercetând trezind frumoasa boală
de milenii? Femei- copii- prieteni
bărbaţi rămaşi în trupuri
ca de piatră- eu trec prin cer
ca norul singuratic...

Albrecht Durer

Ceasul bate fără limbă
în cer Albrecht Durer trist se plimbă
călăreţi de foc cu paşi mici
îngenunchiaţi uitaţi şi veşnici
îngerul răbdător coase
rănile într-o mătase...

Rana ta

Lui Eugen Evu, pentru „Simt şi rănile tale”

pe câmpia vieţii soare nu mai este
pribegindu-şi rana ceru-mi dă de veste
în soborul proaspăt nouri cum şi-adună
taina veşniciei curge mană bună
se opri deodată fără răsuflare
muntenindu-ţi rana
în Marea Lumină...

Ta bleasure

Il n’y plus de soleil dans la plaine de la vie
errant sa blessure le ciel nouvelle me dit
dans le frais concile ses nuages il ramasse
le mystere de l’eternitte s’ ecoule
vraie abondance
arrete soudain essoufflee
en montagnant ta bleassure
dans la Grande Lumiere...

Fragment despre aură

Aura, din jur, (conştient) a obiectelor vii (oameni, plante…) se modifică în timp, uneori foarte rapid. Aura din jurul obiectelor non-vii (pietre, cristale, apa…) este în esenţă fixă, dar poate fi modificată de noi, conştient. Datele mai sus prezentate au fost observate de către oameni de ştiinţă din Rusia, care au folosit efectul Kirlian pentru a studia Aura în ultimii 50 de ani. Aura din jurul omului este compusă parţial din radiaţii EM (electromagnetice), începând de la microunde, infraroşu (IR) la lumina UV. Microundele de joasă frecvenţă şi

parţile infraroşu ale spectrului (Body Heat), par a fi legate de nivelurile scăzute de funcţionare a organismului nostru (structura ADN , metabolismul, circulaţie etc) întrucât, cele de înaltă frecvenţă (partea UV) sunt legate mai mult de activitatea noastră conştientă, cum ar fi gândirea, creativitatea, intenţiile, umor si emotii. Oamenii de ştiinţă ruşi, care par să fie cu aproximativ 3 decenii înainte oricui altcuiva, în cercetarea Aurei, fac experimente care sugerează că ADN-ul nostru poate fi modificat, prin influenţarea Aurei sale cu microunde. Parte de frecvenţă înaltă UV este foarte importantă şi, cea mai interesantă, dar în mare parte neexploatată. Şi această parte poate fi vazută cu ochii liberi.

Între Textul Mut şi audienţa Cuvântului „viu" ...
(Despre Infernul indiscutabil)

- fulguraţii pentru Maggie şi Mac

Între poezia scrisă şi aceeaşi, însă recitată (recitită!) este o diferenţă a Vibraţiei pe care o resimt tot mai neliniştit.… Între Textul Mut şi audienţa Cuvântului „viu"... prin aceea că scribul (omul care scrie pe hârtie, singur cu sine) este Mut, iar actorul-rostitor, interpretul, este vocal: dacă scriind autorul este singur cu sine, rostitorul scriselor sale este comunicatorul acelui act solitar, menit a transfera prin simţul auzului ceea ce a fost elaborat în virtualitatea holografică (ologrfă) a textului mut. Semnul – grafemul – glifa – pictograma – hieroglifa – textul... refac invers itinerariul atemporal dintre origine şi acum..., ambele de fapt virtuale. Reprezentarea perceptivă este funcţie de calitatea celor două actante, emiţătorul (interpretul prin viu-cuvânt al scrierii), şi receptorul (auditorul deschis comunicării).

Am editat prin timp câteva cărţii de poezie, alternând cu altele de proză, eseistică, teatru, satire, jurnale, memorialistică... şi am înţeles demult că ele se adresau unor oameni ai unui „orizont de aşteptare" care era afin electiv cu mine, cel ce scriam, dorind să fiu înţeles, adică primit... După 1989, am văzut cum majoritatea confraţilor scriitori din judeţul meu, şi-au "cosmeticizat" trecutul,fie prin lucrul prost al

"dicţionariştilor" sau naivitatea presarilor, fie prin viclenia şi imoralitatea lor… Cui îi pasă? Lumea e un teatru cu 99,9 % figuranţi şi câţiva eroi… Dar cei care trag sforile sunt întotdeauna în culise. A venit schimbarea: culisele au devenit scenă, iar scena s-a ghemuit în cabine, ba chiar şi în toalete… Iar marele teatru ABSURD, rinocerian, este TELEVIZIUNEA: răcnetul Carpaţilor, parada analiştilor, aşteptarea lui Godot…

Undeva, în culise, unde actorul ce stă să intre în rol, îşi reprimă tracul cu greu, desigur, desigur, Hamlet riscă a fi şi Histrionul... Dar în întunericul sălii, publicul deştept înţelege. Fenomenul se numeşte coparticipare afectivă... Când piesa e „subversivă", cel din întunericul regizat devine complice... Şi aplaudă improvizaţiile cu subtext... sau – vorba ţiganului nou, când vrea să fluiere, fluieră! Oricum, pentru toţi cei ce una sunt şi alta cred că sunt, ne fac frecţii şi învăţământ politic mărşăluind glorios peste cadavrele memoriei, ale creierelor aplatizate sau celor gonflabile, un sincer HUO din partea scribului şi un voios-caragialian „Ba, pe-a mătii!", din partea aceluiaşi...

Apropos coparticipare afectivă: tot aşa cum se întâmplă şi la lectura unei cărţi, bunăoară poliţiste (crime de bibliotecă, inspirat titra George Arion...), m-a neliniştit mereu o dilemă... Cu cine, de fapt, se simte solidar cititorul, cu criminalii sau cu victimele? Şi, de fapt, ce vrea autorul când îşi distribuie ingenios ori refulatoriu patologic, sentimentele- fapte, în marionetele personaje? Şi cum dracului face de se transfigurează DUPLICITAR sado-massochist, şi în actorul Binelui, şi în Actantul Răului? Ca şi cum l-ar imita mistic pe JHWH, care, nu-i aşa?, este mai presus de bine şi de rău, măi darling!

(eugen evu, scrib)

D'ale scriptorilor

Zecismul – grila (gonflabilă) a lui Ulici,
o vedere spre Regat

În anii dictaturii dirijiste, trăind efectiv în câmpul cultural (profesional), riscul permanent era î*nregimentarea*. (Acum i se spune " cu cine eşti, ca să-ţi spun dacă eşti", reţetă probată de Manolescu-Apolzan-Marin-Candiano …)… *Merde!*

...Debutasem revuistic şi editorial în anii 74- 75, aşadar conform grilei critice a generaţiilor ZECISTE... Sub acest simbolic calendar subscris, aveam în faţă a mă afirma în contextul unei istorii şi culturi cvasi-teziste, subordonate propagandei clamat socialiste, în realitate, una ce va degenera în retorica oarbă, dogmatică, a ceauşismului sintezist. Partidul unic era unul activ, pargamtic militarizat, un partid-stat miliţienesc, revers al dictaturilor poliţieneşti. În acel infern discutabil, cum îmi spunea Ioan Alexandru, deceniul pseudo-liberalizării (de fapt al autocenzurii fricoase complice cu cenzorul!) numit optzecism, a fost pentru generaţia mea de vârstă şi asalt editorial, unul de fuziune, am apelat şi la procedeele (stilul smălţat derizoriu, de erzaţ, al optzeciştilor, care de fapt era un drum „de mijloc" prin subtextualism, aluzii, „şopârle" de sorginte neo-dadaistă (cum îmi spunea Sorescu) – tolerate de sintezismul atroce, de veritabila miliţie culturnică, dospită la Casa Scânteii şi devenită experimental „Cântarea României", festivalul exaltat elaborat şi pus în scena-patrie (...), de activiştii vremii. Am înţeles apoi, devreme, decât niciodată..., că a continua în acel SISTEM era a eşua în massificarea – ţintă a tot ceea ce se dorea inter-acţiune prin literatură, prin arte, aşadar în opera manipulării cras-politicianiste, demagogice... Eşecul venea atunci când fiind dornic firesc să publici, să fii citit, să fi auzit..., erai obligat (prin explicite cereri ale editurilor şi instituţiilor culturii şi artei) – erai CONDIŢIONAT a răspunde aşazisei COMENZI SOCIALE... Programele peceriste erau de fapt ordine şi se cereau executate... (Aşadar eram în interiorul lărgit... al COMITETULUI EXECUTIV... – aşadar, glumind, eram noi înşine executori sau nu eram deloc!) Curat sado- massochism.

Sus-semnatul am fost 23 de ani, din care 19 în timpul dictaturii patologice, pretinse "democraţie socialistă", salariat

al unei case de cultură, mai precis metodist consilier principal în domeniul literaturii şi artelor (plastice şi teatrale) … şi am trăit pasiunea (vocaţia) captiv al " partidului-stat", a câştiga acea pâine familială, a existenţei, dar implicit a înregimentării-prin disciplina acribic impusă de sistem; unica portiţă, sub DICTATURA CONŞTIINŢEI PROPRII, fiind a îţi păcăli „vânătorii", tu fiind „vânatul", adică dedublatul, adică cel „ostil partidului nostru", eventual... Patriei, cf. acuzelor frecvent conotate pe filele dosarelor mele de la arhivele securităţii, în număr de patru. Ieşit din... sistem, după 1989, prin demisie, nefiind de acord ca şi în continuare, sub alte "perspective", lucrătorii din cultură, învăţământ, muzeistică, etc. să fie salariaţi clientelar, pe criterii politice… S-a demolat fără discernământ, tot ce eventual merita schimbat şi funcţional în perspectiva unei reale democraţii… Am continuat şi continui să fiu în interiorul literaturii, vieţii literare, am fondat ziare şi reviste, am publicat numeroase cărţi, sub aceeaşi IREPRESIBILĂ impulsiune a minţii şi inimii de a COMUNICA elevat stările sufletului, ale umanului cărora – poate cu hiper-sensibilitatea ce induce suferinţă psihică aparte, le-am căutat şi găsit-transcris-comunicat şi altora, ecourile de profunzime ale Realului în propriu-mi Sine, recte al Sinelui Colectiv...

Aceste fulguraţii în ATRIUM-ul unei cărţi pe care o tot rescriu şi nu îmi dă pace, se vor şi sunt nu neapărat necesare oiricui,ci poate unora dintre cei ce au răbdarea a le certi: eu am încredere dintotdeauna *în cititorul necunoscut,* care citeşte în singurătate ceea ce a fost elaborat în singurătate... Acest volum este dintr-un serial, iată că trilogia intenţionată cu „Tresărirea Focului" şi continuată cu „Cărţile întâlnirilor", se încheie cu un PUZZLE, sau dacă vreţi cu un sper agreabil almanah pus în pagină ca în scenă, la un virtual Castel, cu toate că există, el se numeşte Castelul Corvinilor, fiind cel mai importrant Fort medieval din Europa de Est. Paginile pot fi tot atâtea „alte glasuri, alte odăi", prin care cine vrea, se poate plimba şi medita...

Prin extensie, acest joc labirintic – uneori menestrelic - trubaduresc, oglindeşte holistic şi alte orizonturi din teritoriu, sau face regresiuni în acel „timp fără durată” al memoriei, mitologiei ce m-a fascinat dintotdeauna, sau prin fugare reculuri, în „acum-ul continuu spaţiu- timp” , în care convieţuim... Cartea aceasta poate fi mai simplu zicând, un DIVERTISMENT. Unul care confruntă ludic, NEMAIRĂBDAREA noastră de a CETI... altceva decât ŞTIRILE mediatice, clamat „echidistante”, dar în realitate MANIPULARE... Ziarele au fost inventate de romani, constând în anunţuri diverse ale lui Imperator, afişate pe ziduri, pentru a fi mai eficiente decât... curieratele... Vă rog să aveţi răbdarea de a răsfoi cele ce urmează, fără a mă suspecta de nesinceritate, cel puţin.

Nu aparţin niciunei „promoţii”, „generaţii zeciste” sau oricum altcum. Nici măcar Istoriilor en vogue, precum cea atât de înduioşător... călinesciene, a dlui Manolescu... Nici dicţionarelor, neapărat... Încerc să îmi aparţin mie însumi, cu dragul de a aparţine şi scrisului românesc trăit olaltă cu nenumăraţii mei confraţi de... artă şi meserie. Nu suntem în Rai, dar nici în Iad: suntem, cum dantesc- ...bizantin (?) spunea marele poet transilvănean Ioan Alexandru, într-un INFERN DISCUTABIL. Şi poate că el este în interiorul nostru, între BÂNTUIRE şi MÂNTUIRE. Nu ne temem de aceste „coborâri” AD INFEROS... Nici de „Peştera lui Platon”...

ADAOS:

Ceea ce ştiu acum este că devenim fiecare dintre noi, prizonieri ai propriei faceri, opere aşadar (ne consacrăm, cu acest preţ, cum s-ar spune – sacrificiu…). Poate că şi Creatorul asta a riscat, de unde întreaga, ciclica Poveste… ”Că de n-ar fi, nu s-ar povesti”… Deoarece UITAREA este crima.

Reîntâlniri la un Castel

ION POPESCU BRĂDICENI

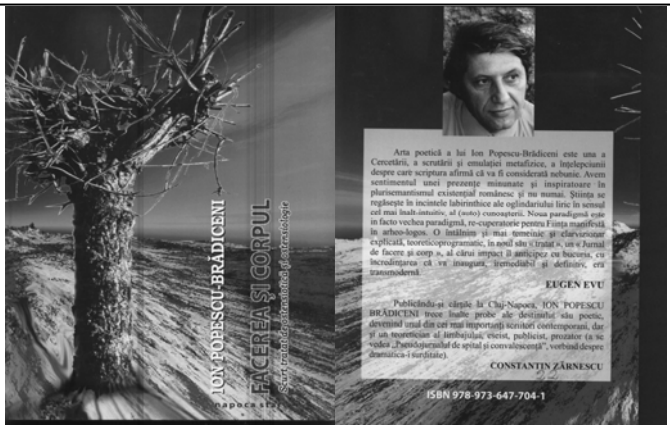
ION POPESCU-BRĂDICENI
FACEREA ŞI CORPUL
napoca star
Arta poetică a lui Ion Popescu-Brădiceni este una a Cercetării, a scrutării şi emulaţiei metafizice, a înţelepciunii despre care scriptura afirmă că va fi considerată nebunie. Avem sentimentul unei prezenţe minunate şi inspiratoare în plurisemantismul existenţial românesc şi nu numai. Ştiinţa se regăseşte în incintele labirintice ale oglindirilor lirice în sensul cel mai înalt-intuitiv, al (auto) cunoaşterii. Noua paradigmă este în facto vechea paradigmă, re-cuperatorie pentru Fiinţa manifestă în arheo-logos. O întâlnim şi mai temeinic şi clarvizionar explicată, teoretico-programatic, în noul său tratat «, un « Jurnal de facere şi corp », al cărui impact îl anticipez cu bucuria, cu încrederea că va inaugura, iremediabil şi definitiv, era transmodernă.
EUGEN EVU
Publicînd-şi cărţile la Cluj-Napoca, ION POPESCU BRĂDICENI trece înalte probe ale destinului său poetic, devenind unul din cei mai importanţi scriitori contemporani, dar şi un teoretician al limbajului, eleist, publicist, prozator (a se vedea „Pseudojurnalul de spital şi convalescenţă", vorbind despre dramatica-i surditate).
CONSTANTIN ZĂRNESCU
ISBN 978-973-647-704-1

L-am reîntâlnit după câţiva ani în care am păstrat legătura doar prin cărţile noastre, pe profesorul universitar, scriitorul Ion Popescu Brădiceni, ca invitat al nostru la Castel şi în împrejurimi. …Prin anii 2000, ne-am schimbat câteva cărţi, în acea Boema avangardistă ce spuzea în jurul câtorva tineri corifei care editau şi trepidau într-adevăr avangardist, fie post-post modernist, cum ar defini chiar Brădiceni, transmodernism. Acolo Marian Boboc, Ovidiu Băjan, Marius Vlad, am înţeles

ce zguduiri vor urma în chiar generaţia brusc suspendată, iar arderile şi ideile lor prefigurau la suprafaţă, ceea ce se petrecea în undergraund, în " abatajele" din care ieşeau deopotrivă stihiale şi …manipulabile", duhurile, vâlvora, grizzu-ul terifiant- prin analogie cu seismul şi replicile unui uriaş Subcortex… Însă asta e altceva, iar Boboc şi îmbobociţii lui ştiu mai bine ce este şi cum este acolo, în fosta Jale a Viului, cum suna o anagramă a Văii Jiului…

Am regăsit şi mai sporit acel farmec al comunicării cu un erudit, un înţelept cărturar şi un Practician. Într-adevăr, cuvântul adevereşte iar Hărnicia spiritului are rădăcina Har. O uimitoare, deloc şocantă pentru mine, capacitate de a absorbi, decanta instantaneu şi emite reflecţii cvasi- poezice, a tot ce mişcă în lumea ideilor, un praxis cuceritor al Stării Metanoice, În ceea ce el însuşi defineşte drept transmodernism... Are acest discurs ca o regresiune spontană în memorie, şi are acest har de a se face ascultat, chiar dacă stingherit de aplauze. De oriunde culege o ramură, o preface în coroniţă, prin fantezie, prin şarm retoric, prin afinitate cu Pluralul… Alături de el, mi-am amintit cu un frison cald, de iluminaţii, de sacerdoţii barbarilor, ai lui Umberto Eco... Duh polemic, colocvial, provocator, alternând cu reculuri în parabole, rostire lirică proprie, trimiteri, hermeneutism şi metafizică ritmată cumva de verticala brâncuşiană. Bradiceni este într-un flux la revelaţiei ce se „aude pe sine" în chiar fluenţa Discursului... Cunosc efortul sinergic de acest tip, dincolo de aparenţa facilităţii… Înţeleg din nou că totul este în măsura în care semnifică aceasta. Îi înţeleg spritul imperativ re-ordonator, în Idei. Universitarul îşi elogiază studenţii şi confraţii scribi, el este desituat în „durata cea fără timp" a Creaţiei şi împărtăşirii, comunicării-cuminecării, este concomitent în STRĂTIMP şi în ACUM... Vede hologramic, descrie vizionar, se joacă prin cuvânt cu foamea spaţiului iluzoriu captiv în clipa cunoaşterii. Discursul lui fiind pedagogic, este şi unul al desfătării intelectuale, dar şi al isihasmului trans-focat în sus, în scopul învăţării, spre a ne reînvăţa pe noi înşine. Îmi dedică un poem în care îmi aminteşte ceea ce ştim demult: ne copilărim prin poezie,

redevenim paradiziaci, nealungaţi... Starea ce o transmite sigur acest om este una empatic-manifestă, una care ne inspiră, înaintea căreia simţim spontan impulsul replicii. Un preaplin energetic cogitans,ni se îmbie generos, confirmând un vers al aphoric şi al meu: „avem mai mult nevoia de a iubi , decât cea de a fi iubiţi”... Vervă, pathos, tensiune a spiritului “quelque s’agit”, deghizat în ludic contrapunctic, totul suspendat în retorica dezinvoltă şi continuu-revelatorie. Bradiceni este în interiorul Textului (Metatext comprimat), ca un copil chiuind în interiorul ninsorii… Cartea cea mai recentă a fost “Facerea şi corpul”, un prim tratat despre ceea ce profesorul defineşte “ostensiotică şi ostensiologie”. Celelalte cărţi lansate au fost: “Aporiile lui Axios” şi “Arca Metanoia” (poeme şi poeseuri); “Serile de la Brădiceni“, vol.1 şi 2 - volume mixte. A doua întâlnire a fost una lucrativă, la un simpozion organizat de prof. Petronela Moraru, cu cadre didactice din judeţ şi din ţară, pe fondul vernisajului de grafică Radu Roşian.

Mircea GOIAN

Graţie europarlamentarului hunedorean

Julius WINKLER...

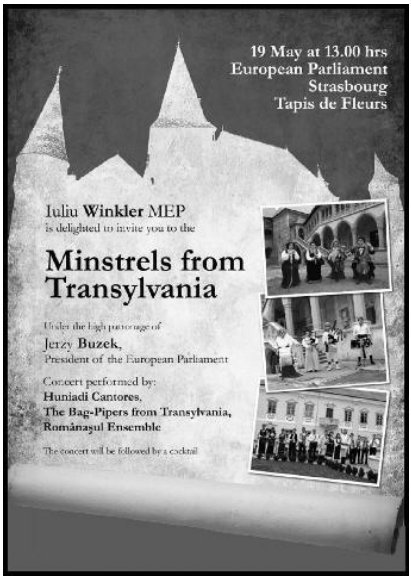

Cimpoierii din Transilvania

Grup înfiinţat de Mircea Goian împreuna cu Cornel Jitariu în 2008 şi abordează muzica medievală şi tradiţională într-un mod original. Este un ansamblu gândit şi realizat special pentru spectacolele care au loc în pieţele oraşelor sau în spaţiile libere de pe lângă cetăţi sau castele. Repertoriu este ales din perioada anilor 1400 – 1600 şi prelucrat de membrii grupului, muzicieni care abordează muzica medievală

cu convingerea că susţin atmosfera specială de la Castelul Corvinilor. Cimpoierii din Transilvania au concertat în 2008 şi în 2009 la Hunedoara, Deva, Sibiu, Bistriţa, Sighişoara, Râşnov, Cisnădie, Severin, Caransebeş,Târgu – Mureş, Făgăraş, Alba-Iulia. Grupul face parte din Asociaţia Corvinorum Ordo din Hunedoara.

Componenţa: Aranka Babos – *cimpoi, oboi, block flute;* Marius Savu – c*impoi, block flute, clarinet;* Dorin Savulescu – *instrumente de percuţie;* Mircea Goian – *violoncel, instrumente de percuţie, toacă, managerul grupului.*

Peste 50 de concerte susţinute.

Huniadi Cantores

Înfiinţat în decembrie 2006 de către Mircea Goian, grupul urmăreşte să promoveze imaginea Castelului Huniazilor şi să popularizeze legende din istoria locului prin prezentarea de lucrări muzicale din perioada Renaşterii, perioadă în care şi viaţa la castel a avut o strălucire specială. Repertoriul grupului *Huniadi Cantores* cuprinde lucrări scrise pentru regi, regine, prinţi, dar şi pentru oamenii săraci. Întrucât în perioada anilor 1500 la Castelul Huniazilor a trăit şi a cântat Sebestyén TINODI, un menestrel celebru în Transilvania, dar şi în Ungaria, grupul execută şi o lucrare compusă de el după bătălia de la Mohács (1526).

Componenţa: Mihaela Galamboş – *soprano, alt, block-flute, vocal;* Aranka Babos – *oboi, block-flute soprano, tenor şi alt;* Nicolae Szekely – *lăuta, vihuela, percuţie;* Mircea Goian – *viola da gamba, toacă, managerul grupului.*

Huniadi Cantores a concertat în Hunedoara, Deva, Sighişoara, Sibiu, Severin, Soimos, Moşna, Unirea, Cisnădie, Caransebes, Braşov, Mediaş, Băiţa, Săvârşin, în faţa Regelui Mihai şi a Familiei Regale, Timişoara, Târgu Mureş, Alba-Iulia, Bistriţa, Szombathley (Ungaria). Din 2007 şi până în prezent Huniadi Cantores a oferit publicului 3 proiecte:

- Menestrelii de la Castelul Corvinilor - legende - Renaissance Dance and Fantasias - Renasterea în Transilvania.

Grupul a realizat DVD-ul "Huniadi Cantores" şi mai multe înregistrări la TVR. Bucureşti, Timişoara, Deva Tv.

Ansamblul folcloric "Românaşul" al Liceului de Muzică şi Arte Plastice "Sigismund Toduţă" Deva

"Românaşul"... de la Deva

Ansamblul folcloric "Românaşul" a luat fiinţă în anul 2000, la iniţiativa profesorului Ovidiu Demea în cadrul Liceului de muzica si arte plastice „Sigismund Toduţă**" din Deva,** judetul Hunedoara. Ansamblul este format din elevi ai claselor VII-XII, instrumentisti si solisti vocali.In cadrul orchestrei sunt folosite instrumente precum: vioara, contrabas, acordeon, taragot, saxofon, fluier, clarinet.

Dirijorul ansamblului promovează tradiţiile folclorului muzical urmarind pastrarea si valorificarea lui prin suite orchestrale reprezentand judetul Hunedoara cat si celelalte zone folclorice ale tarii precum: Oltenia, Banat, Moldova, Oaş, Bihor şi bineînţeles Ardealul.

Ansamblul folcloric **"R**omânaşul" a sustinut in decursul celor 10 ani de la infiintare nenumarate spectacole atat in tara cat si in strainatate.Aici amintim doar cateva participari la Concursuri, Festivaluri de muzica populara si Olimpiade scolare:

2000, mai - Belfort, Franta - Festivalul international de muzica universala (F.I.M.U.); 2001, mai - Belfort, Franta - F.I.M.U.; 2002, Premiul 1 Olimpiada nationala „Alba Iulia" –

Romania; 2002, Mersin, Turcia - Festivalul international de folk; 2003, Pancevo, Serbia- Festivalul international de folk; 2004, Premiul 1 Olimpiada nationala „Arad" – Romania; 2005, Belfort, Franta; 2008, Arras, Franta; 2009, Nancy, Franta.

La toate acestea se adauga spectacolele sustinute în Deva, Petroşani, Brad, Hateg etc.. Dirijorul ansamblului, profesor Ovidiu Demea se preocupă de păstrarea folclorului românesc autentic, atât muzical, cât şi al costumelor populare autentice ale soliştilor vocali.

Menestrelii hunedoreni cântă la Strasbourg şi la Belfort

Huniadi Cantores, Cimpoierii din Transilvania şi Ansamblul Romanaşul de la Liceul de Muzică şi Arte Plastice "Sigismund Toduţă" din Deva vor concerta în perioada 17 – 25 Mai 2010 pe scene europene. Prezenţi la Parlamentul European prin grija domnului Iuliu Winkler, europarlamentar hunedorean, muzicienii vor susţine aici un concert de 45 de minute în faţa reprezentanţilor mai multor ţări din Uniunea Europeană. Demn de remarcat este faptul că manifestarea organizată de domnul europarlamentar Iuliu Winkler se desfaşoară sub patronajul preşedintelui Parlamentului European, domnul Jerzy Buzek. Repertoriu ales de muzicienii de la Huniadi Cantores şi de la Cimpoierii din Transilvania reprezintă perioada medievală şi renascentistă, pliantul de prezentare cuprinzând şi informaţii despre Castelul Corvinilor din Hunedoara şi despre muzeul Magna Curia din Deva.

Elevii şi profesorii de la liceul de artă din Deva işi vor arăta viruozitatea executând lucrări din folclorul românesc, piese musicale reprezentative pentru cultura din România. Artiştii vor vizita Parlamentul European şi centrul vechi al oraşului. După Strasbourg menestreii hunedoreni se vor deplasa la Belfort, unde timp de 5 zile vor participa la un mega festival de nivel mondial. Festivalul International al Muzicii înseamnă specatacole oferite de 2 700 de artisti din 30 de ţări. Organizatorii pun la dispoziţie în acest an 14 scene pe care se vor putea vedea şi asculta genuri muzicale de la clasic, jazz,

rock, folk la muzica traditională. Festivalul este un mijloc de promovare, zecile de mii de turiştii având ocazia să cunoască crâmpeie din cultura popoarelor, dar şi lucrări ce completează peisajul musical universal. Trebuie subliniat sprijinul acordat de Consiliul Judeţean Hunedoara prin domnul preşedinte prof. Mircea Moloţ, care asigură în mare măsură deplasarea artiştilor, oferind astfel posibilitatea promovării în Europa a culturii românesti, dar şi a edificiilor istorice reprezentative din judeţului Hunedoara.

Ora magnoliilor în dendrologie ...

ELENA DANIELA SGONDEA

Iar dacă ..

Numai absenţele mari şi dureroase
În gol dau rod singure se scutură
Fructele răbdării setoase
Ca scânteindele stele din ciutură
Dacă acesta e preţul, răsplata,
Blestemată fie cunoaşterea vie
Care astfel ne trage pe roata
Zodiei căzute-n veşnicie !
Orb dacă eşti de lumina ta, îngere,
(La vânătoarea dintre mine şi cine ?)
Adevereşte-mi prin vie atingere
Foamea de-a iubi, sub stigme divine.

Iar dacă sub clopote rănile zbat
Necunoscutele limbi corosive
Fie golul ecou blestemat
În toate monadele lumii captive!

Drumuri prin Italia, Elena Sgondea ...

Poemul uitat

La capătul Visului un semafor
A îngheţat orb pe rânjetul verde.
În oraşul barbar a rămas un cocor
Aripa ruptă zborul şi-l pierde...
În zadar în zadar în zadar !
Ţipătul lui sub stelar azimut...
O fetiţă îl pansează cu jar de nectar
Să se vindece de cerul căzut.

Profeţie din trecut...

Unul dintre ultimii primari comunişti ai Hunedoarei, predecesor al tovarăşului Pogea - Oncle Brîncovean, Viorel Răceanu, privind spre stânga cu amărăciune...

Masiva monografie „Sub cerul purpuriu al Hunedoarei", (în tandem cu Neculai Chrică, 1976) – s-a vădit nevalabilă, sub cerul emailat, apoi emanat de emanaţi, al cerului Portocălău... Nici la Valea Roatei nu mai sunt bani de şpicnic-uri procletare.

Psihologistica magna poetica…

Mesajul marii poezii italiene de azi
MARIA TERESA LIUZZO

Motto:
"... iar ca sentiment, un cristal"
Odysseas Elytis

"...E Quell'arte di una briliante poetessa contemporanea... Non puoi non fare una passione per la sua poesia – libro del libro – una opera dove il fremito universale vibra come l'ombra di un uccelo sulla fronte, sulle nostre spalle, del Tempo."
(Eugenio Evu, in rivista Le Muse, Calabria)

Am urmărit câteva exigente studii sau exegeze mai ample la volumul „**Umbra nu poate depăşi lumina**" (în sensul propriu că ea nu poate fi deasupra luminii, n.n.)…-(**L'ombra non supera la luce**", Agar Editrice) - titlu-metaforă-aforism ce explică pragmatismul unei construcţii ample, compozite, de maturitate şi accedere spre o detaşare a **Mariei Teresa Liuzzo (laureată Honoris Causa dar si a altor numoroase titluri de ricognoscimento)** de imaginea deja consacrată şi care a dus-o pe culmea afirmării. Nu este o „auto- dezicere", nici o „cota de avarie" a energiilor ce s-au manifestat până acum în opera ei; este poate semnul auto-contemplării critice în înfruntarea cu o cotă mai înaltă, cu un prag semiotic mai „alunecos", sinuos, meandric, eufonic.

Întreaga operă, consistentă, prodigioasă, a poetei calabreze,cere o lectură euristică... Cărţile ei ard etapele pe un itinerar psihologic-pragmatic, culminând apoteotic în poezia esenţială a Amorului Divin ubicuu în materie. Cuvântul poetic efectuează transferul energetic cosmic şi ni-l re-comunică elevat, revelatoriu, în noua paradigma a modernităţii literare universale. Ceea ce pulseaza in discursul poetessei este o empatia umano/ divinatorie, circadian, ritmic, armonios.

Materia din care se face poesia, cum spune Malarmee, (vezi şi Saint-John Perse, de ce nu? Şi romanul lui James Joyce)…, este Cuvântul. Acel cuvânt de care încă un Gorgias sau Tertulian (…), prezuma că ar fi scânteie, reminiscenţă din Logos, unul pe care Poetul îl ştie re-potenta. *Umbra şi antinomica Lumină – reiterând principiul maniheist – Athman – Ahriman, pot defini ceea ce numim acum paradoxism cosmic originar; una fără alta nu ar exista, deoarece nu am avea măsura diferenţierii!*

Eu citesc dificil în limba italiană, dar, aşa cum am mai scris într-o cronica din revista „Provincia Corvina" şi în Revista Agero din Germania, am „simţit" în poemele sale acest *suflu* (respiraţie parcă maritimă, acvatică, „zgomot de fond" subtextual, ce vine din emoţia cvasi-feminină, senzuală, originară (Geea), imprimată sintagmelor, din misteriosul „halou" manthramic: dacă recit cu vocea, o extrafină înfiorare metafizică o resimt! De parcă este efectul manticelor divinaţii antice, prin „*descânte*c"-ul arhaic proto-dacic, proto-latin în eposul românesc! Avem un limbaj de substrat indo-european, *voila*! Nu sunt un mistic, decât în mensura (măsura) în care poetul nu este „magicianul" (sau neo-sacerdotul) – parafrazându-l pe marele semiotician Umberto Eco.

Aparent, poesia Mariei Teresa Liuzzo face un itinerar ca o regresiune în memoria ancestrală, explorând prin aceste procedee stilistice, straturile „arheofiinţei", dacă îmi permiteţi licenţa. Arhet'ip-ul (aici anima) - este în om, din primordiale timpuri, ca un cod genomic peiorativ zicând. Poetessa calabreză uzează de calambur, de jocuri de cuvinte, de efecte ludice. Observă aceasta exegeţi ai operei ei, eseişti precum Russel, Pasquale Matrone, Carmelo Puntoriesi ş.a. Îi sugerez unui foarte competent critic - am spus Angelo Manitta, din Sicilia, să se pronunţe în grilă mito-poetică, asupra operei poetice, implicit psiho-fizice (!) a Mariei Teresa Liuzzo.

Se vorbeşte în critica de interpretare italiană de o anumită stare de „Primejdie", de *spaimă indusă din acest discurs*, de o sub-inducţie (subliminală?); *a stării abisale*, în fond. Dar abisul din care poetessa – prin imersiuni psihanalitice sau spontane exclamaţii (sintonie cu Natura) – ne oferă *şiraguri prozodice aparent delirante*, ne amintesc de „Culegătoarea de scoici"… Atunci când „colierele" sunt exotice, neobişnuite prin asocieri imaginative, simţim enigmatica stare a celebrului ei vers despre „*unda care se agită în vene",* simbol ontologic (şi axiologic!) al legăturii ancestrale dintre apa Oceanului primordial – matricea lumii vii, - şi sângele omului încălzit de soare, de lumină, prin „molusca inimii" din sacra alveolă ascunsă în pieptul nostru; genială intuiţie poetică (gr. poieion, poietai…) deoarece *Omul ieşit din Ape este un Arbore (genealogic) ce s-a smuls imemorial şi umblă pe terra!*

Mitopoesia! Acel om ce „a ieşit din ape, umblă pe uscat şi visează să zboare". Iată, dincolo de speculaţiile unor critici la poesia din „*Umbra nu poate depăşi lumina*"- metaforă transparentă a paradoxului proiectiv cosmic, - este HOMO POIETIKON. El umblă dezinvolt *şi ludic* prin substanţa (*ca roua dimineţii edenice*!), - el „aude lumina", cuvintele lui sunt *desculţe, refac legătura **(re-ligio**!)*: cu Divinitatea şi cu *perpetua genessis* (prin inocenţa – starea de copilărie, de ***paradisiac***) – ce ni se transmite pe căile subtile ale Fiinţei deja transcedentale. NU umbra este mensura divinităţii, ci Lumina (la Luce)! Un truism motivat de tentaţia noastră entropică de a „orbi" către Misterul omniprezent, de a decădea în banalitate însuşi Sublimul: autism, indiferenţă, amorţire.… O lumină, **alta** decât cea a unei stele ce arde şi moare! Este lumina în care noi înşine ardem! La Luce Ubicua, („precum în Cer, astfel şi pe Pământ, precum în om, aşa şi în atom!, n.n.). La luce ubicua cosmica, universală, a Viului deoprezent, *lumina din Logos***,** reverberantă, a vibraţiei-undei-particulei care este Omul (cel trezit în lume). Poesia acestei Doamne a metaforei revelatorii este animată

de trans-substanţa misterioasă a însăşi creaţiei pe care o resimţim perpetuum, ca spirit, însă diferit. Unii de maniera haijinului (scânteia de astru în ciobul de rouă - Basho…) , cei mai rari, ca simfonie, sunet de fond, ecou din Apheiron (Maria Teresa Liuzzo are o carte cu acest generic!). Am citit interpretarea din 2003 (?) a lui Curzio Malaparte: Ecce! de ce nu s-ar pronunţa un Eco ?

Închei aceste consideraţii la poesia Mariei Teresa Liuzzo, semnalând etimologilor italieni că în limba română (neolatină, păstrătoare de relicte din Latium) – etimonul bi-feminin) dualist sau dacă vreţi Gemelar! – este ambivalent pentru LUM-ină / La luce, recte LUM-e (universul nostru). De ani mulţi avem această bucuroasă afinitate reciprocă pe care o cultivăm între revistele noastre, Le Muse şi Noua Provincia Corvina, dar şi în cărţi antologice, dicţionare internaţionale, poetesa italiancă exprimându-şi repetat emoţia de a fi citită şi în România. Ca şi mine şi traducătoarele noastre Elena Daniela Sgondea şi Marilena Rodica Chiretu.

Lucrare de Siegfried Stiller, pelerin la Castel…

Înminunare

Unicul mister al lumii este Viaţa, Existenţa, Fiinţa. Este sunt-suntem.

Este acest Ceva-Cineva (...), pe care îl re-descoperim zilnic, este revelaţie. În bătrâna limbă română îl numim Înminunare. Aşadar conştientizarea nuanţat extactică a fenomenului că SUNT, suntem. Poezia îmi este modul cel mai... reconfortant de a înţelege acestea. Poezia ne este Calea. Şi îmi spun ceva mai liniştit: iată, sunt, încă sunt, exist deci scriu, scriu deci exist. Comunicare-cuminecare.

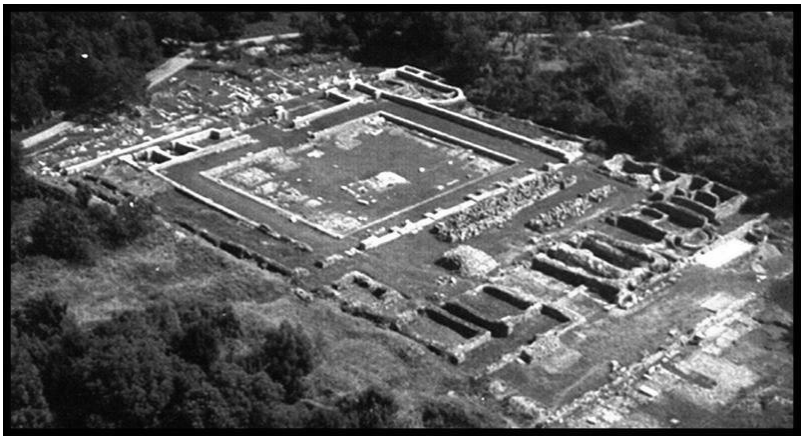

Ulpia Traiana Sarmisegetussa Regia – Haţeg, Hunedoara

Castelul Corvinilor – cartea de piatră

Revin cu un mic adaos la articolul „Cetăţile de sub cetăţi”, publicat în reviste internet din România, Germania şi SUA.

Conform celei mai vechi legende, nemai comentate azi, sau încă disputabile în diverse publicaţii de specialitate, simpozioane etc. - Ioan Huniade (Johanes Corvinex) ar fi fost fiul din flori al regelui Sigismund, cu românca Elisabeta Mărgineanu, originară din amonte pe Cerna (Cincişul vechi, dispărut sub apele lacului de acumulare cu acelaşi nume, azi loc de agrement înconjurate de vile ivite după 1990...).

Legenda este contestată de unguri (scrie Octavian Floca în anii 50 - Ghidul judeţului Hunedoara), „cu scopul de a nega

originea românească a acestei familii" (pag.233). Adevărul este că Ioan Huniade îşi trage originea dintr-o familie veche. Prima atestare scrisă a familiei este din 1409, anume într-un document prin care Sigismund, rege al Ungariei de atunci, donează, pentru serviciile de arme făcute de Voicu regelui, ... lui Voicu cetatea Hunedoarei. Voicu era fiul lui Şerb. Cetatea a fost donată fraţilor săi Radu şi Mogoş, unchiului său Radu şi fiului său Ioan. Voicu a luat de soţie pe Elisabeta Mărgineanu, fiica unui cneaz român. Soţia lui Ioan Huniade- Corvinul a fost Elisabeta Sălăgean (mag. Silaghy).

Joc de-a istoria…

Capitel Corvin Casttle: Corbul cu inel de aur, însemn heraldic al Familiei Corvinilor

Cetatea, castelul sau fortul Corvinilor, împreună cu ţinuturile apartenente (moşii, sate, păduri etc.) - au intrat în posesia Corvinilor în sec. XV. Cea mai veche informaţie datează din sec. XIII. La 1399, este amintit un castelan al Hunedoarei care stătea aici în numele regelui

În substructurile castelului de azi, s-au revelat urmele unei

cetăţi mai vechi, de formă eliptică, cu o curte mare în care se puteau refugia în caz de nevoie, populaţia oraşului, pe atunci nu prea numeroasă. Această primă cetate a fost zidită în sec. XIII, urmare năvălirii tătarilor, din 1241, ca şi cetatea Devei şi altele din arealul regional.

Desigur, sub vechile cetăţi au urmat şi decoperiri mai recente, inclusiv ale unor vestigii – situri ale unor castre romane, şi – cel puţin sub dealul azi numit Sânpetru, au existat zidiri dacice, de dinaintea cuceririi vremelnice romane. Principala raţiune a unor astfel de zidiri din cele mai antice timpuri, a fost una strategică, în armonie cu însăşi natura dominată de cetăţile munţilor împăduriţi...Recentele dezvăluiri ale unor morminte pe pat de stâncă, în imediatitatea Castelului – au relevat un sit senzaţional: numeroase schelete de copii şi un inventar de obiecte care permit a data aceste morminte în jurul anului 101- 102. Au fost jertfiţi Soarelui ? A fost o epidemie? ... În 2009, urmare săpăturilor conjugate ale celor din Hunedoara, Cluj şi Sibiu, s-a amenajat în interiorul castelului un muzeu deosebit de semnificativ, inclusiv vasul funerar conţinând cenuşa unui Princepe Dac, cât şi alte dovezi în acest sens.

Ochiul nepierdut... parabola sau „prerealitatea”...

VICTOR BRAUNER

Românul evreu Victor Brauner a fost un experimentist psihanalist, undeva în zonele avantgardei, cu stupefiante viziuni SF-iste, psihedelice, de facto premonitive. Arta autentică, perfecţionistă, are rolul implicit al precunoaşterii… Îl consider un predecesor separat dadaismului, al transmodernismului profilat în acest început de mileniu trei… Toate spaimele şi terorismul de sorginte pato-mesianistă ce agită Realul… pot fi încadrabile teoriei sale privind **“PREREALITATEA”…**

"-Nu ceea ce a fost, ci ceea ce va fi – **prerealitatea"…** aşadar nu ceea ce a trecut, deja e mort, ci pre-viziunea, intuirea şi cunoaşterea a ce va fi, ceea ce poate Fi, prin arta sa modern-oraculară, revelatorie…

Cucerise o libertate interioară totală, de unde poate şi efectul unui obsesiv profetism al pierderii vederii… A fost atacat de un necunoscut şi şi-a pierdut un ochi. (Aş spune, peiorativ, că ochiul pineal, epifiza, al treilea ochi, a compensat….) Brauner ne sugerează prin opera asumată empiric, un atemporal ce poate fi smuls din captivitatea duratei umanului, poate fi pre-cognoscibil, într-un univers hologramic…

Brauner- Pasivitate lascivă

A scrutat riscant zona obscură a subconştientului, reuşind să-i "smulgă" acestuia dimensiuni fascinante, într-un fel preexsistente în virtualitatea infinită a Subcugetului. Probabilul et posbilul coexistă virtual oriunde, aşadar şi în om.

…Trebuie să refuzi a te încrusta în nefericire, în luciditate... Arta este exorcizare... Poate mai degrabă un paradox continuum, ca spaţiu-timpul…

...Nu l-am mai văzut niciodată. Poate compensatoriu, picturile lui se văd, se uită în viitorul care – temporar – suntem

şi vedem… Vizionarismul unui Babilon „cibernetic“- cu Anunaki redivivus..- (…), care a mai fost (…) şi va replia în probabilitatea latentă…,aparţine unui geniu profetic şi de tip luciferic, orbitor. (Mircea Cartarescu)

Amintiri care vom fi ...

Bibliotecara Lucia Tănase în costum pădurenesc...

Mitul lui Drakula – DRACO – DRAGON

Având origine în mitologia slavă (!), a fost „consarcat” de industria Hollywood de scriitorul Bram Stoker (1897). Contele Drakula ar fi fost un vampir din Transilvania, care ar fi emigrat în Anglia, unde bântuiea… Oarecum este inspirat de principele valah Vlad Dracul (Draco, nume maghiarizat în zonă), sec.XV, vestit pentru cruzimea lui. Numele este derivat din al tatălui său, Dracul- Drăculea, care era membru al Ordinului DRAGONUL - Ordin creat de Împăratul Sigismund…- (Drag on- Drac…, de unde şi Drag, a îndrăgi, dragoste …Latinescul : DRACO)

Procedeul ţepuirii era o variantă de tortură a răstignirii, ca şi arderea pe tronul de foc al lui Doja etc.… Vlad Draculea şi-a tras în ţeapă o parte din supuşi, copnsideraţi trădători… Ar fi trimis în Ungaria o cohortă de căruţe cu capete ale învinşilor

săi; decapitaţi. În Castelul Corvinilor, unde a fost o vreme prizonier întemniţat, se spune că prindea guzgani şi îi ţepuia. Am prezentat opt din miturile Castelului în anii 2000, pentru un serial Buftea-Interteinement (Occident. Nu am văzut filmul pe ecranele noastre. Am fost plătit pentru acest serviciu cu 50 de deuschland marken)…

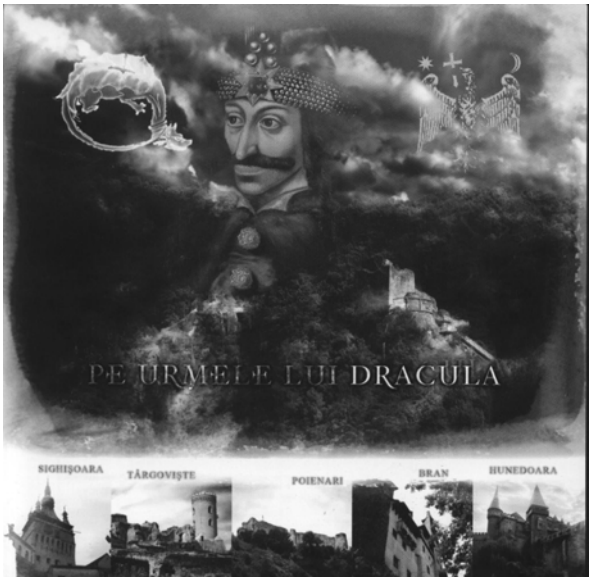

Legendarium:

Vlad Ţepeş a fost întemniţat la Castelul din Hunedoara. Tot aici, a fost decapitată infidela soţie Barbara Bălaşa, adică notarial Balazs ..

Zgomotul şi furia…
privind înapoi cu mânie, ci nu cu sânge rece…

O naţiune sărăcită timp de jumătate de secol, după trei ocupaţii şi trei dictaturi, schimbându-şi imnurile după cum bate vântul, revine obsedant la acel apel patetic din veac, al „Deşteptării din somnul cel de moarte”... Al trezirii din răbdare (laşitate), cea a „capului plecat” ce „sabia nu-l taie”... Numai că mulţimile sărăcimii şi virtuţii împinse treptat în laşitate, odată bruscate în democraţie, se vădesc a fi în suferinţă,

tranziţia nu are resurse să recupereze istorie, nicicum din interior, nici lesne din afară.

Ajung câţiva procentuali-minoritari obscuri, care să speculeze barbar situaţia sfidând „minima moralia" clamată de Gabriel Liiceanu... academic (Fapte, nu vorbe!) în contra Lichelei...

Lichelismul parveniţilor tuzlucanoizi, hommo parvenitus, despre care genial scria Nicolae Filimon în primul roman – parabolă românesc modern, biruie de moment, în sensul etimologic, de a lua BIR... maselor biruitoare – (sic, n.n.). Ce paradox logic! Revoluţia din Decembrie 1989 a fost anume o contrarevoluţie, prin susbtituire, prin ilegimitatea celor ce au uzurpat, cum altfel, decât prin trădarea „cezarului roşu"… După 20 de ani de la evenimente, massele au produs (determinare malefică şi irepresibilă) o clasă de burjui criptocomunişti, sau ciocoi noi, cum Filimon scria. Nici un scrupul, nici o oprelişte, zadarnic sunt cercetaţi, arestaţi, cătuşa bate palma cu minciuna corupţiei înaltelor porţi... Magnaţii „primului milion" de milioane, nu sunt de aiurea, ci din chiar pegra sărăcimii de ieri, la concurenţă cu liota elitic-activistic-securistică...

Stigma este de fapt consecinţă, adică determinare. Dacă vrei, curba lui Gaus… Marele tartor al acestora toate se numeşte Frica de foame, păţania, învăţătura de minte şi asurzirea faţă de orice filosofie justiţiară, ori te miri ce religie a unei altei împărăţii, eventual în ceruri. Printre cerşetorii şi milogii - cum zicea un Careva îmbogăţit astfel, despre scriitorii săraci şi aiurea-ncrezători în dreptatea Valorii... ce îşi exprimă tot mai învinşi de himera Libertăţii... revolta faţă de atâtea minciuni ce fac puterea... există desigur amărăşteni grafomani, schizoidici sau duioşi utopici romantici, neo-parnasieni ori la extremă, contestatari ai sistemului erzaţ... numai că toţi aceştia şi alţii ce vor veni, cantonează în clasicul model al Tristei Figuri ale lui Cervantes: Don Quijote… Iar Morile de Vânt au semănat, furtună vor culege. Prin aceea că Sărăcia, Foamea şi spectrele acestora, fac istoria; egalitară, dar pentru unii mai

egală decât pentru alţii. Cântă, zeiţă, mânia din România, iar tu, Ulisse, în culise, caută o eventuală ieşire din Rol, sau împuşcă-ţi regizorul: asta au făcut câţiva bine umbriţi, şi uite că istoria se joacă! Campaniada neo-activistic-demagogică gen „România prinde rădăcini" (Tatulici, la Realitatea TV), îmi face greaţă prin fariseismul lozincard şi hei-rup-istic, dar se pare că aşa se resuscită, numai aşa, reactivii „reflexelor condiţionale" ale mulţimii în psihologia căreia a fost decapitat simţul proprietăţii, mai ales în mediul rural... Păi metafora e chioară, România e altceva decât o pădure, iar rădăcinile sunt altundeva, nu în sloganurile reetingului mercenar cu salarii de zeci de mii de euro!

Ştiu bine ce spun: tineretul UTC-ist de ieri, a rămas şi la bătrâneţea de acum, el însuşi, impregnat de reflexe activistice de tipul „şantierismului", „entuziasmului revoluţionar" şi alte cele. Sau post-bolşevismul via cacademia Ştefan Gheorghiev... e doar o insultă la adresa Poeziei fiinţei de adâncime a Naţiunii Române; egal de stupid cu publicitatea la detergenţi, periuţe de dinţi sau orice altceva din acest talcioc în care beizadeaua Îmi cere să strâng cureaua, în loc să se atârne eroic în propriul lui ştreang! România de oameni ARE RĂDĂCINI chiar dacă acum campanismele joacă tontoroiul în pârloage… Tatulici, mai bine ai face propaganda pentru ecologizarea pădurilor – de arbori şi de oameni - în cea mai murdară natură batjocorită de ştim noi cine… Altfel, pe o ţară de gropi, vor spori doar soboare de popi, luând ortul pensionarilor şi împingându-se unii pe alţii în Necropolisul… Delirului ... Vieţii... ca o pradă.

** Am văzut într-o revistă clujeană o scrisoare de omagiu glorios al, pe atunci, studentului Emil Boc, fiind secretar UTC pe facultate... Ce probă de limbism lemnos!*

Acest „hopa-mitică"- sau surducă - anxios şi surescitat, constipat şi ridicol, a fost pus prim-ministru de tătucul lui Băsescu, sunt ca doi toboşari-ventriloci-roboţei... ca în filmul acela de coşmar cu păpuşi... Prin cum se mişcă, gândesc, execută şi jonglează, o halucinantă manieră de a fi

„revoluţionari salvatori ai neamului, cu sila”, acum redefiniţi „reformatori democraţi”, şi încă „de dreapta”... Înţeleg ce a fost, aşadar pot „profeţi” cu marja de eroare minimă, ce va fi, cum va fi...

....un ROBO-BOC! Ce eroism jalnic, ce reflexe condiţionate de tip „câinele lui Pavlov”! Astfel că pricep altfel de ce a vrut preş. Băsescu să-l aibă prim-titirez în şotronul politicii... Antighemonikon, sau ce? între rugă şi sudalmă...

Paralele inegale:

Post-activismul tămîiosnik al lui “Sărut-mâna, Părinte”…

În „**Aspecte ale mitului**” (1968 ,Eliade), citeam despre transferul mitului arhaic în comportamentul politic de tip marxist-comunist. Liderii partidelor unice, se suprapun însuşi Statului, iar printre altele preiau rolul “mesianic”, de “eroi” ai neamului, civilizatori etc.... Toate cele extrase din scripturi sunt confiscate de aşa-zişii „părinţi” ai unei ţări, ca Stalin („tătucul tartor” al… popoarelor)!, Hitler, Mao, Kim Ir Seng, Ceauşescu... Tovarăşa Elena Ceauşescu era „mama tuturor copiilor României”, la grădiniţe i se recitau „psalmi” roşii încă din vremea Ninei Cassian şi liota de proletcultişii ai anilor 55-65... Tovarăşa era zeiţa, Tovarăşul Elohimul. Energofagia spiritului (…) devine, prin substituţie demonică, energofagia stihialului… psihotic. Activiştii devin sfinţi ai doctrinei, cum ceilalţi, ai dogmei. Pseudo-religiosul este substituit materialismului. Iar popimea continuă să îşi ceară obolul stupid de a i se săruta mâna şi a i te adresa cu „părinte”! Acest orfanism disimulat în subcorticul enoriaşului, al mulţimii lui Gustave le Bon şi al celor din prezent... Ceea ce e oribil, este faptul că aceste modele sunt de fapt produse ale unei propensiuni colective, dirijabile, desigur, propagandistic, de a adula un personaj, din frică, laşitate şi supunere. Empirismul robului - recte ecuaţia victimă-călău, a sado-massochismului, cum spune Cioran. O întrebare etern retorică: se poate fără a fi om (şi) politic, mai ales în democraţia lui Democrit, sau a derivatelor ei peste veac? Politic… vine de la “polis”, cetate,

aşadar omul este cetăţean, nu este, nu poate fi izolat entitar, de unde… sistemele, captivitatea individului în plural… A te despărţi de plural, iată pare-se absoluta UHRONIE…

Pamflet în dodii sau „Almanache" vanghelice

Urmuz(achis-ache), Caragiale (Karadja), Luca Piţu? Mici copii. Daireaua agramatismelor şi îmburicarea fanariotico-dadaistă (...?) fac din mediile „echidistante" drept-stângiste dâmbovicioase, o haznaliadă, de tot hazul, de parcă oblu sunt emanate din boc-celutza lui Boc, hopa-miticul cacialmalei băseşti. Au căpiat de parcă a intrat dracu-n ciurda de porci, aia din biblie... Nici un geniu al traducerii, nici măcar Gog Magoogle ca motor de căutare universal performant, nu pot traduce inteligibil ceea ce se petrece în balamucul bucureştean în anno pomini 2010.... Şi abia a început! Tuciuriul cefos, cu platfus frontal, scurt şi BOCciu Vanghelie, pare a fi mai berc decât toţi gialaţii şi pogia-laţii emanaţiei sulfurotice a loviluţiei lu' viorel ilici ion iliescu, tătucu loviluţiei moşite de mossadkaghebe cu-nvoială de la Kremling.... Îmburicatul se plimbă ca un ganglion pe sub pielea cu urme de solzi a cripto-ciocoilor de stirpe dîmbovicioasă, un veritabil prăsit din stirpea lui Păturică al lui Nicolae Filimon, întemeietorul romanului românesc. Specimen terifiant de agramaton,Vanghelis/ Vanghelie e de departe tălpică faţă de un Gy -Gy Bekaly, mârlan mahalagist ce şi-a plătit cu nişte zeci de mii de eruo, mandatul de neuro parlamentabilul, coleg al infantei Băsescului! Cum şi cine l-a pus primar de sector, ar fi retoric să comentăm: "fiecare ţară îşi are hoţii şi criminalii pe care şi-i merită," scria un francez. Un determinism care la noi este secular?

Prearăbdarea, suportarea cu orice preţ a nedreptăţilor, doar pentru "supravieţuire" ca naţie? Cu mici bucle, prin timp, la asta au contribuit şi dogmele, eternele gâlcevi dintre biserici, slugărnicia celei cvasi-pravoslavnice, altădată oarecum un modus trans-istoric (sic, n.n.), dar în timpul ocupaţiei staliniste, apoi şi mai zeloasă prin duplicitarismul habotnic, în regimurile

Pauker, Groza, Dej şi Ceauşescu… Dincolo de retorica pan-ecumenică, eşuată cu un lamentabil fâs după anii 90, divergenţele dintre ortodocşi catolici şi neoprotestanţi s-au acutizat… Aşa cum istoria confiscată de vremelnici lideri şi partide corupte, promite relansarea, un trai pe pământul ţării ceva mai uman nu doar pentru tagma jefuitorilor, ci pentru popor, supraestimaţii "prea fericiţi" (chiar!), prea înalţi (chiar aşa!) mai puţin "preasfinţiţi", promit împărăţia cerurilor – evident, prin intermedierea lor! – aşadar "îşi asumă" mandatul de trimişi, pogorâţi, descălecaţi, în vreme ce faptele lor sunt departe de a fi apostolice! Iar despre implicarea lor în campaniile electorale groteşti, "ca la noi la nimeni", doar spre a ctitori megalomanic (!) catedrale, sau despre luptele neplăcute nu doar Dumnezeului, ci nici enoriaşilor care-şi scuipă-n sânt şi îşi fac cruce mai apoi… ce să mai zici ? Pentru averi, posturi înalte, prozelitism fiecare pentru dumnezeul lui, la ce sunt mai aparte de cei pe care glumeţii îi numesc "tartorii lu' Iehova"? Tot aşa şi lichelele. Mic şi-ndesat, că se poartă omu mic cu puţa... mare, smead şi smucit, Vanghelie face deliciul vânătorilor de expresii stupide, de şatră, de bâlci, iar când îl vezi în fiefurile pesediste, alături *geoanăhrebenciucnăstaseponta*... etc. - ba chiar sub aripa lui babuşca Iliescu, înţelegi că nu mai e nicio speranţă... Adio Stângă românească! Raptorii başibuzuci de soiul ăsta, nu fac decât ceea ce boc însuşi se face că face, joacă alba neagra pe seama credulităţii – primum, a vreo 8 milioane de absenteişti aplatizaţi cerebral de la electorale, plus restului de cam tot atâţia. Limbaj de giolari subşolarizaţi, cu fâţe de mahări miliardari, toţi ăştia pradă în haite tot ce a mai rămas din „fondul proprietatea socialistică" plasate d-lui Gigi Pogea de Josani, (uraaa!) a toarşilor ceauş-bei... (Dex: ceauş - egal iscoadă, în limba turcă)... Nimeni şi nimic nu va scăpa milioanele de pensionari de genocidul bocciu – cu atât mai aiurea aceşti „politici" vanghelici, nici foacsănele unora care cred că fac politică în ţara lui Papură Vodă, sau cum zicea Arghezi, a cizmarilor cârpaci şi vârcolaci. E atât de *patologic*

Răul, încât unica speranţă este să piară de sine însuşi. Trăgând, faraonic, milioane de victime în sarcofagia asta cu care stigma laşităţii, credulităţii, apatiei, complicităţilor şi urii de sine abătute asupra altora, depăşeşte efectele ciumei lui Cara(d)gea... Există sate - muşuroind semantic: Haimanale, Scorniceşti, Tătăruşi... Ei, şi? Pas de pricepe!

Lecturi cu pasul… drumeţie în Poiana Ruscăi …

Tânăra familie Sălăşan, din mirificul sat Meria, Ţinutul Pădurenilor... Ionică, Violeta, Dario... Oameni primitori, cu inimă deschisă, oameni ai pădurilor şi culmilor terasate... Nu departe, unica panoramă a Munţilor Retezat, împrejurul lor, inegalabilul amfiteatru natural şi soarele lunii de Mai... O amintire dintr-un... viitor mai bun, secretul acestei năzuinţe pentru ei fiind dragostea... Nimic nou sub lună.

Hiatus şi societatea – ţintă*

Hiatusul post- electoral (1990...2010 ş.a.m.d.) este bântuit de fantoşele adversithingului ultra surescitat, paroxistic, întreaga societate - ţintă fiind „suspendată" sub bombardamentul cu ştiri de foc încrucişat, perdele fumigene şi

toxice informaţioniste, başca diversionister... Suntem o patrie terorizată de mafiile de carton ale „eternei tranziţii” spre capitalism. Nici o ţară din lume nu poate fi asemănată cu a noastră sub acest aspect, de parcă suntem în shambala conspiraţiilor şi emanaţiilor Puciului din decembrie 1989, ca un cutremur de adâncime, care continuă – sociologic vorbind – cu nenumărate replici şi efecte de tsunami. MEDIILE sunt informaţie, iar informaţia este manipulare. Acel „stupid people” al descreieratului Brucan, este, de fapt, agonia massificării totalitare sau ceea ce s-a numit mancurtizare, îndobitocire, tâmpire indusă mulţimilor de către heruvimii tulburi ai „secret-serviciilor” activistice de ieri, de azi, din viitor. Teroarea umbrelor descălecate în cohortele acestui bestiar invizibil, dar devastator prin efecte, pare a fi experimentul unor Oculte care se perindă ca istorie iar naivii atribuie asta ba paranormalului, ba massoneriilor, ba diavolului. Numai că tot ce bântuie omul nu e altceva (nici altcineva) decât propriile-i spaime, ignoranţele, laşitatea, specioasa propensiune a gregarului spre fetişizare, orbecăire în neştiinţă, patologie a decadenţei şi entropiei psihedelismului dirijat cu adevărat satanic. Iar relaţia dintre manipulatori şi manipulaţi este de gen sado-massochist, şi acest fenomen nu e decât complicitatea dintre VICTIMĂ şi CĂLĂU. Patibularul joacă tontoroiul şi tinde a deveni pandemic-cacademic – iată triumful „omului nou” eclozat în incubatoarele ceauşo-bolşevicioase – drakulismul de tip hollywoodian care ne pregăteşte omul de celuloid, după cel schizo-prenic... Eugen Ionescu ne numea un popor isterizat, azi suntem unul maniac-depresiv-băs-eteric-manelist. Avem un CĂLĂUZ jucător, avem şi partide de dreapta extremă care se pretind de stânga, şi viceversa. Apropos acest cuvânt... El este de origine turcească, (CALAUZ, v. DEX etimon al substantivului CĂLĂUZA) – substituit inclusiv religios pentru.... înţeleptul-îndrumătorul-păstorul întru binele turmei, vezi celebrul film sovietic cu acelaşi nume... Bizar destin al cuvintelor, nu?... Omul descreierat, sau cu creier aplatizat, mancurtizatul - cifră

statistică - decade în călău-de-sine, gol de ID-entitate. Vai, tot aşa şi unele popoare, care redevin mulţimi (rar convergente, des divergente şi cu atât mai... manipulabile... Destrămarea identităţii este efectul greori sau accelerat în ciclotornicul experiment al politicilor dirijiste, al elitelor care conspiră, forţând ceea ce utopiile (definite dinamice) întârzie recuperarea babilonului, sau dacă vreţi globalismul... Toffler numea stadiul actual al tereştrilor „satul global”... poate că sub orbitorul cărtărescian (...), al pieţismului-consumist mondialist, convergent prin... divergenţă (diversitate în unitate)..., un concept mai potrivit ar fi tribalismul, sau, dacă nu vă supăraţi, boierii dvoastre, Chibuţul mondial, *mon Dieu*! Hiatus-ul suntem noi. Dacă vreţi, veriga lipsă secretizată la Elohimii pluralităţii disimulând o foarte probabilă Unicitate...

Ridendo castigat mores?

Găiness-Boc news post-aviar

- unuia care umblă cu boscoroade violet -

Motto:

„Curaj, găină, că te tai!”

... Orice asemănare... etc

Se cunoaşte (vezi wikipedia), că găina este descendentă multi- milenară din saurienii ovipari, ba mai spectaculos, din TIRANOSAURUS. Există şi aşa-zisul „vultur – găină”, în cazul în care un vultur laş cade în ograda cu puici, cade la pace cu claponul tribal şi devine el însuşi găină pioasă, parazitând la grăunţe.

Scurmatul cu ghiarele, ocheadele chiorâşe spre cer, frica ancestrală de grindină, (au capul fragil, „cap de găină”, cum zice poporul), cârâitul şi dubla funcţie a anusului, sunt doar câteva reminiscenţe.... Găina s-a adaptat bine şi în regimul ceauşist, fie prin crescătoriile strategiei acad. de renume mondial Mincu, fiind hrănită industrial cu făină de peşte oceanic şi cenuşă de soia pentru rânză, fie în formula „fraţii petreuş”, produs care era trimis la export contra ţiţei şi gaz, ghiarele şi capul, la carcase BOCnă, date românilor pe tichete alimentare, sistem manuscrisele lui Verboczi.

Fosile degenerate – nano...miniaturizate – din tiranosauri, iată o victorie a naturii şi energiilor reciproc energofage, ca să nu zicem canibale. Găina de balcon a fost o improvizaţie a isteţimii de supravieţuire de cartier, ca şi găina de baie (toaletă) la bloc. Găina căzută cloşcă are reflexe condiţionate de umanism: nu alăptează, dar cuibăreşte în căciuli vechi, în cutii de carton, în paie şi chiar în franjuri de nylon, hârtie tipo-tocată, sau cârpe second-hand.

Uimitoarea stirpe terapodă poate fi hiper dezvoltată ştiinţific prin stimuli din granule de celuloid made COT/ KODAK, luând proporţii supraponderale, perfomând ouă cu 3 şi chiar cinci nucleoide-gălbenuşuri. Ziarul Calauza din Deva a desconspirat repetat, în fiecare an, de Paste, cazuri miraculoase în care au aparut, în ouă stressate şi chiar nestressate, cruci, dar şi pentagrame and steaua kremlineza, semn clar al antichristului postdecembrist/ semnalizatorii fiind zairistii Ion Vlad de la Cincis şi românul Tache Grecu, furnalist. Fenomenul e de amploare mai ales in zona Josani, unde a fost descoperit de catre un specialist cu nume predestinat… un cuib cu ouă de dinozaur în care s/a crăpat forma clara de cruce, doar ca aceasta era îmbârligată, aidoma celor invederate de Densusianu şi presupuse a proveni din Atlantida şi Hyerboreea. Crucea pare a fi precreştină, leit zvastica. Predestinatul a extras prin mijloace digitale crucea din ou şi dimineaţa a găsit sub pernă o şopârlă pe care o va dona muzeului din Bruxelles. Pe canalul Cerna/ Dzerna, acelaşi cercetător de celuloid a descoperit crucea aviară în rânzele a patru găini moarte, salvate de holocaustul romilor din amonte. Rânza/ bătuca găinilor a fost prelevată şi predată mânăstirii Suseni. Rânza din găini a fost donată cercetatoarei Maşa Fartuşnik Guriev, o cuvioasă pelegrină la muzeul Ermitaj şi care va duce găina împaiată artistic pentru a fi expusa în mausoleul lui Lenin. Creasta găinii va fi expusă la Palatul lui Becali, care va înalţa o mânăstire la Micalaca. Un savant găinar va cerceta efectul stressului asupra lui Boc.

În guvernul Boc se vorbeşte la TV şi în medii despre găina stressată. Ouăle ar fi de trei categorii: 1, 2, 3... Categoria inscripţionată oblije „3” aparţine haşa-zisei găini stressate. Am audiat 3 ore de simpozion cu un miliardar big-production de galinacee, care explică naţiei mâncătoare că aceste galinacee sunt crescute practic în întuneric veşnic, pe o suprafaţa cât o coală de hârtie A4. Ele se dezvoltă hrănite forţat până iau proporţii de curcan american glorios-suicidar. Riscul ar fi conţinutul de toxine, şi astea activate de stressul impus, de la incubaţie (ouă fără fecundaţie de cocoş!), şi până la supa de leveş sau copane îmbunate cu usturoi. Dacă am fi în „Ferma animalelor” de Orwell, am spune că aceste galinacee exterminate în delirul galopant al foamei globalizante, ar merita să aibă sindicate. Găina boccie scurmătoare (categoriile 1 şi 2) nu are complexe privitoare la drepturile ei: a scurma prin curtea betonată a fermelor zoo, a consuma râme şi furnici, a cotcodăci şi chiar face „cucurigu”, simptom al echivocului sexual trans-gresiv. Se cunosc cazuri de abuz, mai ales dinspre cocoşii de pustă, reimportaţi din Ungaria, după ce fuseseră exportaţi în Ungaria.

Găina neagră e metisă între cocoşii arabi şi rasa ucraineană, repatriată de peste Prut sau din rezervaţiile experimentale NASA, unde sunt prelevate de vii pentru transplanturi de organe la viitoarele zboruri spaţiale... Se zvoneşte că ouă vopsite de paşte sunt experimentate pentru a fi propulsate în conteinere criogenice, existând laboratoare ale NATO în Dobrogea, sub oblada sigură a scutului antirachetă. Parlamentabila Eba, uşor stressată la Stressbourg, a dat asigurări mondiale că „aceste scuturi nu sunt la adresa ruşilor”, pysicanalista Andreea Pora – analistă a-buzată (adică fără buze, ca aia din Planeta maimuţelor – o, insinuantă simetrie a naturii!...), trudeşte la un studiu despre genialitatea spectral-violetă a « Ebei », beizadeaua pe linie paternă, studiu ce va intra în Găiness-Boc.

Evident, nici ouăle cu conţinut de stronţiu 90 relativ canceros nu vor afecta zonele bombardate mai mult de cca. 99,9 % apă-aer-uscat.

Bombe cu ouă stricate, dar operative, vor fi utile pentru distrugerea spaţială a meteoriţilor ce riscă a lovi Terra. Senzaţional este că s-au obţinut sub-specii inconştinte de găini producătoare de diamante! Procesul se aseamănă cu al funcţionării rinichilor în producerea de nisip şi pietre. Dealtfel, în ipostaza tiranosaurus, bolovanii găsiţi de arheologi în stomacul acestora, dovedesc că procedeul – rămas şi la găina boccie – a inspirat inventarea concasorului modern de Krivoi Rog... Hrănite sistematic cu anumite ingrediente strict-secrete, aceste găini se pot oua în serie, bombardate cu particule ionizate şi 00000,1 antimaterie obţinută la ciclotronul din Czerna (Elveţia) şi în abatajele ZET ZET dintr-o locaţie underground din Valea Jiului (...), ouă-diamant sferice, paralipipedice, poliedrice şi chiar spiralate. Minunile apocalipsei cosmic-amânate (cf. Rezonanţei Schuman şi calendarului mayaş) ne rezervă noi surprize în privinţa acestor foşti tyranosauri, azi simple şi duioase orătănii.

Iodle prin abatajele securităţii
sau lucrarea în orb la români*

Curcubeul şi Umbra

Metanoia este o schimbare de mentalitate...
o cotitură în jur, confruntarea unei noi
direcţii, dimensiuni, spre Lumină. Revelaţie.
Când se confruntă cu lumina,
umbra este în spatele tău….

Două efecte optice cu aceeaşi cauză, Soarele, (lumina): Curcubeul şi Umbra (Noaptea). Umbra o numesc ecou al Nopţii. Curcubeul, astfel, este ecou al Luminei. Metafore tentante: umbra curcubeului, zeul rogvaiv, de ce nu? Omul este între raţiune rece şi imaginaţie... Cuvintele au trepidaţie semantică, vibraţie mistică, impuls revelatoriu... M-au fascinat nuanţele... Vedem arcuit, însă curcubeul este o iluzie a

refracţiei, spectrului luminic, îl percepem ca o aură biosferică... Ochii ne sunt rotunzi! Sfericitatea (ne) este misterul.

Curba este a spaţiului-timp ?
Cercul este captiv în Spirală ?

Analogia este speculaţia – instrumentul esenţial al filosofiei, al gândirii ce se transferă poeticului şi sporeşte starea de uimire, de mirare, de „înminunare", perpetuei descoperiri, căreia sufletul nostru îi adaugă noi sensuri, ne înnoim sufleteşte cu fiece nouă înţelegere... Metafora este ornamentică, este plasticizantă, revelatorie, ea se revarsă cu un nou răsărit al viziunii, al întrezăririi... La ce bun încropirea rece, prozaică, a ideilor dacă nu au veşmânt, podoabe, transparenţe atractive, curcubeu oglindit în iluzoria oglindă a stropilor de ploaie suspendaţi în seninul de după furtună?

Post scriptum adiacent : Prefixul unei demonstraţii, este DEMON. Oglindirea semanticii de mai sus: *Cum în roiurile de tectite, "fiara" meteoriţilor sau a vulcanilor,... stratul martor geologic de Iridium?* * sintagma seurişţilor pentru urmarire.

Acrostihar

ROGVAIV este un cod lingvistic în limba română, nu ştiu cum sună în alte limbi: un acrostih nominal (R-oşu, O-ranj, G-alben, V-erde, A-lbastru, I-ndigo, V-iolet...)... Acrostih, de la stihul slavon (stih, stihar, a stihui)... A se vedea cifra ŞAPTE, magică, a divinităţii, a celor şapte culori fundamentale. Dar practice, prin nuanţare, deducem un infinit de culori, cum s-ar spune nemaivăzute, nevăzute vreodată... Extremele – negru şi alb – nu sunt considerate culori. Alte meta-ispite plasticizante: curcubeul oglinda spaţio-timpului, ecranul zeilor, culcuşul nopţii eterne, mireasa unui astru-ndepărtat, nimbul lui Dumnezeu etc.. etc... Uităm că în copilărie, când vederea ne era mult mai vie, mai atentă, mai proaspătă... aveam o altă percepţie a culorilor... Îmi amintesc cu ce fascinaţie indicibilă admiram EMPATIC-divinatoriu... culorile... Adunam cioburi de sticlă colorată, pietre din râuri, din munte... Le spălam, le priveam striaţiile şi structura în soare, aveau acel ceva magic,

acel *ceva care parcă te ocrotea, care te vindeca*! Eram în temporalitatea basmului, a mitului, a eresului, a poveştilor auzite din bătrâni, apoi învăţate la şcoala primară... Pietre fermecate, aluzie la farmece, la divinaţii mantice... Poezia asta face din cuvinte, pietre colorate! Vrăjitorie de leac...

Pagini invitate *

Siegfried STILLER

Pictor şi fotograf Siegfried Stiller s-a născut pe 29 ianuarie 1950, în Welden, Bavaria, Germania. A început să studieze la Şcoala de Arte Plastice din Augsburg în 1978, şi în 1990 - studiile de artă la Universitatea de Arte din Berlin. După absolvire s-a întors la Augsburg, unde a început o activitate prodigioasă. Între 1986 - 1994 a avut peste 50 de expoziţii itinerante în Germania. Din 1994 până în 2006, a predat studenţilor arta plastică. 2006 marchează o revenire la pictură şi naşterea unui nou proiect: "Rahmenlos", cu un grup de tineri artişti care lucrează împreună sub îndrumarea lui directă, într-un proiect artistic unic pentru tinere talente. Între 2006 şi 2008 a avut 12 expoziţii în mai multe oraşe din Germania. În august 2008, la invitaţia Galeriei de Artă Ro-GE, de la Augsburg, gestionată de Ioana Geier, el se alătură proiectului "Fără frontiere". Împreună cu alţi pictori (3 germani şi un suedez, el participă la 2 expoziţii colective în România, la Baia-Mara şi Hunedoara unde expoziţia a fost prezentată de Ioana Geier, Eugen Evu şi Tiberiu Fazakas, Dan Pichiu, Radu Roşian. Cunoaşte şi vizitează două tabere de creaţie din zonă (Zeicani şi Cinciş), precum şi Galeriile Forma din Deva.

Siegfried Stiller:
Bluttanz (Dansul albastru)

Ca parte a proiectului "Fără frontiere", derulat de Ro-Ge Art Gallery, el a expus recent şi la Madrid, la **Galeria de Artă Nicole Blanco,** în **Espacio Niram,** în octombrie 2009.

"*Siegfried Stiller expune pe suprafeţe mari, aproape terifiante, o grafică a simbolurilor în incinte suspendate, o artă compoziţonală, care poartă unele similitudini cu dadaismul - suprarealist din punctul de vedere al "rebeliunii" interioare. Tehnica este complexă, aglomerată, cu elemente gematrice în cazul în care corpul uman este proiectat în viziuni psihedelice, terifiante. Nudurile sunt asociate în colaje, desenul este reductiv în forme alternând cu grafeme, personajele feminine fiind compozite în tehnici mixte, fotografice, uneori levitând ca în Breugel cel Bătrân. Uneori desenul aminteşte de arta parietală din interiorul piramidelor egiptene! Desenul este plin de semne, simboluri, hieroglife, care vorbesc de o abordare ezoterică. Se pot stabili unele legături între arta sa şi Max Ernst sau Paul Klee, fără nici a fi manierist. Suprafeţele mari exercită un fel de tensiune pe capacităţile noastre de percepere au nevoie de o perspectivă simetrice.*

Stiller este un vizionar şi libertin, noncoformist şi provocator prin arta lui, uneori apelând la aseimilarea elementelor din sculptură. Un personaj jovial, neobişnuit de energic şi înţelegând arta ca pe o misiune a umanului la dimensiunile inteligenţei superioare, îndrăzneţe, total lispită de ipocrizie".

(Eugen EVU, catalogul expoziţiei din Madrid)
** text de Belemuschi, Spania.*

Ioana Geier cu Sigi Stiller, la Niram Art - Madrid 2009

Ceainăria Călin
file de poveste...

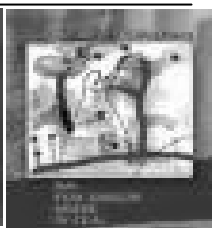

Rogvaiv - Puiul târgului

Caleidoscopul pe care tata m-a învăţat să-l confecţionez, ocheanul magic.... Trei cartoane dispuse piramidic (...), pe care lipeam trei fragmente de oglinzi... La capete, două orificii rotunde, iar captive în această jucărie, câteva pietricele şi cioburi colorate... Privind în lumină prin acest instrument, rotindu-l, obţineam aranjamente... rogvaiv, mereu simetrice, variabile, prin varietatea de „flori colorate" obţinute... În anii 50, la vechiul târg al Hunedoarei, pe bătrâna stradă a Romanilor, târgoveţii vindeau astfel de jucării... „Puiul târgului"...

După ce Ticu mi-a dăruit primul „caleidoscop", l-am demontat, curios, şi apoi am învăţat să îmi fac singur altele... Tot astfel, în mica odaie a copilăriei, cu fraţii mei, am „inaugurat" prima proiecţie cinematografică: cu o lanternă Focus, prelungind **fascicolul** cu un tub de carton alb, proiectam pe un ecran improvizat pe perete, imagini ale unor clişee fotografice, negative...

Lampa lui Ion Ilici Iliescu: despre comunistul Isus...

„Toată viaţa mea mi-am consacrat-o unui scop, care vizează dezvoltarea ţării, să fie o societate bună,dreaptă, pentru toţi membrii ei, nu pentru o minoritate de profitori... Isus a făcut o mare revoluţie în gândire. A fost un rebel din acest punct de vedere, că şi-a permis să spună că toţi oamenii sunt egali. E adevărat, în faţa lui Dumnezeu. A fost prima idee de echitate, că toţi oamenii sunt egali în faţa lui Dumnezeu. Nu cred în Dumnezeu, eu cred în forţa omului.

Isus este de stânga, este o figură, din acest punct de vedere, caracteristică pentru a anumită evoluţie a gândirii umane, pentru o societate mai bună, mai dreaptă, benefică tuturor" ..

(dintr-un interviu din 2-4 iunie 2010)

Poemul invitat

Victoria STOIAN

În preajma ta */ un andropoem*

De ce doreşti iubito, cum te iubesc să-ţi spun,
Când ştii că tu eşti noaptea cu cazne şi dorinţi?
În miez de noapte, ruga, se-nalţă către sfinţi,
În preajma ta, nevrotic, vorbesc ca un nebun!
Monahii bat mătănii cu ochii la icoane,
Eu ard în focul Ghenei, privindu-te pe tine,
Splendoarea-ţi, răsăritul l-ar face de ruşine!
Păcatul meu îl iartă! – a câta oară, Doamne?
Cuvintele, rostite şi-ar pierde înţelesul,
Aş dezgoli tot jarul, ce îl numesc iubire,
Cât nu le spun, stai prinsă în nevăzute fire,
Ce tainic te fixează şi nu-ţi pierzi interesul...

Fadoul lung vibrează, passion şi sentimente,
Mă prăbuşesc în noaptea-ţi cu străluciri demente.

12.03.2010

Un adaos de cuviinţă al familiei Evu

„- Eugene, eşti fratele meu!”
Ovidiu Marius Hada, primarul Hunedoarei, 2009

Despre dosarul D.U.I. EVU Gheorghe

Tatăl meu Evu Gheorghe a fost, între anii 1960-1970 (aprox.), pastor raional pe actualul judeţ Hunedoara, al cultului penticostal, apoi prezbiter în Hunedoara, activ până la decesul său. A fost muncitor, din 1943 de la întoarcerea de pe frontul de peste Prut, fiind veteran de război, ca miner la Aninoasa (Valea Jiului), apoi ca macaragiu şarjare în CSH. A fost muncitor fruntaş, lider sindical la OSM I, chiar şi… stahanovist, nemembru de partid, apoi ceasornicar - după pensionare, om respectat de toţi cei care l-au cunoscut. Mama, Evu Clara, a fost membră CAP Buituri şi membră de partid.

Împreună, au patru copii: Eugen, Eugenia, Gheorghe şi Ioan, de la care au nepoţi şi strănepoţi.

Între delatorii tatălui şi familiei noastre de „pocăiţi", (referitoare la fii şi familiile lor), sunt chiar oameni care au învăţat MESERIE DE LA EL, APOI AU AJUNS SECRETARI ai defunctului P.C.R.... ŞI CHIAR ŞEFI DE PARTID AI... SECURITAŢII LOCALE, precum şi informatori ai securităţii… Când ne vedem, întoarcem capul…

Am obţinut de drept, ca urmaş, şi dosarul său, cca. 100 file, dosar pe care îl deţin în ideea că biserica urmaşă va dori să afle câte ceva despre înaintaţii ctitori ai acestui cult evanghelic-apostolic. Am oferit celor două biserici – penticostală şi baptistă – prin pastorii lor actuali, recte celei din Călan (pastorului Gagea) – xero-copiile selective care pot fi accesibile acestor biserici, pentru istoricul lor. Nu am obţinut fonduri pentru a le tipări. Adug acest text dialogului Monalise Hihn-Gligor Hada, deoarece pastorul Hada a fost botezat de către tatăl meu, iar acest foarte respectabil om şi cetăţean al Hunedoarei, părinte şi d-sa a 7 copii, între care actualul primar, Ovidiu Hada, mi l-a evocat deseori în mod elogios.

Deasemenea, pentru că Biserica a organizat impecabil serviciile de înmormântare ale tatălui şi mamei, facsimile din dosar au fost incluse în cartea mea de memorialistică „Cartea întâlnirilor", editura Polidava 2008.

(eugen evu)

Odin – zeul nordului

Un plastician hunedorean emigrat în Italia, la Verona...

Adrian Cristea –
„Uomo” (teracotă color)

Ab antique

Istoria o fac cuceritorii, notarii şi istoricii lor o falsifică. “Pe sub arcurile de triumf trec doar laşii şi norocoşii”… Elitele şi pseudo-elitele EMANATE falsifică “captatio benevolente” – tot ce mişcă, prăseşte şi se înmulţeşte… ca sporii, pe trunchiurile bătrânului Timp…

Suntem prin aceea că devenim, nu? (Jehowah)… Este previzibil că în curând Chibuţul Universal (Toffler în defineşte Satul Universal…), se va restaura sub denumirea GLOBALIZARE, sau dacă vreţi un communism-capitalist cu… faţă umană. Istoria se repetă, (sau omul?)… prin aceea că timpul-spaţiul e rotund, circular ca mişcare şi efect… Retrăim, altcumva, acelaşi fenomen… recent, global suntem în Noul Babilon, limbile ne sunt încurcate, iar restauraţia “limbii primordiale” (de care Elohimii se tem!) pare-se este disputată succint, ieri de post-sumerieni, apoi de greci, pe umbră de latini, slavi… ba în aria sudică a descendenţilor FANAR-ului et Bizanţului,… beizadismul, Greco-turco- bulgărimea (vezi Eminescu) şi aşa mai încoace, idem bolşevismul (!) răsar ca lăstarii unei pârloage…, din pegra cu năravuri inepuizabile a… progeniturilor lui Dinu Păturică…

Îngustand orizontul… pare-se ca revin chiar tătarii! Mucles, ciocu mic, bocu băsesc, că tot mai bine decât ruseşte, nu-i aşa, Raisa Boiangiu?….

*

…Un antic spunea că "numele omului este destinul lui", în sensul că un nume codifică, relativ frecvent, aluziv sau direct, istoria unuia, ori a familiei din care descinde. Mai ales în civilizaţiile rurale, post-tribale, gentilice apoi, pentru a se evita confuziile în acte identitare (întăbulări, din lat. tabula), erau înscrise ca porecle (supranumiri)… Tot astfel erau şi domnitorii, cărora poporul, de fapt notarii sau scribii puterii, le atribuiau apelative de genul "cel rău", "cel viteaz", "cel sfânt" "cel groaznic", "cel bun", "cel cumplit" ş.c.l.

Colaterale:

Ungurii *(conspecte după A.D. Xenopol)*

Românii sub voievozi bulgari. De la stingerea puterilor avarilor, prin Carol cel Mare (anno 797), până la venirea ungurilor în Panonia şi de aici în Transilvania (898- 1037), nu se vede niciun popor barbar să fi năvălit în Dacia Traiana. Din acel timp şi până la venirea ungurilor, mai bine de 200 de ani, duseră românii şi slavonii (asimilaţi din sudul Dunării, prin stăpânitori substituţi şi biserica ortodoxă, vezi Istoria bisericii… a lui Ploscariu) din Dacia Traiana un trai mai liniştit… Aceste popoare adăpostite până atunci în văgăunile munţilor, începură a scoate capul la lumină, coborându-se cu încetul pe coastele şi pe văile lor, unde puteau duce o viaţă mai uşoară… Începură a-şi întemeia sate şi oraşe române şi slavone decât aşezarea (h)oardelor (vezi în jud Alba satele Oarda de Sus şi Oarda de jos etc., n.n.)… maghiare în Transilvania şi a oaspeţilor germani se poate cunoaşte şi azi, de la faptul că numele lor se văd a fi de origine românească sau slavonă, maghiarizate sau germanizate în urmă"...

…(Erdelly cu ordalii?…) "Această organizare a vieţii politice a româno- slavilor se făcu însă sub îngrijirea bulgarilor, care se substituiseră avarilor în stăpânirea asupra ţărilor din

nordul Dunării… Cu mult înainte de organizarea principatelor Valahiei şi Moldovei, încă de când românii nu părăsiseră Transilvania sau se coborau pe coastele exterioare ale munţilor, întâlnim la ei aşezăminte care sunt invederat de origine bulgărească, vezi termenii derivaţi din această limbă… Organizarea primelor state române, întocmită sub nişte şefi numiţi *voevozi*"… Cuvântul vine de la vechiul dialect slav, vorbit de slavonii Peninsulei Balcanului, VODA – conducător, vojavoda – conducător de război, de la VOI – război… (vezi nume Voinea, Voinic(ul), Voica, Voicu, Voican, Voiculesi, Voivodina (sud D.) etc. n.n.). Clasa nobililor la români, BOIERII are sorginte tot de la ei, vechiul slavon BOLJAR – nobil… Aşezământul knezului (cnezate) şi termenul bulgar de BIR (de unde a birui, a cuceri şi apoi impune bir, dare, pe cap de locuitor, n.n.)…. Ceea ce latineşte dacii preluară întâi de la termenul TRIBUTUM (şi acesta de la trib-gintă, desigur. După retragerea Aureliană, elemental slavon a continuat a se infiltra în spaţiile noastre, iar biserica de rit ortodox - slavonic avu un rol capital; popii erau siliţi să ţină slujbele în limba lui Kiril şi Metodiu, sub ameninţarea tăierii limbii... iar ei, la rându-le, ameninţau turma să îi taie limba, dacă nu se supun de-latinizării de acest tip (!)… Există o zicere veche în Transilvania "taie popa limba!" – (Vezi izvoare D. ONCIUL, n.e. e.) A existat şi Imperiul Asăneştilor (Ioniţă Voievod, prefixul ASAN fiind mai degrabă turc (Hassan, n.n.), dar asta e o altă poveste, că…"de n-ar fi, nu s-ar povesti"… Ducatul lui Gelu era sub suzeranitate bulgărească, el avu chiar un urmaş numit Athum, în timpul lui Ştefan (Iştfan cel canonizat apoi ca sfânt superm al Ungariei, n.n.). Athum (Viaţa sfântului Gerhard) era botezat în rit grecesc la Vidin (Bulgaria), însă păstra vechiul obicei bulgăresc – POLIGAMIA – având şapte femei (relicvă – datină evident tribală, din negura vremii, n.n.).

Nimic nou sub Lună and… semilună?! În fine, revenind la dacii cei "aninaţi de munţi"… acolo unde în vitrege veacuri viaţa îi oblige, izolaţi dar sub presiunea vitală a perpetuării, endogamia a pricinuit specifice deviaţii genetice, aşa cum

constatat într-un studio Hary Brauner, în Ţinutul Pădurenilor… sau în Apuseni, urmaşii dalmaţienilor colonizaţi pentru minerit aurifer…, ba chiar şi a unor originari din Italia şi Sicilia… Nimic nou sub Lună! Şi nici chiar sub semiluna otomanică, însă acolo cu conotaţiile obiceiurilor "pidosnice", cum bine zic moldovenii, adică "prin dos"…

Dacă ar fi aşa, recitind Matei (19), ar fi de pretins că "bulucirea" ar fi năravpentru… îngerii cei din cer! Dl. Andrei Pleşu se întreabă dacă îngerii erau, au ba, sexuaţi? Ca şi aberantul - orbitor, „băgat" în manuale... M. Cărtărescu, and alţi intruşi în zona obscură a adevărului istoric, ca să nu zicem isteric. *Merde !*

In Memoriam

Un prinţ hamletian al Poeziei române

Poetul român (reşiţean) **Ion Chichere** a fost un remarcabil liric de sorginte labişiană, atitudinal, al generaţiei sale, autor al câtorva cărţi de poezie primite excelent de critica română. Verbul său tăios, de o moralitate profund creştină, dar şi atitudinea ce probează osmotic legătura dintre om şi fapta scrisului şi prezenţei culturale, a deranjat regimul trecut şi a atras asupra-i opresiune, marginalizare şi hărţuire. L-am cunoscut şi în ipostaza de iniţator al cenaclului tineretului reşiţean, avea un stil unic de a atrage şi descoperi primele semne ale valorii... Asupra operei lui s-au pronunţat cei mai importanţi critici actuali. După 1989, boematicul „refractar" de ieri, a ieşit în agora cu o şi mai virulentă „dictatură a conştiinţei", însă accentuând pamfletar – diatribic moravurile criptocomuniste, a atras ostilităţi obscure, care aveau să-l dezavueze, să îl denigreze, fapt ce l-a înverşunat şi mai tare, scrisul său radicalizându-se necruţător… Prin

"cântece vesele şi triste în crâşme cripto-comuniste…" el a fost iubit de cei tineri, dintre care îmi semnala mereu şi îmi cerea să îi public. Ion Chichere a rămas ca o tulburătoare stigmă de lumină prin cărţile sale, prin demnitatea sa dramatică, hamletiană. Recent, fiind invitat şi onorat cu o diplomă de excelenţă de către edilii şi cenaclul „Semenicul" fondat de Jurma şi Chichere, la Reşiţa, aveam să regăsesc ecoul foarte viu al unei prezenţe încremenite în operă, simbolic, evocator. Nu a făcut rabat în niciuna din cărţile lui, fiind deopotrivă admirat şi iubit, mi s-a spus „chiar şi de cei pe care îi incomoda"...

Dispariţa sa prematură şi prevăzută prin premoniţiale versuri ultime, a lăsat un gol nu doar în poezia din Caraş Severin, ci în întreaga literatură română. Postmodernismul său este puternic înrădăcinat în simţirea românească autentică, şi ramificat în aerul înalt al poeziei perene. Păstrez corespondenţa cu el, ca şi cărţi ale sale şi manuscrise ale lui şi ale multor tineri îndrumaţi de el. Cei care il evoca frumos sunt mai numerosi decat cei care il denigreaza… Tipic/atipic la noua Curte Veche…

L-am numit într-o recenzie „prinţ al Poeziei" şi aşa a fost, aidoma unui Hamlet român. L-au elogiat sute de referenţi, dintre care enumăr câţiva: Horia Gârbea, Ghe.Tomozei, Cornel Ungureanu, Dan Silviu Boerescu, Mircea Bârsilă, Ghe.Mocuţa, Ion Ştiubea, Radu G. Ţeposu, N.Oprea, Geo Vasile, Eugen Evu, Adrian Dinu Rachieru, Adrian Alui Gheorghe, Ştefan Aug. Doinaş, Ion Murgeanu, Monica Lovinescu, Ioan T. Morar, Ghe. Grigurcu, Alexandru Ruja, Mircea Martin, Ghe. Jurma... Voalul auriu/ negru al acestor elogii stăruie ca un bandaj nirvanic peste o existenţă tragică dar potrivnică urii, răutăţii, minciunii, tenebrelor toate... Ultima sa carte, prefaţată exegetic de Costel Stancu şi Gheorghe Jurma, se numeşte premoniţial „**Poemul fără sfârşit".** Îi doresc scumpei doamne Elena Chichere curaj şi neuitare…

Infernul care… naşte...? Ştiinţa confirmă că geologic vorbind, vulcanii au modelat planeta noastră. Întocmai unor

răni vremelnic vindecate, iată-i cum prin veac reizbucnesc, eliberând energii uriaşe asimilate în teluric. Cei mai imemoriali zei, FOCUL este în război cu APA, se iau la trântă, iar AERUL, în care tot ce este viu cumva înoată sau zboară (...), se reumple de emanaţiile ucigătoare. (În Iran, focul zoroastric arde veşnic). Poetul ştie – crezând – că Divinitatea absolută este LUMINA. Putem compara Pământul cu un cap gigantic, în care magmele se agită cum în subconştientul subcortical, marile forţe energetice oarbe.

Iar dacă analogia nu vi se pare forţată, suturile craniului uman sunt asemenea plăcilor tectonice, încă nefixate, modular,... şi care se ciocnesc, se suprapun, provocând seisme şi izbucniri vulcanice... Totul este interconectat.

Privitor la recentul fenomen retroactiv vulcanic din Islanda... faţă de ceea ce era terra cândva încă nerăcită, mii şi mii de vulcani clocotind ca nişte cuptoare ale infernului, înnegreau atmosfera şi stratosfera planetei, dar aşa s-au ridicat şi apoi încremenit lanţurile muntoase, oceanele şi mările, paradisul terestru... Un paradox: infernul naşte paradisul... Materia gravidă de energie solară, naşte în dureri colosale, urlând, Viaţa. Excatologiile sunt şi ele repetabile.

Veveriţe dansând
pe un grif... româno-belgian, exilat şi diafan

Grădinile suspendate ale semanticii ....

ANTONIA ILIESCU
NĂSCĂTORUL DE PERLE

Antonia Iliescu este o poetă (şi valoroasă cantautoare) a stării crisalidice, a unui fel de „sentiment de fond" religiosus vis à vis de natură, pe care o observă cu uimire, cu inocenţă anume voită, de parcă cuvintele poeziei sunt muguri, frunze, petale, miresme... Poate că stihurile ei sunt jucării intenţionat încropite naiv, spontan, confecţionate din te-miri-ce: un fir de iarbă, un boboc de floare, o oglinjoară-vocabulă... Faptul că ultim apăruta ei carte, „Născătorul de perle", în expreseie românească, dar şi cu pagini în franceză şi italiană, este un joc

de-a v-aţi ascunselea, pe după arborii ideilor... Şi câte-odată apare brusc, năuc, o poieniţă, un aforism abia schiţat, ca în acrilice delicate, din care transpare inocenţa sus-invocată: „Doar ochiul de copil, doar el mă ţine/ să nu mă trag sub piatră şi să dorm” (Ulciorul cu gânduri, pag 95).

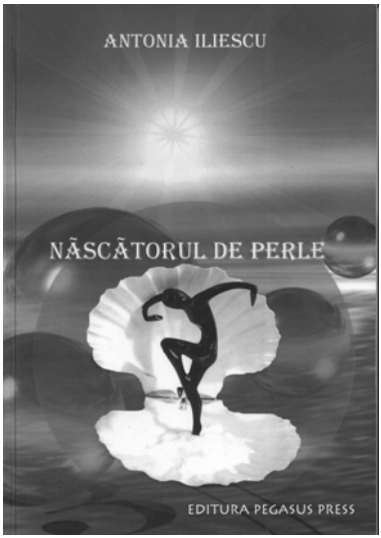

Sentimentul auto-indus cumva religios, al stării poetice este reluat mereu ca un leit-motiv muzical. Fie când exprimarea ritmează folcloric ideile, fie când rostirea este clară, pioasă, isihasmică:

“*Mai pune, Doamne-n mine/ puţină primăvară/ şi ciuta să-şi afunde în palmă/umed botul/ fă să mijească-n mine/din mugur verde frunza/ şi-ntru mireasma florii/ să-nmugurească ciotul./ Mai pune Doamne-n mine/ seninul şi iertarea/ înveseleşte cerul/ primeneşte uitarea/ să renasc iar copil/ odat’cu primăvara/ să mai iubesc odată/ şi steaua/ să mă răpească seara” („Rugăciune de primăvară”, pag.88).*

Nimic nu este rece, străin de poezie, dacă simţirea autoarei, una pietală, una de evlavie şi compasiune pentru natură, impregnează liric orice neînsemnat obiect sau făptură. Tandreţea, senzualitatea senină, jucăuşă, reţine un surâs, ornează şi împodobeşte metaforic: *„Îţi agăţi privirea/ de cercelul meu / eu mă agăţ de privirea ta/ prin acelaşi cercel/ şi privirile noastre nu se întâlnesc... cu toate acestea/ privirile noastre ne străpung/ până în străfunduri*” (Cercelul)...

Antonia Iliescu percepe un peisaj aducându-l în liniile palmei, îşi apropie viaţa, pur-şi-simplu ca „o funcţie de timp şi de neprevăzuturi”, aşa cum o defineşte într-un crochiu grafic. A „naşte” perle, este a pietrifica lacrima: „*Fire de nisip hoinare/ din deşert deşert din mare / prin ochiul inimii trecând/ s-au*

făcut perle plângând”... Arhitectura unei perle este a înseşi suferinţei unei imense răbdări absiale, dar în ea va ţâşni micul soare din chiar întunericul uitării.

Parabola „naşterii” unei perle din infima zgârietură provocată de firişorul de nisip în trupul unei moluşte marine, este a întregii cărţi, ca şi a „Culegătoarei de perle” a lui Vermeer... Grădina este una semantică, în care cuvintele sunt cultivate precum suspendatele aranjamente ale caselor din cantoanele elveţiene: *”Floarea e vie/ ...şi pentru puţin timp/ eu, în mine, am cultivat mereu/ o grădină într-o oglindă”* (pag. 90). Diafanitatea plasticizantă este abia ninsă de culori ce iute se sting, iar ideea se retrage ca nişte cornițe de melci, timide.... Este acesta un mod de a reda lumii naivismul iconic, sau floratura de pe iile de borangic ale ţărăncii române.

Faţă de precedenta ei carte, Antonia simplifică mult înscrisul stărilor ei, răbojul sub degete tremurătoare, hieratizând reductiv concretul, în virtualitate: *„El nu e om/ e un gând/ şi sărtul lui/ e o privire/ care-mi arde pielea/ cu foc blând/ există oare undeva/ o inimă/ între noi?/. (Există oare/ Y a-t-il?, pag. 114).*

Nu cunosc franceza echivalenţelor ei, însă bănuiesc că o anume subţietate, o ţesătură rărită cum îi este acum poezia româncei belgine, (...), riscă diminuarea nervului expresiv. Iată alegoria delicată a interregnului, a unei tendinţe a substanţei primordiale (apa), de a se materializa modulatoriu (!) şi scăpa de sub tirania gravitaţiei, însă a se înălţa, cu duhul în ea:

„*Şi marea se înalţă-n cer/ pe aripi/ din undele apelor/ se modulează cântec/ spre nori/ din stropii mici şi solidari/ ţâşnesc cocori/ cu aripile-ntinse peste lume/ ...Atâţia oameni/ atâtea păsări fără nume/ vor dispărea/ până mâine în zori/... Cuvântul mort din unde/ de n-ai vegheat, de n-ai trudit/ nu va-nvia în cărţi/ Şi nimeni nu va şti/ că ai trăit/ când ai murit*” (Nimeni nu va şti, pag.126.) Un rafinament fulgurat, vag prozopoemic, transpare ca idee a învierii/ înnoirii, fie şi prin foşnetul de frunze-păduri, al cărţii... Antonia îşi spune povestea - „ Povestea camerelor fără uşi” – însă nu una a claustrării,

deoarece mai degrabă cartea ei este una cu ferestre în loc de ziduri, sau poate labirintul interior! de unde caruselul poemelor şi rotirea lui panoramatică. Eminescian, ea reînţelege:

„*Cât trăiesc muri-vor toate”*. „*Suferinţa - meşter olar nepriceput/ sculptează sufletul, mi-l sapă/ scobind adânc, tot mai adânc/ încât devine/ neîncăpător*...” (pag.74...). Vignetele complemetare ale autoarei au fineţea semnelor dintre rândurile poemelor, apelând la privitorul inocent, „copil”.

Mi-am permis câteva notaţii tentant-poetizante la cartea – de jucărie a Antoniei Iliescu: intenţia ei este de a ne reţine în starea copilăroasă, a mirării şi empatiei. „Prin poezie eu înţeleg cuvântul şi proiecţia lui în imagine, vizibilă sau invizibilă; poezia poate fi scrisă pictată, sculptată, cântată”, mărturiseşte autoarea. Dacă Gide se înclină în faţa unei prune (...), Antonia insinuează elitre şi triluri, arpegii şi suspine, chiar fumului albăstrui ce se reîntoarce în eter... Oglinda poeziei este una sferică, poate o hologramă a... ochiului inimii....

Preludiu la un vernisaj la Luxembourg, unde euroii curg... fluxul neo-siderurg...

Alex PODEA MITTAL ART

Poezia metalizată?

Realizat prin metaloplastie combinativă, postmodernistă, monumentul din imagine reprezintă o metaforă a Vieţii omniprezentă, inclusiv prin intervenţia tehnologiei umane, dacă aceasta este prelucrată în folosul progresului. Plămânii puternici ai naturii au forţa de a propulsa pe verticala tijei de oţel inoxidabil, sevele care transformă chiar şi metalul rece în arbore viu..., simbol regenerativ al Vieţii. Rădăcinile dihotomice leagă subsolul mineralier de

atmosferă, prin ramura ce suie vertical spre lumină, înfrunzind... Stilul artistului este elevat, elegant şi ingenios.

Tema de sorginte religiosus, om-arbore, simbiotic, revine ca leit – motiv în numeroase lucrări. Un manifest exprimat metaloplastic, reprezintă ideea fraternităţii raselor umane (Nediscrimination)... Cele trei figuri sunt asociate egal în poziţie de rugăciune, ca veneraţie a soarelui, a luminii creatoare şi modelatoare a tot ce este viu, cu atât mai superior a umanului. Motivul pietăţii apare excelent surprins şi în lucrarea „Spirit the rolling mill", subiect obsedant, reluat în ipostaze singulare, sau grupate. Prin îngenunchiere, arborii reprimesc rădăcini, această metaforă fiind una revelatorie, foarte modernă. Braţele-ramuri refac legătura cu divinitatea, cu lumina.

Alex Podea,
„Clonare" - metaloplastie

Commment post-cenaclist:

Dragă Alex, tu scriai cândva poezie foarte adevărată, remember ? Ai simţ tragic dar şi ecouri de umor, aşa că îţi sugerez o statuie CÂINE PE LANŢ... Lanţul să fie din oase. Dilema câinelui va fi: *„Dacă mănânc lanţul, sunt liber, dar devin comunitar cerşetor prin gunoaie...Dacă rămân pe lanţ...nu sunt liber... Coada mi-au tăiat-o ca să fiu mai rău... Decât să vagabondez bătrân şi să mă calce automobilul electric al lui Boc, mai bine să îmi taie Băsescu 25% din*

porţie, 15 % din pensie şi 15 % din ajutor de lătrat: total 55%, restul îmi rămâne cât să nu îmi ruginească lanţul şi să fac de pază la vila noului vechi stăpân... Iaca, am ajuns filosof! Poate am noroc să prind o mâţă... Hau- Hau!"

Evangheliar după Samoilescu, Năstase şi chiar Pogea… ARCELOR MITTAL

Festive meeting la Hunedoara. Video message from Mr. Lakshmi Mittal. Participants: Managers, employees, contractors, authorities and guests, union representatives.

Health and Safety Day 2010
'Leading by Example'
Hunedoara Arcelor Mittal:
management ultramodern…
Flash: unevliterar eugenevu and alexpodea

Gratuit promotion concitadin

Alexandru Podea |Ajustaj Lam.+ Oţel. D-ty Manager. ArcelorMittal Hunedoara S.A. Secţia Laminoare | Piata Iancu Hunedoara,nr.1, Hunedoara. cod 331031, HD, Romania Tel. +40 723500869 | www.arcelormittal.com

O carte pentru Biblioteca românilor din Canada
Ştefan NEMECSEK –
DIN GÂNDIREA
ÎNŢELEPŢILOR LUMII

Cărţi gândite şi scrise în Valea Jiului, continuă să depăşească graniţele locale şi naţionale, fiind prezentate în ţări de pe mai multe continente. În ediţia de luni 5 aprilie,

Fondat in 1990
OBSERVATORUL

prestigiosul ziar al comunităţii române din Canada "Observatorul", care are sediul central la Toronto, prezintă ultimele apariţii editoriale semnate de Ştefan Nemecsek, "DIN GÂNDIREA ÎNŢELEPŢILOR LUMII".

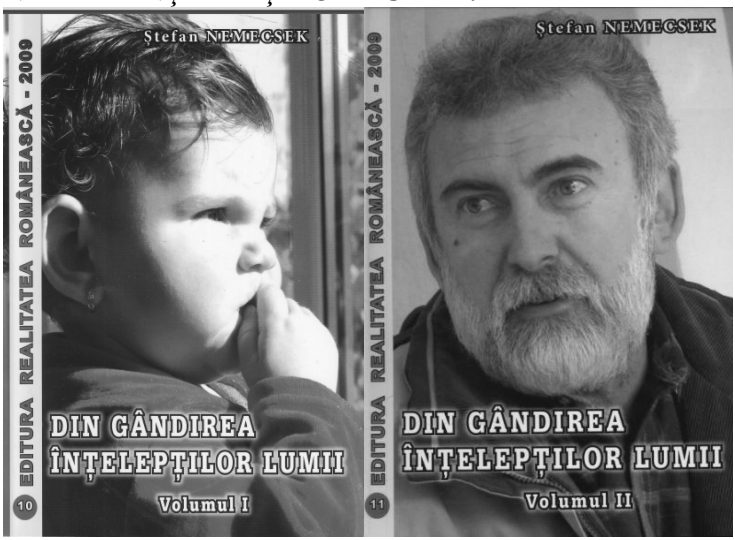

Manifestând un deosebit interes pentru iubitorii de carte din Toronto şi alte oraşe importante din Canada, Biblioteca ziarului "Observatorul" a solicitat autorului un important număr de exemplare pentru vânzare, lansând şi o invitaţie pentru o lansare de carte la Toronto, Montreal şi Vancouver a celor două volume precum şi a celor două proiecte culturale deosebite

"PRESA HUNEDOREANĂ (de la origini până în prezent)" şi "LITERATURA HUNEDOREANĂ (de la începuturi până în prezent)". Iată încă o dovadă a aprecierii în străinătate a muncii unor mânuitori ai condeiului din Valea Jiului, iată încă o posibilitate de a prezenta departe în lume, valorile jurnalistice şi literare ale meleagurilor hunedorene. Cei interesaţi pot lectura conţinutul "Observator"-ului accesând www.observatorul.com. Prezentarea volumelor "DIN GÂNDIREA ÎNŢELEPŢILOR LUMII" poate fi găsită la rubrica "Lumea în care trăim".

*

Arh.Ion CONSTANTINESCU

"În Editura "Realitatea Românească" au apărut recent sub semnătura lui Ştefan Nemecsek, 2 volume intitulate "Din gandirea inteleptilor lumii". Autorul in varsta de 53 ani, jurnalist consacrat al unor publicatii renumite din Valea Jiului, este nascut in orasul Vulcan; in anul 2008 a fost premiat de Uniunea Ziaristilor Profesionisti din Romania. Scriitorul Ştefan Nemecsek îşi urmează destinul literar, aducând în faţa publicului amator de carte cu subiect filosofic o nouă porţie de înţelepciune, în două volume intitulate „Din gândirea înţelepţilor lumii", ce se doreşte a fi o compilaţie de „ziceri" celebre ale unor personalităţi cum ar fi anticii Platon sau Pitagora, şi până la contemporanii Octavian Paler, Maia Morgenstern sau chiar Madonna. Stefan Nemecsek a dus "'Istoria presei din Valea Jiului" in marile biblioteci ale lumii crestine. A editat numeroase carti pe teme de filosofie, religie precum si Istoria presei si literaturii hunedorene. În ultimele sale două volume, scriitorul din Valea Jiului a inclus şi o parte din aprecierile la adresa sa făcute de unii oameni de cultură, politicieni, dascăli şi alte personalităţi din judeţul Hunedoara, dar şi din restul ţării. Dupa destainuirile autorului, impresionat inca de cand era elev, de cate o zicala din cartile de povesti, adunate peste ani si ani in cateva zeci de vocabulare, acestea au ajuns sa fie incluse intre copertile unei carti de aforisme si cugetari; impreuna cu numeroase alte sclipiri din gandirea si

inteligenta inteleptilor lumii, asa s-au nascut aceste 2 volume care redau o serie de citate, aforisme si intelepciuni atat din literature mondiala cat si din tara noastra si alte diferite tari . Citatele au fost grupate pe teme precum ‘‘viata”, “moartea”, “casatoria”, “iubirea”, “femeia”, “mama”, “tineretea”, “patria”, “fericirea” si altele. Puterea de exprimare a intelepciunilor reda o unitate de gandire, oglindind experienta si filosofia diferitelor culturi. Potrivit autorului “toti oamenii, de la nastere au aceleasi fericiri si nenorociri, numai ca unii vad lucrurile si viata altfel”. Toate aforismele, chiar si cele contradictorii, exprima gandirea constiintei prezentului şi trecutului.

Recomand aceasta carte care se afla déjà in Biblioteca ziarului “Observatorul”, tuturor celor doritori de a cunoaşte învăţături utile vietii lor, pe care scriitorul Stefan Nemecsek le-a adunat pentru noi cititorii, chiar dacă, dupa afirmatiile sale, nu au putut ajunge la perfectiunea dorita. “Un aforism e ultimul inel al unui lant lung de gânduri” spunea M.von Ebner-Eschenbach.”

Punte neolatina, via Le Muse:

ALDA FORTINI

Grădină

Timpul nedesluşit e doar
În liniştea acestei grădini
Sub copacii înalţi şi stufoşi
Adsiere de vânt în cer
Şi în această memorie o promisiune
Făcută de o zi încântătoare
A acestui lan cultivat.

Giardino

Tempo vago e solo
nel silenzio di questo di questo giardino
sotto alberi alti e frondosi.
Lento vento nel cielo
e su questa memoria una promessa
fatta di un giorno allegro
su di questo campo coltivato.

Lacul Campi

Priveşte lacul liniştit, câmpiile sunt ude
În această oglindă lustruită de ploaia lejeră
La înălţime zboară o pasăre. Copacii înalţi în rând
Cerul e aproape indicând capătul străzii.
Şi din această terasă privesc apusul
Văd iedera cățărându-se, iar dedesupt cerul zilei
Pe zidul corodat de timp.

Lago Campi

Guardi il lago quieto I campi sono bagnati
in questo specchio lucido da questa pioggia leggera
e vola un passero alto. e gli alberi alti in fila
Il cielo è vicino segnano il confine della strada.
e sotto questo terrazzo Guardo la sera alta
vedo l'edera arrampicarsi e sotto il cielo un giorno.
sul muro corroso dal tempo.

Invitat la el acasă...

ION SCOROBETE

De dragoste

în câmpul de harfe magneziale
trupurile ni se revarsă
ca o descărcare
vie
de ultrasunete
de înfierbântare se încinge
planeta
arborii îşi alungă tristeţea în partea
opusă lizierei
somnul se jertfeşte rotund în uitare
de sine
ne amestecăm gleznele
simţurile plescăie divinatoriu
într-un melanj conectat
la proprietătile fibrei

cele rele şi cele bune îşi dau mâna
peste gardul mut din
preajma jocului
în plină noapte soarele dogoreşte
prin patratul ferestrei
se adună în fruct
miezul
pentru povestea care se coace
nevinovat
în peisajul structurii
cu atâtea replici
ce se vor risipi aidoma

Pelerinaj la casa natală, Meria, 2010 (foto e evu)…

Terapeutică

eros îmbracă orice vesmânt când
să alunge inapetenţa
camuflat în colacul rădăcinilor
filiforme planta din mâinile lui evu
îşi reglează pulsul
alternează culorile vii cu cele
şterse
verdele crud din miericica pietrei
sărută razele blonde cu miros
de lapte că
îmi deschizi o poartă

de aripi
prin care focul din mine întreţine
vâlvătaia ce te-a cuprins
deshibă trucuri esenţiale la
ordinea zilei
se infuzează dibaci prin porii
acestui moment
repară formula iniţială căci te
văd cu alţi ochi
transportată
când îşi răspund chemării
feromonii

Nimic

primele acorduri ale simfoniei
patetice se împletesc din
târcoalele
pe care le dă moartea
fiinţei
fie prin zăpada prea albă care
induce beatitudine fie
un ricoşeu dens în hemoglobina
structurii periferice
când uşoare insanităţi derivă
în punctele moi şi
mă asistă în fereastra sorţii
de la primul ţipăt
in areal
încât accentele imprimă
culoarea
cea mai vie pe şevalet
căci par a tâşni întrebări cum atena
din ţeasta elementelor
la foc încins cum
se combină iluziile exponenţial
până merg într-acolo

că nu se disting
de iese zero
prin epitetele fulgurante ale
sângele ars
în creuzetul secundei

Ion şi pădurile celeste…

Meridianele empatiei

MARIANA ZAVATI GARDNER
acasă în literatura română...

Premii pentru poezie (Selectiv)

Editor's Choice Awards UK 1996, UK 1997, UK 1998, USA 2003; The Bronze Medal in the North American Open Poetry Competition USA 1998; The American-Romanian Academy Award for Poetry Canada 2001; The Ionel Jianu Award for Arts Canada 2001; Provincia Corvina – Diploma de excelenta pentru anul 2007, pentru dezvoltarea punţilor literare şi traduceri anglo-române Romania 2007; Outstanding Commendation at the International Competition of Romanian Poetry, Star Press Romania, Observatorul Magazine USA/ Canada, Radio Romania International 2008; Premiul NOVALIS pentru volumul de versuri Vise la Minut/ Lob und Anerkennung für auβergewöhnliche Lyrik/ Laudă şi recunoaştere pentru lirică de excepţie – Novalis Kreis für Literatur und Musik,

München Germany 2008; Exiled Writers Ink/ Voices in a Strange Land Poetry Project participant UK 2008-2009 www.exiledwriters.co.uk; Noua Provincia Corvina – Diploma de excelenta pentru anul 2009, pentru opera sa poetica şi competenţa traducerilor în engleză a liricii româneşti, 2008 şi 2009.

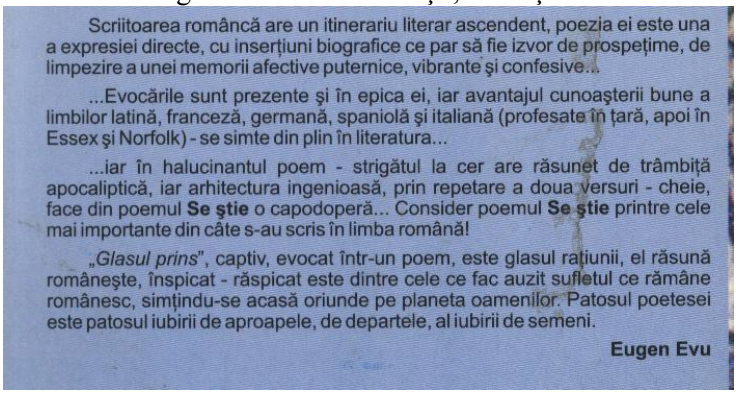

Scriitoarea românca are un itinerariu literar ascendent, poezia ei este una a expresiei directe, cu inserțiuni biografice ce par să fie izvor de prospețime, de limpezire a unei memorii afective puternice, vibrante şi confesive...

...Evocările sunt prezente şi în epica ei, iar avantajul cunoaşterii bune a limbilor latină, franceză, germană, spaniolă şi italiană (profesate în țară, apoi în Essex şi Norfolk) - se simte din plin în literatura...

...iar în halucinantul poem - strigătul la cer are răsunet de trâmbiță apocaliptică, iar arhitectura ingenioasă, prin repetare a doua versuri - cheie, face din poemul **Se ştie** o capodoperă... Consider poemul **Se ştie** printre cele mai importante din câte s-au scris în limba română!

„*Glasul prins*", captiv, evocat într-un poem, este glasul raţiunii, el răsună româneşte, înspicat - răspicat este dintre cele ce fac auzit sufletul ce rămâne românesc, simţindu-se acasă oriunde pe planeta oamenilor. Patosul poetesei este patosul iubirii de aproapele, de departele, al iubirii de semeni.

Eugen Evu

Diaspora:

MARIANA ZAVATI GARDNER

Amestecul

Asa-i bucataria mamicai
O masa din stejar geluit
Pe-o dusumea cu dale crapate
Nari alertate exploreaza
Migdale, martipan si zahar
Inghesuite pe o farfurie de tara
pe buffet
vechea carte de bucate-a mamicai
cu pagini unsuroase
mainile ei de farmacist controleaza
temperature ingredientelor
…mai trebuiesc cateva minute…
o bucata groasa din ciocolata
o urmareste din flanc
gata sa se topeasca
in bucataria mostenita
cu regulamente de alchemist
si inventii zilnice

Pietre

Un poate dormi
Regina Mlastinilor
In rochia ei din diamante
Pluteste peste
Labirint de canale
Vasle ridica
Vasle coboara
Ploaia din diamante
O tine de veghe

Tsunami

Infasata strans in panza-nghetata -
Nisipuri umblatoare se-aduna
La gura raului
Unde se-aduna barcile
- Mama, tine-ma de mana
- Te-as tine, daca as putea.
Infasata strans in alabastrul rasuflarii -
Case de pe vremuri
Se-nghesuie sub
Adanci ciouplituri de apa
- Mama, mi-e frig
- Te-as infasa strans, daca as putea
Infasata strans in maini aeriene -
Cat ochii pot sa cuprinda
Vantoase nemernice infuleca
Pustietatea in deriva
- Mama, am picioarele ude
- Le-as usca, daca as putea
Infasata strans si lasata sa se-nmoaie -
Nori de plumb iau cu asalt
Pasuni care pier
Dincolo de orizont
- Mama, hainile-mi sunt ude
- Te-as schimba, daca as putea
Infasata strans in somn fluid -

Umbre sunt prinse in noduri cu sfori
Langa ape care musca vitreg
Din caramida caminului
- Mama, sunt uda pana la gat
- Te-as salta la deal, daca as putea
Infasata strans -
Gura cascata a apelor
Duce la vale o jucarie din argint
De ici pana colo... din loc in loc...

Inchipuiri

Imi inchipui
Cum se lupta cu soparla
Mi-l inchipui
Caine din timpul Infaptuirii
Mi-l inchipui
Cu pipa din lut
Pastrata de Cangurul Gigant
Mi-l inchipui
Cu pipa sacra din lut,
Pictat pe fata si pe corp
Mi-l inchipui
Cum implora pe Marele Spirit
Imi inchipui
Focurile de tabara
Si pe stramosii Inchipuirii

Tacere

Sedeau in cerc
Umbre suspendate in ocru
intre doua lumi
in cursa himerei
atomi ai foamei
erau sudati impreuna
sub cerul asurzitor
muiati in ras invizibil
pamant ars, tufisuri sterpe si bete

cenusa oarba a zilei precise
focul picura biciuit
culori se-amestecau
vertical printre bucle
praful facea casa-n ochi
se contura nisipul in gura
cei de acolo pluteau
prin labirintul tacerii
cascadori ai himerei
canicula era bolnava de foame
atomii se luau la tranta prin aer

Casa mamei

In inima-mi sunt afundate răni batrine
Ca-naintea unei îmbrăţişări, cireşi şi-un dor fierbinte
O casă tihnită în drum spre gara oraşului,
Apoi, în drum către lume...
Cu o livadă binecuvintată de cireşi pârguiţi
Mângâind Cerurile înainte de hărţuire, apoi selectate
Strigăte răguşite, în zori, în strada tăcută
Îndărătul uşilor tainice, multiple coridoare,
Strângeri de mână cu subânţeles, falsificare şi iscoade
Lacome porunci...DÂRÂMAŢI!...NĂRUIŢI !...
Acoperişul cu hornuri,cărămizile mândre
Cu tencuiala în ton de lumini, cu forme distincte
Uşi şi ferestre din lemn vechi de stejar...DISTRUSE...
În vreme de pace, în arşiţa verii, cu o singură lovitură de tanc...
Pe acea vreme fu o ploaie fermecată de-nlăcrimate cireşe
Înainte ca nevolnicia de lespezi să domine...înainte de încheiere...
Casa mamei...intens îşi află zidire în al meu suflet
Atâta deşertăciune înainte de prăbuşire...
apoi, noi buncăre...

Deckchairs

Still oily heat
Crisscrossing the surface of the sea
At Southwold, England's most Eastern point.
Stacks of deckchairs
Break the view of the sea huts
Which ripple in the colours of the sea.

Beneath the eyeglass of the sun
Pink patterned lace seeks wisdom
As seagulls cut the air in sharp loops.
On the pier, the ticking clock shaped as a bathtub
Strikes on the hour and on the half past
Its wheels rotate in song of propelled water

No turning back for mums dressed
In the colours of the azure
As their offsprings, gulp chilled fizzy water.
Exhausted on opened deckchairs
Experienced bodies sail siestas
As the sky blushes even stronger.
It is business as usual at the end of the pier
Amateur anglers check the horizon
For silent moving shadows and hidden waves.

The sky is weighing its blue
Over the deckchairs in animal print.
Over the maize of men, women and children.
With nothing to do, but rest and shop for
Buckets, spades, and fish and chips
Against battleships of seagulls…

Diamonds

She cannot sleep
The Queen of the marshes
In her diamond dress
She floats over
The maze of canals

Oars dipping
Oars rising
A shower of diamonds
Keeps her awake
Flashlights dig deep
Into carved stone
Of aged beasts
Some slither
Some prowl
Some fly
Over diamond waters
Mud in the lagoon
Inside the pallazzos,
Everything is for sale
Diamond necklaces,
Diamond rings,
Diamond earrings,
Diamond bracelets
Carrara marble statues,
Paintings in oil
By diseased masters
Diamonds mined in mud.
In piazzas,
Black and white masks
Carnaval costumes
Gondola toys
Oars dipping
Oars rising
Marble arches
Slate waters
Carved columns
A shower of diamonds
Gilded barges over a sea of mud.

Ecouri în Italia

DĂNUŢ GRĂDINARU -

EUGEN EVU e le metafore plastificanti...

Un postmodernismo controverso ha condotto alcuni poeti, e non tra quelli minori all'abbandono della provocazione rumorosa riguardo alla poesia, uno tsunami in cui le onde provenienti da lontano, pesanti e leggere nello stesso tempo, attraverso la trasmissione empatica di uno stato di poesia, conduce alle pulsioni delle grandi emozioni, tendendo a sopraffare l'universo della scrittura emozionale e diretta. Conferendo al linguaggio il potere di attraversare i retroscena del silenzio, al poeta Eugen Evu viene data quella necessità di esprimersi, offrendo una poesia di particolare scrittura e al suo lettore il ruolo di ricercare il verbo nella sua nudità, per effettuare tale segni di comunicazione totale con essa. Da ciò scaturisce la poesia di Eugen Evu. Noi entriamo così nel paradosso di una situazione espressiva non sempre facile. Le parole sono in lui tangibili, disponibili, pronte a respirare, desiderose di entrare nella poesia. Ed ancora, nonostante i pesi dei millenni d'esistenza - l'intera esistenza dell'Umanità - eccole pure e vicine davanti ai problemi fondamentali dello spirito, tra ciò che è (la finitudine del momento, cioè l'intenzione di scrivere) e quello che dovrebbe essere (la scrittura esaustiva, la continuità del momento). Le poesie di Eugen gettano un ponte e, al di là delle trappole e delle lacrime, rimangono l'ultima prova dei nuovi poteri della coscienza, come si legge nelle liriche seguenti.

EUGEN GALASSO

Despre EUGEN EVU în editorial „Le Muse"

..." idem per Eugen Evu, poeta rumeno nato nel 1944, traduttore (anche proprio per le presente edizione), con le sue immagini foloranti: *„Mai vedrai/Il Fine della Pazienza/. Un Delirio / La liberta/ una centrifuga./ La medusa del potere/ questopleonasmo che puzza/ Impieca pronto per salto" ...*

(fragment la Antologia internazionale „Poeti nel mondo della nuova frontiera"di Paolo Borruto, 2009)

Scule medievale de tortură la Corvin Casttle

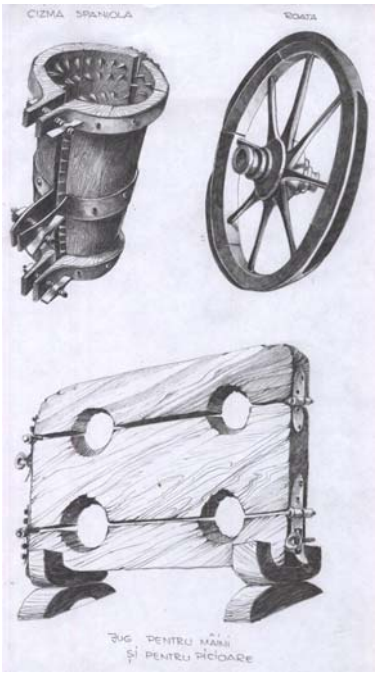

– Cizma spaniolă

Grafică Radu RO (1)

Papirofagii ciuruielii naţionale

Deformarea, voalarea proporţiilor, a percepţiilor, este simptom al paranoiei mintale şi asta se simte în grafomania literaţilor minori, dar şi în furia sentenţioşilor acribici, care, iată, nu ezită a jumuli clientelar bani de la buget spre a ne ferici cu dicţionare şi istorii... Aceşti reciclatori ai deşeurilor, olaltă cu tot ce a mai rămas eventual de susbtanţă în cazul unor autori marginalizaţi ieri, ar fi trebuit ei înşişi a fi triaţi la sitele dese ale exigenţei, dacă nu măcar minimale, însă cine să o facă?

Scandalurile câtorva astfel de producţiuni ale monştrilor sacri, sunt exemple de cum nu se face aşa operă...

După cei 10 metri liniari (peste 30 de volume! grosolan-groase) de „dicţionare (de ce nu fricţionare?) de „personalităţi române" confuze, cu tăieturi din ziare locale, afişe, poze de familie, diplome de doi lei, biografii derizorii, texte submediocre, idiosincrazii, stupizenii ce fac mai degrabă

deservicii însetatului de gloriolă, ale lui T.D., vârâte abil la preţ de speculă celor cuprinşi între coperte, iată şi unul ce tinde a fi reeditat tot pe speze ale naivilor apelaţi a-şi trimite datele glorios irelevante, evident după proiecte de arhivari după ureche, şi care au prins de-a valma 1500 (!) de autori, fiecare cu câte două- trei fraze, neactualizate, plagiate (!) şi acelea din te miri ce altele, oferite de editura „Porţile Orientului”(?)...

Conform tirajelor se pot deduce sume de bişniţă curat-murdar orientale.... O ofertă recentă pe internet cere amatorilor de atari „consacrare” date hilare... Ceea ce e şi mai penibil, dar îşi merită fraierii, este agresivitatea unor astfel de „editori” precupeţi de a rupe rafturile bibliotecilor publice cu produsele lor, forţând mâna bugetarilor edili, recte semnătura primarilor: banii astfel smulşi, seacă şi mai mult ce a mai rămas din bugetele CIURUITE ale culturii scrise...

D’ale conştiinţei

Făcătura ...

„Ei, cei hărăziţi şi demni, cei care cunosc
prea bine lucrarea singuratică”
Radu Ciobanu.

După obsedantul deceniu, teză – slogan pretins de regimul ceauşist drept una a „desfiinţării cenzurii”... în fapt îi urmase ceva şi mai perfid – instrumentat de la „centru” de perfid-securistica „Sinteze” – pur-şi-simplu autocenzura!... imediat după 1990 s-a dezlănţuit delirant refulatoriu „zgomotul şi furia”, nicidecum faulknerianã, ci una a răfuielilor, apoi a reîntocmirilor unor biografii şi cârpelilor de tot soiul... Aşa cum în piaţă a izbucnit ciupercăria boutiqurilor de tip „ABC”, s-au ivit edituri de buzunar, care editau căznite broşuri pretinse cărţi de literatură... Au ieşit astfel moliile şi s-au încăierat cu eventualii supravieţuitori ai scrisului „autocenzurabil” (în roman, cel cu cheie alegorică, parabolică etc., în poezie postmodernismul şi ironismul ş.a.m.d...). Iar cei ce scriau „în dodii”, eventual sub umbrela satirei, a parodiei şi a „tusei” soresciene, ba chiar şi scriitorii de categorie „grea”, ai unei anumite disidenţe ca stare de fond (Breban, Buzura,

Lăncrănjan, Fulga, Preda), dar şi unii poeţi, mai ales postmoderniştii, au devenit ceva... exotic: realitatea schimbându-se… distro-catastrofic („revoluţia"), tot ce ieri era o supapă, sau o oală de tip „kukta" a reglării presiunilor mocnite în „conştiinţa colectivă" (sintagma epocii, aia cu o conştiinţă de massă, ci nu o massă de conştiinţe, cu scria un sociolog francez…), au eşuat în uitare. Cu-adevărat „moartea începe prin uitare" (de sine, de lume). Fenomenul devălmăşiei acesteia m-a prins şi pe mine, în provincial, şi deci provincialismul cras al unei zone prioritar industriale, şi în care scriitorul, omul de artă în general, a fost mereu „o problemă" pentru activistul atroce dictatorial şi securistic, obedienţi nevertebraţi ai regimului...

Conceptul de „revoluţionar" a fost în ceauşism unul integrat explicit... Ajunge bunăoară o mărturie grotească, celebra carte- monstru (ca dimensiune şi conţinut, OMAGIU, care a fost dosită de spălătoria duplicitară a administraţiilor de după 1989, olaltă cu trenuri întregi de „opere" care au fost fie dosite, dar mai ales distruse... „tinerii revoluţionari" au colectat camioane de astfel de cărţi şi documente revalorificându-le pe mai nimic, drept hârtie reciclabilă... Altele au ars în veritabile meschin-mărunte „cartucideri", prin curţile pi-dosnice ale fostelor sedii peceriste, sau ale miliţiei, olaltă cu dosarele compromiţătoare ale securităţii Hunedoara, Deva, Orăştie, Haţeg, Brad... etc.

Şefii emanaţi şi-au extras protector propriile dosare, aşa îmi explic că, ulterior, unii au rămas tot şefi, alţii au primit răsplata unor drepturi de „revoluţionari", prime, excelenţe, terenuri arabile, şi-au construit sau închiriat magazine, alte şi alte onoruri... Ce a urmat însă... să nu mai vorbim. Au dispărut sub conducerea emanaţilor... arhive peceriste şi securiste, miliţiste şi judiciare... inclusiv dosarele aşa zisei revoluţii şi ale evenimentelor soldate cu 7 morţi prin împuşcare, despre care am aflat că au fost duse la o Unit. Militară C.I. din Cluj...

Beţia de necuvinte... sau antimetafizica memoriei...

În aceşti ultimi 2o de ani after the day 1989… am trăit terorizant(!) avatarurile proprii, dar şi ale colegilor de „breaslă" din imediata zonă culturală, una deosebit de frecventă în numărul de scriitori-scribi-auctori (re-vezi Roland Barthes category...)... Vampirismul acestei „trăiri" paroxistice a evenimentelor, zgomotul, dar mai ales furia, au continuat şi au perindat încă replici de tsunami la ceea ce profetic – malefic Paul Goma definea cândva titrând „cutremurul oamenilor"... Au ieşit incredibil de mulţi grafomani, unii analfabeţi, pretinzând societăţii, în general, şi bugetului, în special, valoarea şi calitatea ce nu le-au avut nicicând!. Radicalizarea acestei în fond frustrări şi absenţa unui minima moralia (sic, Pleşu), dar de unde a unui „mea culpa" ce le-au fi fost benefic, constă în pretinse merite inventate, în cereri răstite de a li se edita cărţile, de unde au năpădit ca brusturii în pârloage, sute de „foşti anticomunişti", ba vezi Doamne, hărţuiţi, în aşa hal că totul este hazos- sinistru.

Pagini invitate

Monalise HIHN

Motto:

"- Oameni buni! Nu daţi Hunedoara
pe mâna pocăiţilor"!
dixit tov. Stolojan, campania electorală 2008

"- I-am iertat pe călăi!"

În primavara lui 1989, Gligor Hada era deja de opt ani pastor al Bisericii Penticostale din Hunedoara. Continua sa raspandeasca Bibliile aduse din Germania prin Biserica Reformata. Stia ca este urmărit de Securitate atat la serviciu, dar si in biserica pe care o conducea. Tot in acea primavara, fiul sau cel mare a fugit din tara, trecand Dunarea inot, in fosta Iugoslavie. Astazi, crede ca e timpul ca toti fostii informatori ai Securitatii sa fie cunoscuti, pentru ca a venit vremea ca lumea sa afle

adevarul, oricat de dureros ar fi. Este convins ca acestia au fost infiltrati in toate Bisericile, dar spune ca i-a iertat pe toti cei care i-au facut rau. Peste ani, unul dintre prigonitorii sai l-a privit in ochi si si-a cerut iertare.

Gligor Hada s-a nascut in urma cu 70 de ani intr-o familie cu noua copii din judetul Alba. A muncit de la 14 ani la CAP ca sa isi castige existenta. A dormit in grajd cu animalele pe care trebuia sa le ingrijeasca iar, uneori, sobolanii se plimbau nestingheriti peste trupul adormit al baiatului de atunci. Mama sa a intrat in randurile credinciosilor penticostali in 1948, intr-o perioada crunta, si a avut parte pana si de oprobriul propriului sot pentru credinta sa. La 16 ani, Gligor Hada isi urmeaza mama in credinta. In 1963 a ajuns la Hunedoara, unde s-a angajat in combinatul siderurgic.

Amenințat cu moartea

Ani în şir împotriva credinciosilor penticostali au existat persecutii din partea regimului comunist. Gligor Hada isi aminteste ca, la inceput, penticostalii se rugau pe unde puteau: „Era o grupare foarte mica, in sat, in judetul Alba. Eram urmariti de catre militieni si, imi pare tare rau sa spun acest lucru, si de preoti. Au existat cazuri in care oamenii au fost arestati pentru ca aveau praf pe genunchii pantalonilor, semn ca se rugau. Casele in care mergeau la rugaciune aveau lut pe jos si asa se murdareau oamenii. Eram urmariti si monitorizati, dar acest lucru nu ne-a facut sa dam inapoi. Mai tarziu, au existat case private de rugaciune, pentru care se obtineau cu greu autorizatii. Dadeau pana la urma acele aprobari. Eu cred ca era o tactica de-a lor pentru a putea sa ne supravegheze mai bine si mai simplu”. Cand a ajuns in Hunedoara, Gligor Hada a gasit o comunitate de aproximativ 500 de credinciosi, cu familiile lor cu tot. Ani in sir a incercat sa obtina autorizatii pentru ridicarea unei biserici. De cultele religioase raspundea pe vremuri cate un inspector la trei judete. Reprezentantii Cultelor erau chemati la un fel de raport de catre acestia. Inspectorul Avramut raspundea de Hunedoara, Arad si Alba. „In anii ’80 vroiam sa ridicam o biserica in municipiul Hunedoara si incercam sa

obtinem o aprobare in acest sens. Eram trimis de la Hunedoara la Deva si de acolo la Departamentul Cultelor la Bucuresti. Cei din Capitala imi spuneau ca nu era nevoie sa ajung la ei, ca lucrurile trebuie rezolvate pe plan local. Am fost de 70 de ori in audienta la cei de la Hunedoara si de la judet, de la Deva. Ieseam din schimb de noapte si stateam de la 7 dimineata pana la ora 15 si nu imi dadeau voie sa intru in audienta. Suparat ca nu cedez, inspectorul Avramut mi-a spus sa nu mai insist pentru ca ei sunt hotarati sa faca in asa fel incat sa imi ramana copiii pe drumuri. Aveam sapte copii. M-a amenintat cu moartea, de fata cu doi martori. I-am spus sa ma puna la zid, sa ma impuste, dar ca nu renunt. Ajunsesem sa imi pregatesc sotia pentru ce era mai rau – disparitia mea fizica", povesteste Gligor Hada. Cu toate amenintarile, inspectorul Avramut parea sa fie speriat de prezenta pastorului Hada. „I-am spus ca intru in post si rugaciune cu toata biserica pentru ca Dumnezeu sa faca dreptate. S-a uitat la mine, parca speriat. Dupa o saptamana, mi-a spus Cred ca nu ati facut ceea ce ati zis?. Ba da, i-am raspuns, iar un alt coleg i-a zis Si eu il ajut si pun toata biserica sa se roage pentru ca Dumnezeu sa ia bariera din cale!. Am postit si ne-am rugat pentru el. Dupa trei luni a ajuns in puscarie. Preotii ortodocsi i-au dat mita si, exasperati de felul in care cerea bani si se purta, l-au parat".

„Vizite" la Securitate

Securistii continuau sa il urmareasca. Gligor Hada a fost unul dintre „oaspetii" Securitatii. Astazi rememoreaza o astfel de „vizita", cu „gazde" extrem de „primitoare": „Un maior cu numele Orianu a venit la 5 dimineata la mine acasa si m-a luat din pat. M-a dus la Securitate, la Deva. Acolo, ma duceau in diverse camere si ma anchetau. Ii interesa de ce aveam legaturi cu strainii. S-a intamplat ca un autocar cu 20 – 25 de persoane din Suedia sa vina la noi. Pe scara unde stateam locuiau un maior si un locotenent major de la militie. In plus, fratele sotiei mele locuia in Germania, ne trimitea valuta in mod legal, bani cu care aveam voie sa facem cumparaturi din shop. Toate aceste lucruri ii deranjau si vroiau sa stie ce legaturi aveam noi

cu strainii. Chiar acea persoana care m-a luat dimineata din pat, la ora 4 dupa-amiaza, mi-a dat putina paine cu slanina. N-am vrut sa mananc. La insistentele lui am gustat, totusi, jumatate din ceea ce imi adusese. S-a intamplat ceva. Pur si simplu, mi-am pierdut memoria. Nu mai rationam. A fost ceva pus in mancare. Pe la 21.30 mi-au dat drumul sa plec. Am luat autobuzul pana la Hunedoara. Locuiam la trei minute de gara, iar pana acasa am facut vreo 2 – 3 ore. Am ajuns in fata blocului si nu stiam scara pe care sa urc. Imi vedeam sotia pe balcon, dar nu imi mai aminteam nimic. Eram ca o planta. Atunci m-au anchetat mai multi securisti, printre care unul este inca in functie aici. Peste ani, ne-am intalnit, am stat la aceeasi masa, s-a uitat in ochii mei si si-a cerut iertare. Nu vreau sa ii dau numele. Eu l-am iertat!". Peste ani, fiul lui Gligor Hada, Gabriel, masterand in Statele Unite ale Americii, a povestit in fata colegilor sai aceste intamplari.

Urmărit şi la serviciu

Nici la serviciu lucrurile nu stateau mai bine. „Nu am ascuns niciodata ca sunt crestin. Am cerut sa lucrez unde era mai greu. Am muncit pe cel mai greu post de comanda, dar nu am reusit niciodata sa avansez in meserie. Tot timpul eram urmarit de cineva din Securitate. S-a intamplat ceva foarte interesant. Printre colegi, era un muncitor care lucra la armatura, la sarma, uns tot cu mizerie. Intr-o imprejurare, un capitan, pe nume Popovici, m-a chemat la Securitate, spunandu-mi ca trebuie sa ma prezint la un anume maior Codarcea. Cand am ajuns in biroul acestuia, am vazut cine era - muncitorul din sectia unde lucram. Si la noi in casa au intrat in lipsa noastra si au scotocit printre lucruri". Gligor Hada isi mai aminteste ca, in doua randuri, in sedinte conduse de catre secretarul de partid, i s-a spus chiar de catre acesta ca ii vor ramane copiii pe drumuri: „Imi faceam datoria si cautam sa fiu exemplu, sa fac mai mult decat mi se cerea, nu imi gaseau nicio vina decat aceea ca eram crestin. Chiar daca ma amenintau, nu puteam sa port ura. Un crestin nu are voie sa poarte ura. Credinta este una singura, gardurile le fac oamenii".

„Contrabanda" cu Biblii

Ceea ce nu stiau securistii era ca in locuinta lui Gligor Hada era plin de Biblii: „Aveam o ruda prin alianta la Medias. Era bolnav de ciroza. Era sas si avea multe relatii in Germania. Lor li se trimiteau multe Biblii, prin Biserica Reformata. Cand sosea cate un transport in tara ma suna si imi spunea: Gligor, vino pana la mine, ca sunt grav bolnav!. Eu stiam ce inseamna asta. Era semnul ca mai sosise un transport de Biblii. Era, practic, un cod intre noi. Trebuia sa vorbim asa. Mergeam cu sacosele pe tren, mai cu emotii ca existau controale, sau cu Trabantul unui prieten. Mai intrau in tara si prin persoane care veneau din strainatate si cu care ne intalneam pe camp. Mai soseau si altii, din tara, noaptea. Bateau la usa. Eram uimiti de felul in care ne gaseau. La adapostul intunericului urcam Bibliile in apartament. Le ascundeam sub cada sau in interiorul usilor din apartament. Sa fi adus si raspandit Biblia era atunci cum e azi sa faci contrabanda cu droguri sau cu arme! Eram verigi ale unui lant si nu ne cunosteam toti intre noi, tocmai pentru a fi protejati. Daca il prindeau pe unul sa nu cada toti. Mai faceam un lucru. Traian Dorz era un poet crestin si o parte din manuscrisele lui au ajuns in strainatate, prin mine. Trimiteam scrierile acelui poet prin cineva de la Bucuresti, care le scotea din tara, erau tiparite in strainatate, readuse in tara si apoi imi parveneau".

Nici copiii n-au scăpat

Gligor Hada avea sapte copii. Acestia erau marginalizati si persecutati la scoala: „Ceilalti copii strigau dupa ei pocaitule!. Erau scosi in fata careului, de parca ar fi facut cine stie ce rele. Desi invatau bine, nu reuseau niciodata sa ia premiul intai. Am avut discutii cu directorii de la scoala, pentru ca erau persecutati. Nedreptatea aceasta l-a determinat pe fiul meu cel mare sa fuga din tara. Ne spunea ca nu mai poate suporta si ca va pleca. A fost trimis in armata la canalul Dunare – Marea Neagra. Era sicanat si ne repeta ca trebuie sa plece. Ne-am opus, dar n-am avut ce sa-i facem. La jumatatea anului 1989 a

fugit. Ne-au cautat securistii si la serviciu si acasa. A inceput o alta perioada de interogatorii", spune Gligor Hada.

"Să se afle adevărul!"

Gligor Hada spune ca este convins ca in randul tuturor Bisericilor au existat informatori ai Securitatii si crede ca a sosit timpul ca numele acestora sa fie cunoscute. „Eu cred ca nicio persoana nu ar trebui sa aiba imunitate, nici in cazul ortodocsilor, nici al penticostalilor, nici al catolicilor sau baptistilor etc. Consider ca ar trebui sa se stie despre cei care au fost informatori sau agenti ai Securitatii. Mi se pare nedrept sa se ascunda aceste lucruri. Nu e normal sa se faca o asemenea nedreptate. Nu conteaza religia. Nu este in ordine, ar trebui sa se scoata la lumina toate mizeriile. De ce sa ocupe cineva un post inalt cand a fost o unealta a vechiului sistem? In orice biserica erau informatori, chiar dintre crestini. Nu erau descoperiti usor. Noi vrem sa facem lumina. Atunci aveam banuieli in ceea ce ii priveste pe informatori. Au existat si in randurile noastre oameni care au cazut in cursa securistilor, poate erau chiar platiti. Poate ca erau chiar din randurile lor, infiltrati intre noi. Noi nu aveam nimic de ascuns. Erau informati despre tot ceea ce faceam, ce se predica, cine venea. Intotdeauna ne-am rugat pentru cei care ne persecutau. Ne rugam pentru ei, pentru cei care ne torturau, ne anchetau. Nu blestemam si nici nu le purtam ura. Un crestin se roaga pentru dusmanii lui! Acum a sosit momentul sa aflam adevarul!". Dupa 1990, a cumparat un bloc in paragina, din oras. Pana in 1990, acel imobil deservea militia si securitatea. In acea cladire a infiintat un orfelinat, iar in prezent este implicat in alte proiecte sociale pentru copiii defavorizati, dar si pentru alte persoane.(sursa: Replica April 2010)

** Dl. Gligor Hada este tatăl actualului primar ales al Hunedoarei, Ovidiu Marius Hada, revenit din America şi ales pe listele PNL Hunedoara în 2008. Mulţumesc Monalisei pentru înţelegerea preluării acestui dialog. Îmi permit să adaug ceva: tatăl meu, Evu Gheorghe, între timp decedat, a*

fost pastorul bisericii care l-a botezat pe fratele Hada Gligor, aşa cum d-sa mereu ne evocă.... Cum dealtfel, pastorul Gligor Hada a oficiat serviciile de înmormântare, ale tatălui şi ale mamei celor patru fii Evu. (e.evu)

Pagini amicale empatice

Eugen Evu despre o prietenă din Italia

PIERRA ROSI CELANT

"În jos cineva decide
zilele oricărui om."

Piera Rossi Celant este pictoriţă, scriitoare şi poetă la nivel naţional în Italia şi internaţional, care relevează cu modestie, neostentaţie şi dragoste micile-mari mistere ale vieţii. S-a născut la S. Lucia di Budoia (PN), unde locuieşte şi acum. Operele sale se găsesc în diverse muzee ale lumii şi a expus în multe colecţii personale şi de grup în Italia, Franţa, Marea Britanie, Austria, Grecia, Germania, Portugalia, Olanda, SUA, Hong Kong, Cipru, Egipt. A participat la numeroase concursuri literare (Edizioni Tigullio-Bacherontius; Assoc. Teatro - Cultura B. Joppolo; ArteCultura; Oscar della Poesia 1997 - La Pleiade, Milano; Ibiskos di A. Ulivieri; Il Club degli autori, etc.) şi publică texte în unele cotidiane naţionale ("Presenza"; "Dibattito Democratico"; "Tribuna Letteraria" etc.).

Este totodată autoarea a numeroase opere, între care o colecţie de poezie cu titlul „Interferenţe de memorie" şi povestirile „O noapte de vară", „Un bărbat diferit", „Visul unei jumătăţi de vară", „Răgetul leului", „Casa intrigilor a schimbat viaţa mea"… Mesajul central al poeziei şi picturii ei focalizează complementar pe misterul existenţei, substanţei ce se relevă continuu, într-o cinetică panoramare. O vrajă nirvanică interferează cu viziunea unei naturi în care Fiinţa trepidează continuu, în armonie: o armonie care se decantează prin cuvânt ca şi prin geamănul semn al culorii şi formei. Mă

bucur a o fi citit încă din anii 2000 şi de a o fi publicat în revista Provincia Corvina şi în unele pagini ale cărţilor mele. Pictura sa excelează prin omniprezenţa temelor mitologice, mai ales din spaţiul Orientului Îndepărtat. Cromatica picturii ei este fierbinte ca soarele Italiei în amestec cu un suflet torid, tropical, impregnat de foşnetul vegetal al unui paradiziac niciodată pierdut, recuperat prin viziune.

Este negreşit egală pe ambele registre: pictură şi poezie. O mare prezenţă. Amicitia d-sale mă onorează…

Un regallo per cuore neolatina

Muzica naturii

Acolo sus
tra le rocce ascultam
cântecul apei.
Acel vacarm
ce călătorea cu tunete
cu furtuni şi liniştitul timp
ce purta cu sine la vale
bucăţi de arbori.
Apa fremătând
ce se agită între roci.
Picături frenetice
furtună
de minuscule cristale
ce se zdrobesc în aer
colorate de soare.
Extaziată contemplam.
De la fereastra
prietenei mele
trăiam încântarea
acelei muzici
leneşe ale timpului
care trecea.
Dincolo de albastru

Ştiu că sunt
o picătură de apă
în marele ocean
al vieţii.
În atomul unui amor infinit
simt că exist.Gîndurile mele
se împacă
cu dorinţele mele.
În orbitorul
albastru
recompun
imagini pierdute
pornesc acum
echilibrându-mă în aer
să zbor în infinit
dincolo de albastrul cerului.

Este o lume de suferinţă

Câţi copii ai pământului
născuţi în iesle
unde supravieţuiesc printr-o
întâmplare imposibilă.
Iar noi îi auzim
închizându-ne inima
pentru a nu recunoaşte.
Stau acolo
iar prezenţa lor
acuză trădarea
indolenţei.
Legaţi unui destin
de suferinţe şi… singurătate.
Este un Christos ţintuit
în orice om
exploatat şi vândut.
Popoare înfometate şi nenorocite
ce poartă

răniile lor
impuse de o societate
de Pilaţi.
Este un Christos ţintuit
în orice om.
Înălţăm strigătul
pentru a-i ajuta.
În timp ce
în saloanele noastre
modelăm farisei.
Cu mâinile la cer
strigăm
indignarea noastră
pentru această imagine
a unui Christos etern
chinuit.
Şi fără teamă luptăm
pentru a reuşi
a-l elibera din Lemn.

Îmbrăţişări criminale

Copii tulburaţi
într-o lume
cutremurătoare.
Sclavi ai unei dezonorante
dezordini. Sfâşiaţi
de obscenitatea
unor oameni corupţi
fără milă.
Creaturi inocente
victime a unui holocaust
inuman. Îngeri călători
ce prostituează corpul lor
pentru o masă
de firimituri.
Priviri nepăsătoare
inelate de droguri

în localuri urât mirositoare
cu îmbrăţişări criminale.
Sufletul meu
a depus un mesaj în mâinile
oamenilor oneşti.
I-am văzut plângând…
în tăcere.
am adăugat lacrimilor lor
lacrimile mele.
să-i ajutăm…

Ochi înspre cer

Am ridicat ochii către cer
şi m-am întrebat
ce adevăruri ascunde.
Culorile lui se schimbă
şi între mâini aerul saltă
purtând întrebările mele mute…
În jos cineva decide
zilele oricărui om.
Se ridică în etern
vocile oamenilor,
ating albastrul întins şi se risipesc
mici drame suspinate.
Ridic ochii
şi ascult în tăcere…
Mă rog sper protestez
dar fără cuvinte.
Am respirat uşurarea
şi fiecare pământ a pierdut
hotarele sale.
Cerul mut a privit în ochii mei
şi v-a auzit
ecoul gândurilor mele.
A coborât la mine
în culoarea sa iluzorie
şi fiecare cuvânt al meu

în el s-a risipit.
Sete eternă de răspunsuri…
Mâna îndrăzneaţă
ce se aruncă în gol
şi se închide în nimic.

Trad. di Elena Sgondea şi Eugen Evu

Maristella DILETTOSO

Eugen Evu despre Maria Teresa LIUZZO

Miosotide (Non ti scordar di me)
(Ed A.G.A.R., 2009)

Calabrese, nata a Montebello Jonico, da tempo residentea Reggio di Calabria, la Liuzzo è presente fin dal 1970 nel panorama editoriale, pubblicando liriche, sillogi, antologie, poemetti, come ***Poesie***, ***Caducità del tempo***, ***Scrittori del messaggio*** **(1975),** ***Radici*** **(1992),** ***Psiche*** **(1993),** ***Apeiron*** **(1995),** ***Autopsia d'immagine*** **(2002),** ***Genesis*** **(2008**), per citarne solo alcune, collaborando a varie riviste letterarie, e riscuotendo prestigiosi riconoscimenti: il "Tetradramma d'oro di Anassila" (1986), il "Premio di Poesia Alba Florio"(1993), il "Premio alla Cultura 1994", e riconoscimenti internazionali negli U.S.A., India, Romania, una laurea honoris causa in Messico, Ricca la bibliografia di questa autrice: sue composizioni sono state ***anche tradotte in lingua rumena,*** di lei hanno parlato moltissime opere di critica letteraria e si sono occupati numerosi critici, studiosi e giornalisti.

Miosotide oltre che una raccolta di poesie, è un ritratto a 360° - corredato di presentazioni e profili, brevi saggi, giudizi critici e bibliografie - dell'autrice e della sua produzione, una produzione che può definirsi in progressiva ascesa e maturazione, he non ricusa le suggestioni ermetiche, e dall'universo del vissuto più intimo si espande ad abbracciare

sensazioni cosmiche e brividi universali. Una poesia di grande sensibilità sensualità, attenta ai fenomeni della natura ed ai suoi palpiti, che sa cogliere nei segnali apparenti le voci recondite della trascendenza, che sa anelare al super-umano, al divino, ma che sa cogliere anche, negli inquietanti fenomeni del presente, i segni dell'inquietudine e del male di vivere. *Miosotide* è forse, tra le tante opere della Liuzzo, quella dove più scava nel proprio io, dove si compie un maggiore ripiegarsi su sé stessa:

"...Ed io / mi sento come un cielo / nel quale volteggiano / gli uccelli, che accoglie / nubi, e s'inebria di pioggia / sente il sole / e lo segue prima / che nel mare si dissolva".

Il linguaggio è policromo ed immaginifico, il verso limpido e musicale, dove i colori e i suoni della natura vanno a intrecciarsi, a confondersi, a immedesimarsi in quelli dell'animo. Spigolando tra i numerosi giudizi e profili critici, i sembra il caso di riportare l'affermazione di **Maria Luisa Spaziani**: …*La poetessa è una delle 'anime belle' che ancora si aggirano in questo nostro mondo tecnologico, frastornato, disincantato e sovente tragico*…, e di Vincenzo Rossi: *Con il suo vigore creativo la poetessa scorporando l'eros dalla fisicità,con l'uso e la disposizione di figure e parole lo proietta nel mondo dell'immaginazione e del sogno*.

Text apărut şi în revista Le Muse, Italia, Agar Editrice, 2010

… şi un cântec cu aripi de libelulă

Antonia ILIESCU (Belgia)

Flori de bonsai

Flori mari de arbori mici
Cu trunchiuri chinuite
În scoarţele prea mici;
Cu limite meschine
Şi-absurde: "pân-aici!"
E scris în slova legilor lignine
Din crengi, de mâna omului legate :
"N-ai voie să creşti mai departe!"
E anarhie-n micul vas de lut.

Din arborii bolnavi cu flori enorme
Bandajele cărunte au căzut
De pe picioarele martire şi diforme,
Chircite-n pantofii pitici -
Canon de frumuseţe mutilată -,
Florile de bonsai s-au răzvrătit
Călcând pe soartă.
Phoemul interzis

Revine-n rădăcini
Şi urcă iar în trunchi;
Copacul în genunchi
Îşi înalţă iubirea
Împlinindu-şi menirea,
Sfidând soarta şi omul.
Omul e mai mic decât floarea,
Şi floarea-i mai sus decât pomul.

Regresiune

Am dat la o parte paharul cu vin
Şi el s-a spart, iar vinul s-a făcut pelin;
Pe recea lespede de suflet împietrit
vinul s-a amărât şi s-a acrit;
Apoi s-a reîntors în struguri

pe drum de muguri;
S-a făcut una cu părinţii
Dar strugurii mi-au străpezit dinţii
şi i-am dat la o parte.
Nemulţumit de cum evoluase -
- cu conştiinţa lui necoaptă
de fructă ratată, -
bobul s-a reîntors în floare
şi a rugat-o cu candoare:
"mai lasă-mă să mai încerc o dată !"
Mila din floare a înflorit
şi a îmbătrânit zadarnic
aşteptând să vină
vreo albină.
Floarea de milă s-a uscat
şi fără zgomot a căzut
pe pământ;
a mai privit o dată luna
cu un ultim spasm tremurat,
apoi şi-a tras peste cap plapuma
de ţărână şi s-a culcat
fără să spună un cuvânt
în mormânt.
De n-aş fi dat de-o parte
acel pahar cu vin
aş fi salvat poate
o floare şi sufletul meu, de pelin.
Şi iubirea ar fi rămas
singurul nostru anotimp…
Dacă bobul amar
nu s-ar fi-ntors în timp.

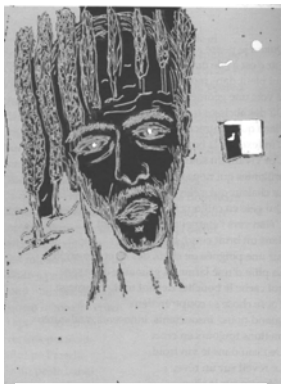

Ilustraţie de
Antonia Iliescu

Gea

Femeia-pom, femeia-pământ
Ieşită din Haos şi din Cuvânt
Gea - mamă şi fiică primordială
cu sânge de ţărână siderală -

îşi trage seva, prin părul ei fin -
rădăcină cu filiforme rădăcini -
din flori, urzici, arbuşti şi mărăcini.
Ţesătură din scalp
femeia şi părul,
păcatul cu mărul,
trec cu timpul din negru în alb.
Hrănită din Flora
Blestem din palimpsest
Terra este o staţie-arest
Pe unde trece trenul tuturora;
O haltă de o zi
Dinspre negru spre alb,
Trecând prin viaţa gri.
Priviţi-i mâinile!
- nu şarpele, nu arma
ascunse sub mitene –
Priviţi fără mănuşi, în gene;
Acolo e ascuns misterul ei
Ţesut din fire de candori
şi flori de tei,
Sub un voal mătăsos ascund
cuibul din scorbură, rotund,
indecent de cald şi de fecund.

Invitaţie acasă...

Hateg / Pensiunea CORA - manager Ioan Cornea

Panorama spre
Munţii Retezat

ELENA DANIELA SGONDEA

Alte tatuaje pe cer …

Melcii

Nemairăbdând
Melcii sunt pietre
Pornite la drum...

Însămânţarea

În amurg
prelung se uită soarele
după semănători...

Gânduri poetice

Singurătatea noastră
nu e printre noi:
e printre stele.

Cel căutat

El nu se lasă aflat
el este mereu altundeva
decât unde îl cauţi

Singurătate

Pe bătrâna stradă în pantă
muzici şchiopătând
peste care ferestre oarbe
îşi trag obloanele ...

Feromoni

Toamnă...Ploaia
vânează ultimul fluture.
sub felinare
feromonii argonului..

Întrebare

La ce este de folos
cunoaşterea

în absenţa
muntelui?

Prezumţie

Poate că îngerul
se ascunde
în omul bătrân
să nu repete
căderea ?

Memoria lungă

Răbdarea
este memoria lungă
a pietrei.

Fantasma ta

În cele din urmă
am uitat să te uit:
să mă vindec.

Firmituri

În firimiturile
aruncate păsărilor
râde grâul
încolţind alte spice ..

Cumpănă

În fiecare dimineaţă
la trezire
sufletul se reumple
de stele scânteinde
ca ciutura fântânii

Poveste din pădure

La izvor sub lună
căpriorul rănit
se ruga ...
Iezii lui din pădure
se jucau cu puii

lupoaicei...

Mica parabolă

Când eram inocentă
îmi mânca din palme
veveriţa alune...
acum, din priviri,
mierla hoaţă a lunii.

Ecou

Toamna, în ierburi,
se aude tropotul de turme
al mării

Amintire

„Trestie frântă voi fi...
Fi-i tu, duminica mea !”
mă imploră cel vechi
uitat de zile ...

Ţipete în pădure

Colo-n crângul
despuiat de furtună
cuiburile se ceartă
cu îngerul orb.
Nevermore-
strigă un corb.

Stare

Vine iarna.
Se sălbăticesc
şi visurile...

***** *din cea de a cincea carte a poetei orăştience - « Avatar în oglindă ».*

Elena cu unele din numeroasele
ei trofee cucerite în Italia

Bucuria re-cunoaşterii şi în alte ţări

Nobila Donna

Elena Sgondea *(foto), „**Nobila Donna**“ a poeziei, a lansat la Sala „ARENA” din Orăştie, două volume bilingve româno-italiene. Este vorba de „Glife transilvane“ şi „La răsărit, tremurul…“. Evenimentul, organizat de Asociaţia „PRO-ISIS“ Orăştie, a avut loc in 23 octombrie. A fost prezent Consulul General al Italiei la Timişoara, **Manlio GIUFFRIDA**, invitat de onoare. Amfitrion colegial: Eugen Evu*

Eveniment cultural de excepţie la Orăştie

Evenimentul se anunţă a fi un act cultural complet, la care vor participa invitaţi din partea Uniunii Artiştilor Plastici, cu lucrări de pictură, Mihai Dragolea – scriitor, critic literar, membru U.S.R. şi Realizator TV, reprezentant al editurii Limes Cluj-Napoca şi coordonator al colecţiei „Romanul românesc al sec. XXI“, invitaţi din partea Uniunii Scriitorilor din România: Eugen Evu (poet, scriitor, critic şi promovator literar), Ion Scorobete – poet şi prozator – Timişoara, Dumitru Hurubă, scriitor, Ian Urda – poet, preşedintele Asociaţiei Provincia Corvina-Hunedoara. Printre invitaţi, edili ai Orăştiei, şefi de instituţii culturale, iubitori de cultură şi artă din judeţele Hunedoara, Timişoara şi Cluj. Pentru toţi, organizatorii au pregătit momente muzicale şi recitaluri poetice. Final cu focuri de artificii...

Codul mito-poetic, Isis, al renaşterii

Elena Daniela Rujoiu Sgondea s-a născut în Orăştie, iar debutul publicistic a fost consemnat în paginile revistei „Palia” din oraşul natal. Este considerată un adevărat ambasador al culturii universale, promovând literatura românească în Italia şi pe cea italiană, în România. Dintre cele mai recente şi mai importante premii obţinute de „Nobila Donna” a poeziei, amintim doar: Medalia de argint şi titlul de „Nobila Donna Heraldica“, sub egida Accademiei „Francesco Petrarca” – Capranica/Roma, iulie 2007; (in tandem cu Eugen Evu). Premiul Italia şi Coppa Roma, „Literată a secolului XXI”, sub înaltul Patronat al Statului Italian, al Statului Vatican şi al Regiunii Lazio – 2007; Premiul literar-artistic „Una rosa per Santa Rosa” al Academiei Internaţionale „Francesco Petrarca”, format din Premiul Viterbo cu Medalion şi „Pocalul lui Petrarca“ (aur pur, donat de Papa Ioan Paul al II-lea acestei Asociaţii). Superpremio ex-aequo, pentru cea mai bună operă din concurs la Prima Ediţie a Premiului Literar Internaţional „Il sentiero dei Briganti”, organizat cu înaltul Patronat al Statului Italian, al Statului Vatican, al Senatului italian, al Ambasadelor

Externe, al Consiliului Comunal şi al Regiunilor din Europa, al Asesoratului de Cultură şi Turism, al Regiunilor Lazio, Toscana, Umbria, Comunita Toscana del'Alta Tuscia Laziale, Municipiul Viterbo (septembrie 2007).

Elena a tradus impecabil din Maria Teresa Liuzzo, Piera Rosi Cellant, Eugen Evu, Delma Cigarini, Gabriella Meloni, Giovanni Formaggio, Angelo Manitta, Vanni Speranza, Maria Rosa Gelli, Nicola Rampin ş.a. Au scris elogios despre ea Eugen Evu, Ion Chichere, Mircea Petean, Constantin Stancu, Al. Zotta, eminenta academician Maria Teresa Liuzzo, academician Paolo Burruto şi alţi numeroşi critici italieni, austrieci şi germani. Credem că nu s-au înşelat. Ştim.....

Amfitrion: Dizertaţie despre intuiţie

La ce este bună inteligenţa numită înţelepciune (de la intelect), dacă nu în primul rând înţeleptului însuşi? Şi la ce este ea bună, dacă nu este împărtăşită şi altora? Celor ştiuţi şi încă neştiuţi… Cititorului încă răbdător, în acest sfânt răgaz de a fi, de a (ne) cunoaşte? Este în noi şi în jurul nostru tot mai multă răutate, egoism, boli, spaime eschatologică, şi riscul general este autizarea, surzenia şi orbirea faţă de Aproapele. Dar oare nu a fost aşa dintotdeauna, doar că erma mai puţini ? Creşte entropia (…) direct proporţional cu cifra, a entităţii plurale (elohimice), odată cu veritabila cyborgizare, cu «îngroşarea vocii»? Suntem noi un fel de joc mecanic abnorm al cuiva, a Ceva? Desigur, nu, probabil ai noştri înşine.

Probabil că omul se naşte poet, copiii au geniu, sănătatea înnăscută conţine vigoarea misterioasă a altoiului, genomul omului este cumva melodios, este rezonant cu sferele acelui Tumult auzit cu privirea, de care am îndrăznit o metaforă cândva… Nu am vrut-ştiut să fiu poetul anume al unei cetăţi, cetatea mea este Omul, semenul meu, cel mult m-am mândrit să fiu cel mai bun, aşadar cel mai adevărat, al vremii vieţii mele. Patosul, verva, « prezenţei mele stranii », le am în mine de când Am colindat cu Steaua la serbările laice, cu Irodul, cu trăbunul mereu învîţat Colind… Apoi am simţit acea specială

atracţie a jocului cuvintelor, a portivirii lor muzicale, a vorbei de Duh… La ce este bun în cetate poetul, scriitorul, publicistul, dacă are tot mai mult ceva comun cu idolii moderni, vip-urile, şi mai grav, cu marionetele politicismului? La ce bun visul tău, viaţa ta dacă ele nu interferează vibrant cu ale celorlalţi? Dacă nu dărui din preaplinul tău sufletesc celuilalt? A fi inteligent este a fi empatic: a te pune virtual mereu şi a te raporta acţionând benefic, ca şi cum ţie însuţi îţi faci Binele. Din ceea ce dăruieşti înduioşat de milă (sămânţa iubirii,da !), ţi se va întoarce. Este un Efect definibil implicit logic, cartezian.

La ce bun cărţile noastre, dacă nu vin cititorii să le cumpere, ca să-ţi recuperezi o parte din jertfa editării, deoarece jertfa scrierii este trăirii şi ea nu se cere, nu avem voie, să o comercializăm? La ce este bun cel darnic într-o societatea trist sado- masochistă, ignorându-şi propria demnitate şi onoarea bunul simţ minim? Darul primit este răscumpărare în mod superior, darul obţinut prin pretenţii răstite de la primitor că aşa i se cuvine, este pradă a aceluia, este cinism şi ipocrizie, este necinste.

Ni se întâmplă acelaşi fenomen tuturor, adică Viaţa. Însă este totul atât de diferit, precum noi înşine suntem diferiţi, numai că este Ceva în noi toţi care este identic şi de profunzime. Umanul. Iar în uman, ca Operă a Divinului, re-devine Însuşi Misterul lui A fi. A obstrucţiona prin inconştienţă ori voit, aceasta, ori chiar numai a tolera, este a face Răul, este a banaliza Răul, a-l determina şi sluji. Tot ceea ce înjoseşte omul, este o insultă adusă sieşi şi Însuşi Creatorului omului. Eu cred deparece, cumva, Ştiu. Dintotdeauna. Cred că omul devine ceea ce crede el că este, că va fi. Misteriosul nostru Cuget – alter-egoul? – este acel Cineva care ne conduce Sinele şi Sinea... Nu uita, fiecare dimineaţă este o dimineaţă a genezei, iar dacă ea este una duminicală, ca stare a sufletului, este Duh coborât întru înălţare, este Paraclet, este iubire a Luminii faţă de vremelnica înnoptare, a minţii, a inimii, a lumii. Orice dăruire este de fapt vindecare. Asta ştie fiinţa. Nu ştie uita textul meu. Printre cuvinte, aşa cum sângele bușneşte

prin pansament, continuă – însă înnoitor! – ţipătul de nuntă al păunilor, zumzetul stelelor văzute de munţi, strămutaţiile continue ale realului în semnificat. Iar uneori vântul din Nord îngenunchează în sanctuarele graminee ale înspicatelor timpuri…

Album familial

Mezinul Remus Evu
nu departe de Big Ben/
London

Divergenţe… convergente…

ADRIAN BOTEZ
CUM POŢI DEVENI ANTISEMIT… ŞI ANTICOMUNIST!

...Nu fac parte din generaţia Agnita-Botorca sau a lui „*Stalin şi poporul rus/Libertate ne-au adus*!”. Nu. Mai curând, aparţin generaţiei naive, a lui „*Petre, Otto şi cu Feri/Se-ntâlniră-n miezul verii/Într-o tabără, la mare./Zece ani au fiecare...*”

Despre părinţii comunismului am învăţat mult după ce am fost făcut pionier...Prin liceu, timid, am încercat să-i citesc pe Karl Marx şi Friedrich Engels...dar n-a ieşit nicio brânză: erau grozav de plicticoşi! Nu zic că n-avea dreptate Marx, cu sărăcia cumplită a proletarilor irlandezi...dar eu voiam şi-oleacă de...”stil”. Deh, mentalitate mic-burgheză....Abia când, după 1989, bibliotecarele azvârleau, cu grămada, din rafturi, volumele „*părinţilor comunismului*”, am putut să pun, şi eu, mâna, pe cele trei volumoaie din ***Capitalul***, şi să-l citesc, din scoarţă în scoarţă, în tihnă...Oricum, muzica şi versurile ***Internaţionalei*** (*„Sculaţi, voi, oropsiţi, ai vieţii, /Voi, osândiţi la foame, sus!/ Să fiarbă-n inimi răzvrătirea,/Să-nceapă-al*

lumii vechi apus!" ... – şi mama îmi povestise despre „**sfârşitul lumii**", tatăl meu şi unchii mei îmi povestiseră despre iadul mizeriei din puşcării şi tranşee... – în alimentarele anilor '60 existau de toate, şi foarte ieftin! - **deci mă revolta mizeria altora, din alte părţi**! - la 10 ani eşti înflăcărat prea tare, ca să mai iei aminte la „*factorii care au determinat războaiele şi puşcăriile*"... – le amestecam binişor... - aşa că...ce importanţă mai avea dacă lumea apunea de la apus...sau de la răsărit...bine că apunea, cum se spunea la ***Sfânta Scriptură***!!!) - muzica şi versurile ***Internaţionalei***, vă mărturisesc sincer, mi-au plăcut, m-au impresionat şi chiar înflăcărat infinit mai mult decât ...manelele şi rock-ul de azi!

Nu-i mai puţin adevărat că, la vremea lor, şi ***Am fost medic la Auschwitz***, şi ***Jurnalul Annei Frank*** - apoi, pe jumătate, chiar şi filmul ***Lista lui Schindler*** - m-au impresionat... - până am dibăcit escrocheria „publicitară", afacerea „**di granda**" cu „**Holocaustul**", speculaţia chinurilor sărăcimii evreieşti, de către coreligionarii lor (speculaţie aducătoare de multe, foarte multe miliarde de dolari, pentru „crema" Marii Finanţe Mondiale – şi aşezarea lumii creştine în genunchi, spre pocăinţă, **generală şi infinită** !)...escrocheria protipendadei sionismului, a „***poporului ales***" ...

...Unchii mei, care tocmai ieşiseră, în 1964, din puşcăriile politice, în care putreziseră, fiecare, vreo 16 ani (după ce a fost pus în libertate, unchiul Sandi, pictorul bisericesc, a fost asasinat, aruncat, cu capul în jos, de pe schelele bisericii pe care o picta, prin judeţul Buzău), adunaţi la masă, dădeau din cap, când mă vedeau cum învârt în mâini ***Capitalul***...Ei toţi cei martirizaţi, aflaţi la masă, dimpreună cu părinţii lor, nu vorbeau (de faţă cu părinţii lor!) **nimic** despre puşcărie, să nu-i îndurereze şi mai mult decât o făcuseră, prin pustiirea casei... – dar, treptat, am auzit, de la părinţii mei şi de la unchii mei, apoi am citit şi în manualele şi cărţile mele, despre **Anna Pauker/Robinsohn, Teohari Georgescu/Burach Tescovici, Iosif Chişinevschi/Jakob Broitman, Holban/Moscovich, Marcel Breslaşu//Mark Breslau, Aurel Baranga/Ariel**

Leibovich, Alexandru Graur/ Alter Brauer, Mihai Roller etc. Şi despre **CDE** (***Comitetul Democrat Evreiesc***)...

...Dar, ce să zic, în librăriile anilor 1967-1985, se găseau de cumpărat, pe lângă Marin Preda, Ştefan Bănulescu sau Alexandru Ivasiuc - şi Alexandre Dumas, Charles Dickens, Lord Byron, Dostoievschi, William Shakespeare, Góngora, Calderon de la Barca, Lev Tolstoi, Cehov, Platon, Aristotel, E.T.A. Hoffmann, Schiller, Goethe, Heidegger, Nietzsche, Baudelaire, Rimbaud, Paul Verlaine, Lautréamont, E. A. Poe... – un adevărat **dezmăţ spiritual**! Nu-mi trebuia, pe-atunci, mai mult...**nici mâncare**! Abia după 1985 s-a cam „schimbat macazul", în mintea mea (eram căsătorit şi cu trei copii...) – când puneam sacoşa, pe la 3 din noapte (cu trei sticle pentru laptele celor trei copii) în clanţa de la **Alimentara**, cu speranţa că, pe la ora 10-11, chiar voi putea apuca trei sticle de lapte, pentru cei trei copii...etc. Dar asta-i „*altă gâscă-n altă traistă*"...**şi numele de Pacepa începea să şuiere prin urechile mele!**

...În facultăţile anilor '70, studenţii aveau burse (cazare, mâncare şi-un ban de cumpărat cărţi...plus siguranţa unui loc de muncă, după facultate!) şi erau făcuţi membri ai PCR , în ordinea mediilor anuale...Părinţii mi-au spus să nu refuz primirea în PCR...ca nu cumva să se răscolească, perfid şi tardiv, trecutul legionar al familiei mele...Şi i-am ascultat, pentru că am înţeles, în linii mari, primejdia...!!! Dar fără să ştiu, încă, a face legături reale, între „**semiţi**" şi „**comunism**"...

***

...Sunt originar din Bucovina de Sud, oraşul Gura Humorului. Pe strada unde am copilărit eu, în anii '50 (numită **Ilie Moscovici** - cum altfel?) n-a existat picior de **antisemit**. Ne jucam, cu drepturi egale la bucuria gălăgioasă - şi, se vede treaba, **acum** se vede: **bucuria inconştientă**! – ţânci de 5-6 ani, şi Mamciuc-Carpiuc-Hudeniuc, şi Goldman-Druckmann-Blumenstein, şi Weinkeller-Topfer-Stricknadel, şi Rotaru-Macovei-Botez…

Dau mărturie că orice evreu, ucrainean, neamţ ori român se naşte **om de treabă** (în mod normal...). Doar că prietena noastră cea mai veselă, nebunatică şi sinceră, Sofica Goldman, a dispărut, într-o zi - şi, după vreo câteva luni, am revăzut-o total schimbată: arogantă, distantă, posomorâtă…Nu mai voia să se joace cu noi, în ruptul capului! Am insistat, toţi Mamciucii-Topferii şi Botezii - şi i-am scos, în fine, un răspuns bosumflat: "*Ravvi de la Fălticeni mi-a spus că voi toţi sunteţi **goi,** şi nu am voie să mă joc cu voi…*"Atunci, pe loc, n-am ştiut ce vrea să zică, şi, indignaţi şi uimiţi i-am spus că noi, uite, suntem îmbrăcaţi - mă rog, cu zdrenţele de rigoare, pentru nişte copii neastâmpăraţi cum eram, dar că nu suntem goi…să se uite mai bine, poate că i-au slăbit vederile, de atâta carte fălticenească…Mult mai târziu, mi s-a spus ce înţeleg **ei** prin goi/goimi…şi că nu era nimic de bine...

Da, iubita mea din copilărie, Sofica lui Marcu Goldman, devenise, în câteva luni, **ei** - nu mai voia să fie EA…Vai de capul **ei**, sărmana…Să le fie în nas educatorilor lor, cum nenorocesc suflete nevinovate de copii curaţi!…

Bineînţeles, nu atunci am devenit **antisemit** (deci, nici **anticomunist**…) - căci habar n-aveam, nici eu, nici părinţii, nici prietenii mei, ce-i aia…"**anti-semitism**" (**anticomunişti** fuseseră, e drept, prin martiraj, toţi membrii familiei mele!). Acest cuvânt, "**antisemitism**", nu exista în vocabularul humorenilor…Peste vreo zece ani, întrebând de nişte vecini, bărbaţi dispăruţi misterios, prin anii '52-'53, mi s-a spus că i-a anchetat "Wolferiţa", fata unui morar evreu, Wolfer - venită pe tancurile ruseşti, cu ani în urmă - şi devenită comunistă-mai-comunistă-decât-Stalin - şi i-a băgat pe toţi "*goimii*" la închisoare…după ce îi torturase, cu multă curiozitate, bătându-i cu creionul peste testicule… Dar nici atunci n-am devenit **antisemit,** pentru bunul motiv că habar nu aveau humorenii de acest cuvânt - ei spunând doar, cu năduf şi jale, despre cei chinuiţi şi duşi la ocnă de "Wolferiţa": "*A dracului muiere!...Săracu' Macovei, săracu' Andrişel, săracu' Beleca…. - Dumnezeu să-i ierte…*" Aşa am aflat, eu şi prietenii

mei, că se poate muri "în invizibil"; unii, care-au aflat, erau direct suferitori – căci, între "dispăruţi", erau părinţii lor…şi nimeni nu i-a mai văzut, în niciun fel, niciodată….Dar, ca românul învăţat cu răul, nepăsător la istorie şi curios de ziua de azi şi de mâine, ne-am continuat jocurile vieţii.

Tatăl meu, fost ofiţer în armata regală, mi-a povestit cum trăgeau în ofiţerii români, pe ferestre, din spate, în 1940, evreii comunişti…şi-i scuipau, evreii comunişti…şi-i scuipau, şi le smulgeau epoleţii…Dar nici atunci n-am devenit **antisemit**. Mi-am zis: aşa a fost în război - rău lucru e oricare război, face din om, neom…

Atunci, mă veţi întreba, de ce ne faci să pierdem timpul citindu-ţi neroziile tale nesărate - dacă nu ne zici nimic despre **antisemitismul** şi **anticomunismul** tău? C-aşa ai scris în titlu…Păi, eu habar nu aveam de **antisemitism** - până ce, cu vreo trei-patru ani în urmă, în şcoala unde predau Româna, l-am auzit pe profesorul de Istorie zicând, printre dinţi: "*Ia uite, n-am vreme să le predau elevilor* ***Istoria României****, şi trebuie, acum, să fac lecţii cu ei despre Holocaust…I-au scos din programă pe Mircea şi Ştefan, şi ne bagă* ***antisemitismul…*****"** Iată c-am fost **obligat** să aud termenul de **antisemitism,** am fost **obligat** să asist la prelegerile profesorului de Istorie despre **antisemitism** - cu toată şcoala - prelegeri fixate la cele mai fanteziste date(anunţate de MEC!) - cât mai dese…Cu stupoare, am aflat că noi, bucovinenii şi moldovenii, suntem ucigaşii de evrei cei mai sângeroşi…Păi, o să spun şi eu, ca personajul-copil Cubi Lubiş, al lui Sadoveanu (cf. ***Nicoară Potcoavă***, Minerva, Buc., 1970, p.362), când a fost acuzat de băieţaşii armeni "*cum că l-ar fi omorât şi răstignit pe Domnul Hristos*": *"-Eu? - să n-ajung acasă cu bine dacă ştiu de aşa ceva . Poate să-l fi omorât băieţii lui Moise Lupu, care-s nişte golani vestiţi, dar eu, nici măcar nu-l cunosc pe acel domn de care vorbiţi voi.*" Noi, noi să fi omorât evrei? Sunteţi nebuni! Bunicii mei mi-au spus cum, când au venit nemţii, au avut pivniţa plină de evrei, pe care i-au pitit, ca să-i scape de ochii şi vigilenţa nazistă. Eu, eu, care-am fost îndrăgostit lulea de

Sofica lui Marcu Goldman ? - da' dacă ea m-a părăsit, cum că-s "***goi***" - eu ce stric şi cu ce-s de vină? Poate părinţii ei şi rabinul de la Fălticeni, care-s rasişti vestiţi, să-i fi omorât sufletul…

Iată cum am auzit eu de **antisemitism** - dar nici vorbă să fi devenit, atunci, în 2002-2003, **antisemit.** Şi, deci, nici cine ştie ce **anticomunist**. Am zis că-i o nebunie, ca oricare alta, şi-o să treacă, aşa cum toate trec…Dar n-a fost să fie aşa! În 2005, aud de faptul că marele poet român **LIVIU IOAN STOICIU** e dat afară din postul de redactor şef-adjunct, de la ***Viaţa românească*** (şi judecat, stalinist, de Consiliul USR!), pentru că l-a publicat pe **GOMA** - un ***Jurnal,*** nu ştiu ce - care **GOMA** ar fi mare **antisemit…**M-a pufnit un râs nebun: cum dracu' să fie **antisemit,** unul care are nevastă evreică, şi, deci, feciorul lui e semi-evreu? S-o fi certat omul cu nevastă-sa, şi, astfel, a devenit **antisemit**…Păi aşa, la mine în cartier sunt numai **antiromâni,** căci zilnic se ceartă, nevoie mare, cu soaţele lor, romînce!

Am pus mâna pe numărul dublu, 6-7, din iunie-iulie 2005, al ***Vieţii româneşti***. Ştiam, de la tatăl meu, fost ofiţer în armata regală, precum v-am spus - că ceea ce spunea **GOMA** era perfect adevărat, despre "*martirizarea, uciderea românilor*[n.n.: de evrei]*, cu un an mai devreme, începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia şi în Bucovina de Nord ocupate de bolşevici*" - de ce să mă fi minţit atât de necăjitul meu tată, cumplit persecutat de comunişti?…Dar, pentru Dumnezeu, de ce să dezgropăm morţii, iar şi iar? Păi, dacă-i dezgropăm pe cei ai evreilor - se ridică din mormânt toate neamurile pomenite în ***Vechiul Testament***, şi **aneantizate, prin genociduri** (zice ***Cartea Sfântă***, negru pe alb şi cu mândrie trufaşă!)de către poporul lui Israel…, se scoală din mormânt sutele de milioane de piei roşii şi sutele de milioane de negri, măcelăriţi de "stăpânii lumii", de cei ce-şi zic azi S.U.A….şi Anglia…şi Spania, şi Portugalia, şi Franţa… - mă rog, toată "lumea bună", din NATO şi UE…"modelele" sacre ale democraţiei mondiale… Se scoală şi armenii, măcelăriţi, cu scop de

exterminare, de turcii aspiranţi la UE…dar, mai ales, se scoală **japonezii,** despre care scriam, într-un articol din 2003, din revista ***CONTRAATAC* –** Adjud, Anul IV, nr. 11, p. 20: ***Ministrul şi Holocaustul***: "*JAPONEZII – singurii din lume* (n.mea: dacă n-ar trebui să-i punem la socoteală pe vietnamezii arşi cu napalm, în anii '60-'70, pe irakienii şi sârbii iradiaţi în anii '99-2003 - sârbilor, bombardaţi de Paştele ortodox, li se scria, de către americani, pe bombe:"Paşte fericit!") - *care au fost arşi DE VII, în întregime, DE TOT* (n. n: "holos+haustos"…), *la Hiroshima şi Nagasaki, prin ordinul criminal al preşedintelui american Harry S. Trumann (...), de le-au rămas doar umbrele, <<fotografiate>> pe pereţii caselor..."* Şi se scoală şi morţii palestinienilor nedreptăţiţi din 1948 (anul creării artificiale a Statului Israel) - situaţie despre care scrie americanul **Thomas Nelson**, în ***The puritans of Massachussets***, **Judaism,** vol. XVI, nr. 2, 1967 - tot negru pe alb: "*Forţa pumnului evreu, astăzi, vine de la mănuşa de oţel americană, care îl acoperă, şi de la dolarii cu care este căptuşită(...). Statul israelian nu poate fi format decât după un breviar al urii, drept unică motivaţie a tineretului său, a armatei sale, a întregului său popor(...). Armata israeliană invadează Libanul şi omoară acolo zeci de mii de oameni: operaţiunea se numeşte* ***PACE ÎN GALILEEA****(!!!)…În Israel, pentru a convinge că Palestina era un deşert înainte de înfiinţarea statului Israel, sute de sate(palestiniene) au fost rase de pe faţa pământului cu buldozerul, cu casele şi acareturile lor, cu cimitirele şi mormintele lor(...)*"…Scriitorul şi politologul **evreu** Norman G. Finkelstein (cf. ***Industria Holocaustului,*** Samizdat, 2000) îi acuză pe conaţionalii săi că speculează tema "holocaustului", pentru a trage foloase băneşti uriaşe, şantajând statele lumii - şi pentru a obţine reclamă gratuită(şi agresivă) - pe spinarea unor bieţi morţi şi chinuiţi, din trecut….**Evreul** Jean Gabriel Cohn-Bendit scrie: "*Să luptăm* ***pentru a fi distruse aceste camere de gazare ce sunt arătate turiştilor în lagăre, unde acum se ştie că nu au existat niciodată, deoarece ne asumăm riscul de a nu mai fi crezuţi***

nici despre ceea ce suntem siguri". De ce nu li se intentează procese, cu ani grei de temniţă, de ce nu sunt daţi afară (de unde?de pe planeta Terra?) - aceşti **evrei (Finkelstein, Cohn-Bendit etc.),** care spun astfel de adevăruri, despre conaţionalii şi coreligionarii lor? Sau, vorba iubitei mele din copilărie, Sofia lui Marcu Goldman, noi suntem **goimi**, şi cu noi "*nu se mai joacă nimeni*" (că interzice rabinul-şef de Fălticeni!) - şi numai noi trebuie să suferim sancţiuni interne şi internaţionale? Problemele adevărate ale evreimii sunt o afacere de familie şi, deci, discută şi se păruie **doar între ei, evreii**!!! - pe când **goimii,** care n-au avut norocul şi partea învăţăturii şi înregimentării de sinagogă - trebuie să plătească din greu, cu bani şi umilinţă, acest deficit (devenit **DELICT**!) de educaţie…Căci, aflu din Comunicatul US din România că preşedintele N. Manolescu şi acoliţii săi, în cazul **GOMA-STOICIU**: "*nu doresc limitarea libertăţii de exprimare a opiniilor, ci doar încadrarea expunerii acestora în limitele unanim acceptate în lumea civilizată*." Ce-o fi însemnând, în limbajul de lemn al neo-liberalismului mondial actual, al aşa-zisei "***political corectness***" (corectă cu unii, incorectă cu alţii - cu căţeii una, cu dulăii - alta…) : "*limitele acceptate în lumea civilizată*"? Şi Stalin, şi Hitler - erau **foarte democratici şi corecţi şi civilizaţi, deci!!!**, dar, fireşte, în "limitele unanim acceptate" de **tribul comuniştilor**, respectiv al **naziştilor**. Dincolo de **unanimitatea tribului politic** - erau mitraliera, Naganul, primitoarele pivniţe ale Gestapo-ului ori NKVD-ului…

***

…Şi, iată că vine data de 18 decembrie 2006: *"**Raportul Tismăneanu provoacă mari convulsii pe scena politică***

Luni, 18 Decembrie 2006: Presedintele Traian Basescu prezinta, astăzi, in Parlament, concluziile raportului Comisiei pentru analiza dictaturii comuniste, condusa de Vladimir Tismaneanu si va cere condamnarea comunismului .Solicitarile publice privind condamnarea comunismului adresate Cotroceniului au capatat consistenta dupa 9 mai

2005, când presedintele Basescu a fost prezent, la Moscova, la ceremoniile legate de aniversarea Zilei Victoriei impotriva fascismului.

Aproape un an mai târziu, la 5 aprilie 2006, presedintele Traian Basescu a anuntat ca a decis sa infiinteze o comisie prezidentiala pentru analiza dictaturii comuniste din România. Istoricul si politogolul Vladimir Tismaneanu a fost desemnat sa conduca grupul de experti insarcinat sa elaboreze sinteza stiintifica dorita de seful statului. In comisie au mai fost cooptati Sorin Alexandrescu, Sorin Antohi, Mihnea Berindei, I.P.S. Nicolae Corneanu, Radu Filipescu, Monica Lovinescu, Sorin Iliesiu, Gail Kligman, Nicolae Manolescu, Horia Roman Patapievici, Marius Oprea, Dragos Petrescu, Andrei Pippidi, Romulus Rusan, Stelian Tanase, Constantin Ticu Dumitrescu, Cristian Vasile si Alexandru Zub. Din comisie a facut parte si Virgil Ierunca, decedat la sfârsitul lunii septembrie."

…Dintre cei implicaţi în "plodirea **Raportului**", Tismăneanu / Tismeneţki ar fi trebuit să tacă mâlc, "din motive de familie", dar şi de, ca la baschet, "***greşeli personale***", **accentuate şi repetate**… - iar unii dintre cei citaţi drept "*cooptaţi*" s-au dovedit, ulterior, foşti (?!) **turnători la Securitate**…Domnul-tovarăş comunist **Băsescu/Braunovici** nu credem a fi fost, "**via Anvers**", suficient de "curăţel", pentru a se încumeta să pozeze în "*chevalier sans peur et sans reproche*"…Şi…ia să mai vedem un lucru, destul de interesant…Legat de adevărurile copilăriei mele, cu unchi prin puşcăriile comunismului stalinist – dar şi de "adevărurile" mincinoase, ale "democraţiei" masonice contemporane, exprimate, la modul cel mai profund bolşevic, de către "***political correctness***"!!! **În definitiv, Marea Finanţă a dat bani (cu suspectă generozitate şi dezinvoltură!), prin Rotschild, prin fraţii David şi Nelson Rockefeller etc., ÎN MOD EGAL, tuturor părţilor - COMUNIŞTILOR, CA ŞI NAZIŞTILOR!!! Lui Ossama bin Laden, cât şi CIA…!!!**

***

…Uitaţi-vă ce ***Raport*** am găsit, în **Arhive**, despre ziariştii "***români***"…(?!) - ***de la 1 aprilie 1943, până la 31 decembrie 1843***. Şi, ca urmare, am scris un articol, evitat (cu ochii…) de toată lumea! Câtă spaimă bolşevico-liberală, cu putoare masonică, stârneşte ea, **coana mare : « POLITICAL CORRECTNESS »** !!!

……...

Bineînţeles, este lista jurnaliştilor de etnie israelită şi religie mozaică, care, mai cu curajul de a-şi da numele, mai cu şpaga, prin care şi-l **radiau** (…îşi radiau până şi anul naşterii… - deh, pentru orice eventualitate, în acele vremi, de alianţă a României cu Germania…), mai cu nume românizate de-a mai mare dragul… - au "**branduit"** comunismul, în România, prin intermediul presei!

Credeţi că am ceva cu cetăţenii români, de etnie israelită, nu? Ei bine, NU!!! Cum am mai spus şi nu voi obosi să repet, **eu respect pe orice om de omenie, indiferent de culoarea pielii ori etnie…Ba chiar îl iubesc şi respect – FIREŞTE, DACĂ AM CE RESPECTA ŞI IUBI**…

DAR NU POT ÎNGHIŢI SĂ FIU PROSTIT DE LA OBRAZ!!!

De ce v-am oferit, deci, lista (care ar putea continua, aproape la nesfârşit…) jurnaliştilor români - israeliţi, prin etnie**? Pentru a vedea că Vladimir Tismăneanu şi toată liota lui de bolşevici, TOŢI MASCAŢI CA DEMOCRAŢI…!!! - a minţit ordinar, atunci când a prezentat acel Raport (citit de comunistul – de sine însuşi recunoscut, în ultima confruntare cu Adrian Năstase, la alegerile din 2004…!!! - Traian Băsescu…) de CONDAMNARE A COMUNISMULUI DIN ROMÂNIA!!! CUM SĂ CONDAMNI COMUNISMUL DIN ROMÂNIA, FĂRĂ ACEASTĂ LISTĂ ANEXATĂ LA…CONDAMNAREA TA?!**

Dacă ne uităm în ***Dicţionarul presei româneşti***, al dlui Ion Hangiu, vedem că peste 90% din presa la care lucra armata asta de israeliţi (titlurile ziarelor le-am dat, cu **bold-aldine**, în

ultima poziţie a tabelului-listă!) - era fie de-a dreptul comunistă, fie înverşunat socialistă…(Nu mai spun, CĂ SE VEDE!!! - ce poziţii strategice, CHEIE!!! - ocupau, în presă, jurnaliştii de etnie israelită…). Aşadar, pentru aducerea, pregătirea terenului şi consolidarea comunismului bolşevic în România, au luptat, din greu, trupe de jurnalişti israeliţi…: dacă n-ar fi fost aceşti "eroi", de unde naiba am fi ştiut şi învăţat noi, valahii ăştia molcomi, conservatori "exasperanţi" (pentru mulţi…), "cu limba lată"- **comunismul bolşevic**?! Pun şi eu întrebarea, aşa…ca să fie…şi să mă aflu în treabă…Poate că-mi răspunde, totuşi, cineva. Poate « cineva » chiar dintre « liberalii » şi « democraţii » masoni, care se trag, **EGAL CU BOLŞEVICII**, de la Revoluţia Regicidă de la 1789, din Franţa…

***

…Mă trage de mânecă nevasta: "*Ia mai taci, ia mai lasă scrisul - nu-i treaba ta! Ai copii de crescut, cine ştie ce mai păţesc, săracii*!" Păi, a cui e treaba scrisului? A scriitorului! A cui e treaba Adevărului? A Lui Hristos, deci a oricărui creştin - şi, în definitiv, având în vedere că "Fi-va o turmă şi-un păstor" - a Omului. A **omului** - pur şi simplu. Iar dacă ai mei copii vor vedea că TATA TACE - îl vor dispreţui pentru laşitate. Sau - îi voi determina, prin tăcerile mele, să devină, şi ei, nişte şobolani, găvozdiţi prin găuri - pe când Hristos este scuipat, batjocorit, răstignit…Şi nu de "*băieţii lui Moise Lupu*" - nişte golani! - ci de câtămai şeful meu de Uniune: domnul profesor universitar doctor - şi mentor de generaţie (într-un cuvânt, sau în două?…) **NICOLAE MANOLESCU**!!!

Şi dacă are voie evreul să scrie adevăruri despre evrei - şi apoi, să-i înfiereze drept criminali **plătitori,** pe toţi câţi îi trece lui prin cap (ori buzunar) - de ce n-aş avea eu voie **nu** să înfierez pe cineva, **ci să desfierez** pe cei care n-au făcut alta decât să spună Adevărul, ori să-i lase pe alţii să-l spună? Azi o păţesc **GOMA** (care îndrăzneşte să zică/"blasfemieze": **"***De când au o ţară, israelienii au încetat de a mai fi <<popor ales>>, au devenit ca ne-aleşii: egoişti, răi, xenofobi, nedrepţi*

cu goi-ii, brutali, mincinoşi, terorişti-de-stat"). şi **STOICIU** - ieri au fost interzise numele şi busturile unor personalităţi ale istoriei româneşti - mâine - da, **mâine:** ce se va mai putea întâmpla **MÂINE**, aşa, din laşitate în laşitate, din cedare morală în cedare morală? Suntem înfieraţi, pe bună dreptate, că ne-am ascuns capetele de struţ, pe vremea dictaturilor - acum să fim înfieraţi că suntem oameni demni, cu fruntea sus şi adevărul pe buze? Păi, dacă tot e vorba de suferit, e bine să ştii pentru ce suferi, nu să dai din umeri, ca handicapatul mental - iar dacă e vorba de murit, "*nu-i totuna leu să mori , ori câine-nlănţuit*"…**O zicea asta un foarte mare criminal naţionalist, deci fascist: GEORGE COŞBUC**. Şo pe el, turnaţi-l degrabă la "*hârdăul lui Petrache*"…Păcat că-i mort…Nu-i nimic, scoate-ţi-i oasele şi azvârliţi-i-le pe apă: aşa cum fac astăzi ucrainenii, cu morţii din neamul meu bucovinean - în Cernăuţii Bucovinei de Nord…Tot noi, Doamne - mereu noi, Doamne - iar cei care ne năpăstuiesc să fie "popor/popoare ales(e)"? **Alese** pentru ca Tu să ne baţi cumplit…Iar noi să tăcem? Păi, doar Tu ai spus că, dacă oamenii tac, **se vor scula pietrele să dea mărturie!!!** À propos: acum, datorită scandalului stârnit de domnul N. Manolescu şi de Comunitatea Evreiască, ştiu ce-nseamnă **antisemit!** Şi, firește, "**a fi anticomunist…de ochii lumii**"! Dacă nu se nevoiau aşa de tare ăştia să dezgroape morţii şi să îngroape viii - habar n-aveam. Dar zău dacă-mi pare bine c-am învăţat şi de ce anume am aflat. Sunt amărât. Nici măcar acum nu pot să devin **antisemit** - dacă **semiţi** vor fi însemnând **evreii**. Pentru că din biblicul Sem se trag exact cei asasinaţi de către evrei – arabii palestinieni…

…Şi de mai am eu "reziduuri" comunistoide prin "mental", ele sunt întreţinute de un "liberalism" sălbatic şi grozav de ipocrit, de junglă (extrem de violent, **frate bun cu nazismul, dar şi mai bun cu bolşevismul leninisto-stalinist!**), promovat prin "criza" băncilor israelite "***Lehman Brothers***"…

…Grecia se pregăteşte să dea în judecată băncile Marii Finanţe Israelite din SUA, pentru pornirea bolovanului "crizei" care le distruge poporul, viitorul de Neam şi fibra morală!!!

***

…Eu îl iubesc din tot sufletul pe cel născut în Bethlehemul Iudeii, pe apostolii lui evrei (chiar şi pe Iuda îl deplâng, c-aşa suntem noi, valahii, proşti de buni…) - iar iubirea pentru Sofica lui Marcu Goldman mi-a rămas, ca o arsură de nevindecat, în piept…Dar, oameni buni, băgaţi de seamă una: nu toţi oamenii lumii ăsteia s-or fi îndrăgostind romantic, irevocabil de Sofice ale unor Goldmani…

...Comunism şi…anticomunism?! Abia acum puteţi vedea, în lumea toată, autenticul şi extrem-violentul comunism bolşevizant, ca în sărmana Rusie "octombristă" a anilor 1917-1922 (…iar ca URSS - până mult după 1953…aş zice că până la Putin!), de care s-a prefăcut a o vindeca evreul Hruşciov… - şi, DA, acum chiar am devenit un fervent ANTICOMUNIST, dar asta, tot aşa cum am devenit un anti-mason, anti-globalist/anti-internaţionalist şi, deci, un anti-"liberaloid/mason", anti-"democratoid/mason" - şi, deci, un naţionalist atent şi lucid, aplecat spre Neamul meu, ca şi spre durerile întregii omeniri, înlănţuite de perfid-confecţionatele curente ideologice, cu scopul re-învierii Sclaviei Mondiale…NAZISTO-COMUNISTE!), care desfiinţează rase şi popoare – interzice, cu perversitate, RELIGIA CREŞTINĂ (mai ales, prigoneşte ORTODOXIA, prin "ecumenismul " cu forţa!) - patriotismul şi demnitatea/onoarea…promovând uniformitatea letală a mâncării, băuturii, hainelor, gândirii, uniformitatea grotescă a minciunii "globalizate" şi stârnind instincte canibalice în oamenii "civilizaţi", de tipul lui Emil Hurezeanu, care declara, mai an, la *Realitatea TV*, că "*Dumnezeu a decis ca populaţia terestră din emisfera sudică a Terrei să moară de foame*" …!!! Asta sună ca idioţenia lui Bush Jr., care a declarat, cu alura lui de cretin solemn, la CNN, că Dumnezeu l-a vizitat şi l-a mustrat că ÎNCĂ n-a atacat

Afghanistanul şi Iraqul…!!! De fapt, îl mustraseră Israelul şi Marea Finanţă Mondială, din Loja Masonică *Skull and Bones* (înfiinţată în 1832, în cadrul Universităţii Yale, lojă iudeo-masonică din care TREBUIE să facă parte orice potenţial preşedinte al SUA!) şi *Clubul de la Roma*!!!

…Stimaţi reprezentanţi ai "*poporului ales*", vă rog smerit: nu mai semănaţi vânt, că veţi culege furtună - şi apoi vă veţi întreba, făcând-o pe nevinovaţii, de ce şi cum şi pentru ce…

Broşurismul falsei libertăţi

Încopertate în sereleurile măruntelor edituri cu sediul în cutia poştală, incredibil de multe pretinse cărţi apar şi se vântură în devălmăşia unei decadenţe fără precedent, paradoxal, pe sloganele libertăţii de expresie, ale derutei politice şi clientelismelor ordinare. Scribii au obsesii, simptomele se află în chiar stilul, manierismul, versificătorismul, chiar agramatismului agresiv : genialoizii care ar face deliciul didactic al psihanaliştilor, însă cine să aibă timp să se lupte cu păducheria , căpuşereala, toate racilele unei pseudo- culturi ? Obsesiile cele mai frecvente ale unor astfel de „ cărţi" sunt maniacale, nevropatii disimulate sau terifianţe tragi- comice; autoreferenţialul, biografismul voalat pe memoria lungă, falsificarea propriului trecut şi deci şi al celui colectiv, negarea a tot ce a fost eventual valoarea altora, aşadar un stupid interminabil (decât biologic?) război local al tuturor cu toţi!

Ce să mai tura-vura: dacă răul n-ar fi, cum să se diferenţieze binele, dacă nu s-ar manifesta atâta energie nergativă, telurică, a subconştientului colectiv (conceptul freudian), la ce să se spere într-o înnoire, o învigorare, o refacere pe criterii valorice, ca Aserţiunea Creatorului – Modelator, cel care nu uităm, experimentează reziditor in aeternum, în propria-i Operă... Recunosc că, faţă de minoritatea temei, formularea mea devine bombastică.

Asompţiunea ...

Orice eşec este aşadar întru o reluare şi avem a spera în fiecare unicitate a duratei noastre de trai întru visatul rai (...) – unici dar interconectaţi ..., la mai bine...

Între două seisme istorice, între două războaie, între două glaciaţiuni...Ca dualitate ce suntem.

Când nu mai cântă seminţele

Arta literară are calea cea mai rezistentă, fibra cea mai rezonantă, în codificare, încifrare, iniţiere şi comunicare, asemeni religiilor: prin aceea că Sufletul este scânteie din Spirit - în profanul din care suntem meniţi a ne elibera, a ne întoarce Acolo.

Între facere şi desfacere – luminiscenţa unei dimensiuni care ne susţine în sine, ori ne evacuează, când nu mai cântă seminţele ..., întru reciclare sau odihnă a misterului celui mare: materia...

Mă uit, aud în lume… menestrel

Lui Darie POP de Călan, rezident la Paris

…Bună seara, ziduri, umbre şi ecouri! Văd cum în lume, aici şi dincolo, frica ctitoreşte greoi şi negru-videan (…) catedrale iar activismul de tip străvechi profitarnic este în resurecţie, şi reface mereu modelul în istorie, adică Sacrul decade în Profan, în loc a-l înălţa pe acesta. Este un război al Dualismului, marea eroare. Având microscop dar şi telescopul Hubble, navel care caută în univers răspunsul : Noi să privim la nuceleele atomilor aşa cum privim cerul cu stele, noaptea: nu din oraşul electric, ci din limpezimea beznei muntelui! De acolo vedeam şi strămoşii noştri, ne/orbiţi de lumina artificială. Să nu uităm că stelele ard şi în plină amiază. Cerul înstelat asupra noasrtră, legea morală în noi.. Nu de sfinţi şi idoli avem nevoie, ci de poeţi. **Nu de poeţi ai închisorilor !** Poieion înseamnă creaţie. Imitatio Dei. Am umblat desculţ la secerişul grâului.Am văzut, copil fiind încă, spicele răscoapte cum explodează şi zboară, au aripi... Spicul răscopt **ştie c**eva ce mintea omului tinde mereu să uite: plesneşte aruncându-şi boabele, seminţele, spre a

prinde alte rădăcini. Unul - multiplu, ritmat în simetria pe verticală spre lumina soarelui, îşi joacă metafizica, îşi recaută şansa de a răsări. Am umblat desculţ pe păşuni şi am văzut stolul de păsări cum îşi reface unghiul ca la un semn….Magnetismul dă sens mişcării aeriene, atât de mult asemnănătoare înnotului… Tot astfel în văzduh, duh văzut, precum şi în adâncuri, străvezime ce se agită Gândirea noastră agită stăvezimea, ne transfigurează şi cere zbor. Celulele se reînnoiesc zilnic, tot astfel şi oamenii ? Fractalic zicând. Vedem un proces continuu de naştere, moarte şi din nou naştere. Aceasta e înviere ? Fiecare parte are o anti-parte, şi tot ce are început are şi un sfârşit, iar fiecare sfârşit are un nou început. Paradoxul este că trăim de fapt murind clipă de clipă. Ardem. Suntem apa care arde, focul care Zboară, soarele ce vibrează lumina şi o recoltează după ce a inseminat-o în raţiune. Cuvintele sunt seminţe. Memorie. Avem trei memorii: aţi observat cum omul bătrân începe să uite întâi pe unda scurt,a cea dobândită, cea învăţată….Dar îşi aduce aminte pe memoria undei lungi, o copilăriei şi o viaţă pe care o credea uitată. Apoi trece vama şi spiritul se resoarbe, trece în altă dimensiune. Omul care scrie, este de fapt inteligenţa care scrie. Decantare, anamnesys, iluminare. Consider că memoria nu este în creier, ci în aura, în corpul nostru astral. Tot astfel şi plantele, şi animalele cele ce nu au ştire de-o moarte. Este o eroare să ne temem de o moarte şi să ridicăm ziduri împodobite cu aur şi purpură, ca sângele oferit disperat unor zei canibali. Încercarea, iată fericirea şi şansa umanului. Dăruie-te şi vei fi primit. Dar nu te lăsa jefuit de orbii cu minţile. Esoteria spune : Viaţa este un ansamblu al lui Dumnezeu. În corpul meu sunt miliardele de miliarde de celule ce se reînnoiesc zilnic. Fac repetiţie , învaţă să învie. Orgoliul şi frica de viaţă-moarte, îl face nefericit pe om : de aici ura, criza, auto-otrăvirea, teroarea care terorizează, distrugerea, injustiţia, foametea… Ci nu foamea reciprocă dintre energii, ci foamea nopţii de lumină. Cei ce ştiu ştiu că învăţătura lui Isus Christos cuprinde gânduri şi convingeri despre reîncarnare…. Istoric, verificabil, în

timpul Conciliului de La Constantinopol, anul 533 după Christos), învăţătura despre reîncarnare a fost ştearsă printr-un decret (ordin) papal! Ce fel de creştinism a fost astfel salvat şi în favorul cui? Istoria este umbra religiei, sacrul captiv în profan. Chiar biserica romano-catolică descria până atunci Fiinţa umană ca fiind alcătuită NU DUAL, ci din TREI părţi: corpul, sufletul, spiritul. Dar s-a căzut în dualitate şi ea e în explozie azi. Ne amintim cumva de gestul asupritor al pluralităţii numită Elohim, sau poate grecescul Demiurgos, de a sparge tiparul primordiale al Limbajului, adică de Babilon: Babilon se traduce literalmente Bâlbâială… ”Să le încurcăm limba, să îi amestecăm, să să nu ajungă asemeni nouă, să nu se suie la cer”, scrie în Genesa. Informatizarea de azi pare-se recuperează acest gest pedepsitor. Ca şi clonarea? Va depinde de cine şi cum va recupera. Istoria este o repetare a tiparelor, însă ele sunt mereu riscate a fi şteres şi luate în stăpânire de manipulatori. Acest tip de cunoaştere este cel luciferic. In secolul II după Christos s-a reinstalat dualitatea, nefericirea condiţiei noastre. Intelesul de spirit a fost eliminat, sau umbrit. La conciliul din 533 ideea de reîncarnare a fost eliminată printr-un simplu abuziv decret : trei voturi contra două! Dar au fost şi oameni mari ai vremii care au arătat abuzul: Origene, Sfântul Augustin, Francisco de Assisi, Jan Rusybroek şi alţii. Motivul principal al ştergerii învăţăturii lui Isus despre reîncarnare l-a prezentat teama preoţilor faţă de eventualitatea creării unei anumite stări în mulţimea maselor, care temere era legată materialist de condiţia lor privilegiată, de „mandatari” şi intermediari, adică exact ceea ce se petrece acum în religiozitatea de pârloagă a lumii! Dar toate sunt suferinţe taumaturgice, neh? Una e religia, alta religiozitatea. Existenţa este sincretică, utopiile fac dinamica lumii.Tot aşa şi în politikon, fără ighemonikon. Scade entropic totul, întru a se reface structura eternă. Este în materie manifestă o Memorie primordială, o inteligenţă în toate regnurile. Toate regnurile sunt în Om. Omul este în Creatorul a toate. Conform teoriei acut actuale, a rezonanţei Schuman, omul fiind în micro şi

macrocosmos, resimte cum Timpul se accelerează. Ştiinţa şi Religia se întâlnesc în marele Mister care este existenţa. Transcedentală. Acum s-a accelerat şi cunoaşterea nematerială a lucrurilor, doar că e nevoie de dimensiunea ei spirituală, a revelaţiei. Aş numi aceasta trecând de empatia pe care am numit-o cu o carte de a mea Empatia Divină. In jurul nostru, ca şi a tot ce este viu, există şi pulsează un CÂMP MAGNETIC numit aură. Orice plantă în stingere, are evidenţiabilă pe placa forografică, un fel de TIPAR MATUR care va prelua informaţia spre o nouă întrupare. Câmpuri magnetice şi electrice înconjoară viul manifestat în vizibil. Bobul de grâu şi spicul au aure care sunt forme mature, regenerabile. Puiul de broască ţestoasă are un câmp magnetic de forma unei broaşte mature. Omul primordial avea mai multe simţuri ca acela de ayi. Ne-am pierdut aceste calităţi telepatice prin aceea că gândim. La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul plutea peste ape…. Imaginaţi-vă un nor colosal de energie necunoscută ce apoi s-a distribuit în materie, i-a dăruit inteligenţa: de a dăinui, de A deveni. Cuvintele cu patos limpede trăite, sunt scânteile Luminii . Ele sunt seminţe. Noi suntem seminţele Timpului. Uneori suntem delirul suprafeţelor, alteori şi al abisului, care este oglinda de pe luciul apelor, adică a Logosului. Eu sunt cel ce devin….Prin dezvoltarea gândirii, alte capacităţi au dispărut, cum ar fi telepatia, clarviziunea….

Extreme

Himerele, ele fac lumea reală. Utopiile, istoria. Puse în operă, vor confrunta dictatura conştiinţei. Care divină este.

Din 1990 Romania incearca a iesi din communism. Problema este ca el, comunismul, doctrina recte dogma iese mai greu… Dogme de pripas, cruci de lemn, cruci de Marmora, mausolee ale memoriei care …conspira… Dincolo, imparatia promisa… Cata vreme va fi suferinta si safrtitul ei, moartea…

Deus otiosus

Conceptul teologic folosit pentru a descrie un tip de zeu suprem creator care şi-a abandonat opera, retrăgându-se în cer şi nemaipăstrând relaţii cu lumea creată, este discutabil. *Deus otiosus* e traductibil prin: *zeu care se odihneşte*, *zeu neutru*, *care nu participă la treburile lumii.*

În natură, care este laboratorul creaţiei continue, semnele sunt că este prezent, fie chiar dacă acţionează orbeşte, vezi cataclismele... Nietzsche acuza creatorul că ar fi ratat opera, recte omul. Dilema este dacă acel creator este cel absolut, sau un substitut, de genul lui Demiurgos, sau Elohim, îngerii căzuţi, civilizatorii veniţi din cosmos etc.

Poeseu despre mine /sine

Motto :

Cu tifon nirvanic peste gură
În VăzDuh sub norul de tectite
Suspendat Cuvântul, stare pură,
Zbate întrupări dezmărginite
(eugen evu, Norul)

Istoria mea e Istoria mea e a Sinelui/Sinei proprii… (duale întru Triadic-Fiul/Sophia...)..., este descrierea a ceea ce intre/vede sufletul, retrospectiv, insistent, instinctual dar cumva ancestral, arhetipal, ca memorie… în deja vu-ul existenţei, retrospectiv, cumva mitologizant (...), şi a ceea ce reînţelege, ca memorie....Sufletul decantează, se auto- cultivă, eu un suflet al meu nocturn, poate însemnat anume în acea Miazănoapte a echilibru solstiţial, de Septembrie**...** *Acea cumpănă din zodiacul de adâncime, pare-se , a fost generoasă, doar viaţa a fost, va fi, infamă, exotericăă... Iată un posibil stigmat, cum mi l-a definit tulburător eminentul gânditor Paul Aretzu, un stigmat- intrus, ci nu înnăscut!... de unde conflictul sau contradictoriul meu itinerar între Datum şi Fatum, in amanmnezis. O zodie a Fecioarei, aşadar a feminităţii creatoare esenţiale, fără de care viaţa- creaţia nu ar fi.Iar poieion este traductibil Creaţie.* Călătoria sufletului, iată-ne

existenţa.... Uneori ai înţeles că e o călătorie inversând imaginar un Timp, un cerc de Durate mai mare,... asemeni unui ornic cu arătătoarele numărând invers ciclurile... Mereu intuim acest paradoxal sens – contrasens, ne situăm şi de raportăm dintr-un centrul, suntem în rezonanţă cu universul- divinitatea interioară, dar şi cu macro-sistemul vizibil, pe care le scrutăm încă de la „trezirea în lumea anume, a copilăriei, continuând până la inevitabilul „sfârşit", la vama vămilor, a unei intuite transcenderi, într-un ALT dincolo, necum în micul infinit, al elementelor sau macro-cosmos.... Oare Memoria lumii – a Sinei Lumii Unice, se autoreplică fractalic (?) în fiece scânteire a memoriei noastre ca suflet . Este oare cugetul poetic – cum s-au spus,- un fenomen misterios, necum în contrast simplist cu divinul ascuns, ci reiterându-l mereu, reflectându-se Marele în Mic, Vastul în infim? Cum ar fi lucrul miniatural al unui haijin, într-un grafem – grup semantic, ori harta unui arbore în nervurile fiecărei frunze ale sale?

Altcumva... dar idem, memoria apei în sclipătul unui cristal, sau a luminii solare, preluate şi de cea selenară,... pe luciul apei, ca memorie a substanţei primordiale...

Joacă-te, bătrâne suflet al meu, mielule, zburdă pe semantice pajişti ! Nu-ţi pese de hermenia orbilor !

Noaptea, ea vede lumina ...

Ochii nu sunt oglinda sufletului, cum s-a spus, ci fereastra, ei sunt ogiva metafizicului dinspre interior (sau vitraliu, în cazul celor înzsetraţi cu imaginaţia, creativi, visători...), şi deoprotrivă, dinspre exteriroul levitant (...) înspre interiorul regăsirii perpetue: în conştiinţă, în conştientizarea perpetuă de sine... Sine văzător, în caleidoscopul Sinei vizibile: e un miracol, ci nu miraj morganatic, acesta, de a vedea scânteierile stelelor la ani-lumină, cu aceeaşi vedere cu care ne apropiem tot ce mişcă sau „rabdă aparent static", în hologramatica noastră sumă de percepţii, între vedere şi atingere...; aşadar Sufletul vede şi recompune – sau sacralizează fiindul din curgerea a toate: Panta Rhei... Divinitatea se conştientizează

infinit în infinitezimal... Nu avem cum scăpa din aparenţa captivităţii Cercului în Spirală, cel mai arhaic cunoscut semn grafic simbolic al oamenilor

Libertatea este sublima utopie, numai duratele monadice – filtraţi asta prin magia cuvântului, numirii, denumirii, mutaţiei metaforice etc. – numai ele susţin echilibrul lui Cogito visător, care ne este Sufletul. Simţurile noastre sunt impulsuri ale Simţului ubicuu divin, care pulsează în toate, în materie – ca inteligenţă irepresibilă..., şi chiar în nonmaterie, deducem procesul ca fiind doar unui încetinit...

Thelema – voinţa (vrerea) de Sine

-text dedicat pentru Maggie Constantinescu

Nu „eu" gîndesc, ci eu sunt gândit... În Transilvania, omul rural, trenând vag empirici în umbra şi ecourile eposului arhaic,... se spune: „eu mă gândesc", „eu mă duc", (fie desemnând drumeţia, umbletul, fie „mă duc de tot", adică mor...)... ci nu este uzual gramatical (la propriul reductibil) „merg"...

„Mă gândesc", „mă duc", „mă cunosc"(!)... aşadar delimitează nu dual – condiţionat, ci discerne un EGO Supraconştient(!), care dă seamă explicit, ca Fiinţă imponderabilă, inefabilă, ca Sine al Lumii, fapta de a „se gândi" (pe sine limitat), de a „se duce pe sine limitat", de a se „purta"... Suflet-duh-spirit Purtat, prin Voinţă (grec. Thelema) Trup purtător de Gând – conştiinţă... Joc al Gnozei panta-Rhei... Metafora este cheie magică, peiorativ zicând, rudimentul ei este anlogos, analogia, comparaţia menită a reînnoi continuu emisia revelatorie a Sinelui – parte, întru Sinele Tot, Unul cosmic, a panorama – descrie Călătoria Văzutului- ca reflectare a Vederii (Nopţii) – prin aceea căm Noaptea vede, ci nu lumina, Lumina este etimon al Lumii, lumilor de lumi, in aeternum... Călătoria ne este Iniţiere: ea inversează curgerea Timpului Infinit, ea este numărătoare inversă, ea este itinerariul „eternei reîntoarceri" de care spune Mircea Eliade… Nu se poate fără concepte, conceptualizare!

Ceea ce percepem, urmează a concepe, a Adeveri din virtualitatea holistică (sic, n.n.), a Spaţiului-Timp-Substanţă.

Iar prin aceasta, deducem logic că Moartea nu poate fi, moartea nu există, paradoxul fiind de fapt Uhronie: ceea ce nu poate fi, ci „ni se pare" (ni se năzare, întrezărim doar...), că ar fi... Invocativul - formula divinatorie (ca relictă) a basmului românesc „De nu ar fi nu s-ar povesti" (nara, relata, comunica, credibiliza, transcende virtual...), este din aceeaşi sorginte gnostică imemorială (...), ca şi „A fost odată, ca niciodată"... Aşadar a fost să fie, sau *a fost*, *să fie* (cu virgulă între, a unei subînţelese *determinări*-condiţionări...).

Cuvintele poeziei, ale filosofiei cuantice (...), nu sunt oglinzi, ci ferestre....Uneori vitralii, aşadar spectrale, aşadar făcând magic-vizibil ALBUL (improprietate ligvistică tolerată) albul TRANSPARENŢEI.... Astfel, noi, rostind-orânduind cuvintele-ideile, chinuim lumina, suntem nocturni, suntem metafizicieni nu odată inconştienţi pe deplin ai acestui „mister"… revelaţia ne este improprie id-ului, revelaţia este mistică, deviantă întru Surprindere şi captare, revelaţia este de facto a Sinei Lumii. Privilegiu al chinului, act sacrificial care ne fericeşte ca o transă indusă, sau autoindusă...

Sacerdoţii barbarilor, despre care scrie Umberto Eco, ştiau, azi ştiu genialii şi nu îşi dau seama că află (fraudulos…) prin îmbolnăvirea energiilor din Kundalini (...), smintiţii, cei definiţi alienaţi, nebunii. Zona intermediară posibil a fi depăşită, spre Iluminare, este paranoia

Caducel şi Graal ?

Scrutările psiche în fluxul continuu, ca al electronilor pe orbitele ..ecuaţiei lui Niels Bohr..., sunt, fie privilegiul geniului, fie suferinţa sa şi tragica deidentificare, ca moarte prin auto-complicitate, cumva suicidarică. Sufletul cel mare se miră, are savoarea uimirii la orice, are *fascinaţia reprezentării* sinelor lumii în sinele continuum al lumii... fractalice. Desinhibarea din raţiunea RECE se poate provoca, aşa cum ai trezi divinul „adormit", sau aţipit..., în cunoaşterea-recunoaşterea-

renaşterea-învierea-înnoirea Fiinţei în numărul multiplu ce se propagă rezonant întru UNU, sau zero absolut, creator, zero gravid de Sine-şi: divinitatea... Iar conţinutul cuantic şi... subcuantic de uraniu, este şi acela, în consecinţă şi ca efect, de uraniu... Element nu delimitat mendeleevian, ci credem, component al Lutului din care Dumnezeu a modelat şi însufleţit Omul... Ci poate că înţeleptul şarpe-dragon-luxferris - de lumină purtătorul...(?) a fost demonizat religios..., iar caducelul ADN-ic continuă să însemne ceea ce ab origine a însemnat, codificat drept CADUCEL vindecător şi tinzând din teluric a zbura, a levita, a cuceri spaţiul cel ce altfel se pierde – continuu – în sine, precum aparenţele.... Semn-simbol-cheie şi unul încă de transmis qoui prodest...

O aiurare

(Ieri, revenind de la Deva, am văzut o turmă de oi, păscând în dreptul unei fabrici cu acţionari bogaţi, pare-se ai lui Videanu and serpentina Marmosim, mda. Erau ici-colo şi câţiva mieluţi, mici, încă de lapte… Şi cum era a patra zi după Paşti… m-am gândit: « Măi, zburdalnicii ăştia au fost norocoşi, iarna a fost lungă şi ei nu s-au « dezvoltat », aşa că au scăpat de MĂCEL. În numele Domnului… Când jerfim mieii (în 2010 -5 milioane), nu suntem totuşi iudei, dar nici protodaci… Mioriţa a fost altceva…. Când jerfim brăduţi, (în 2010 cam 5 milioane), nu suntem nici druizi, nici Hyperboreeni, nici măcar fetişizanţi ai pagodelor… Codrul nu mai e frate cu… românul?)

….călătoriile astrale. Recuperăm pe cresta veacului. Accelerat. Ne modificăm fiinţa. Colaborăm cu Creatorul absolut, imitatio Dei. Esoteria spune : Dacă tu însuţi trăieşti ceva, nu trebui (doar să) crezi, pentru că ştii sigur! Omul care scrie, pictează, cântă, arde mai accelerat şi se dăruie, asta face: atunci când ceea ce se agită în om, adică Spiritul, cum s-a spus, o face prin transparenţă, este artă iar arta ne este religie. Ştiută, ci nu doar crezută. Rugaţi-vă şi vouă înşivă, căci asta şi faceţi. Iartă-te pe tine însuţi, căci asta şi poţi face.Vă mulţumesc.

Neo-HURUBAYATE locco:
Motive dendro… cu surdină plurisemantică

Cu Dumitru HURUBĂ, umoristul de la Simeria

Bine că-i rău! Dar bucură-te, mâine va fi şi mai rău!
Că dacă răul n-ar fi, binele nu s-ar primeni, povesti...

Fratre de scrieri şi trans-scrieri… Mitică Hurubă, eu aş numi colorism mimetic o anume preţiozitate a limbajului poetic, sau plasticizare excesivă. Tu, când te joci cu parodia, cu tragicul te joci. Coloarea…. În exces, ea pare a fi ornamentism, împodobire sugerând pentruscepticii pragmatici, poate geloşi şi chiar puşi pe uzurparea semnificantului (...), fie absenţa substanţei afective, fie mataforismul desuet, frizând artificios disimularea unui gol – aleinenat, rece, al inimii speiate, numită Die Weltschmertz (răul de lume, de existenţă). Oimanenţă a acelui „l'esprit quelque s'agit", ne este însă contanta pe care întrezărim şi chiar atingem starea imponderabilă a revelaţiei prin poezie, prin înminunarea de a fi în lume. Dar oare nu temerile noastre fiinţiale sunt cele ce ne remotivează să facem cetate de apărare în faţa neantului interior, oglindindu-l pe cel al Nopţii? Şi nu ne este clipa-ziua-anul, durerea presimţirii că

vom pleca, ne vom despărţi de cei dragi şi de ale lumii plăceri – evident nu neapărat hedonice, de bucuria de a fi fost-existat?

Iată-mă, eu însumi, uzez de această preţiozitate, cu o irepresibilă apatenţă, care într-un fel s-a cultivat – de-singură, pe parcursul duratelor mele de scriere. Arderea etapelor nu a fost liniară, ci „sălbatică", un bunăoară Horia Gârbea observă uşor maliţios, însă just, la cartea mea bilingvă „Le miroir vert" că sunt poetul labirinthic, căruia i se poate reproşa (subînţeles de mine), foamea de a transfigura tot ce mişcă (gândeşte), în substanţă poeion. Se ştie că mitul labirinthului este imaginea şi reprezentarea Creierului uman! Firul Ariadnei, aşadar, este intuiţia de a regăsi calea spre ieşire, spre cosmicizare, de scăpare din captivitatea teluricului. Vorbirea-scrierea oraculară este cheia codului iniţiatic. Poeticul atins de prozaism, reconverirea în desuetudinea suprafeţelor, aşa cum neo-post-modernismul le exhibă – ca şi simptomul alienării ce ne sufocă prin violenţa de limbaj, încetează a mai fi, este neantic şi dez-fiinţator, devastator pentru Fiinţă. Conotez că violenţei de limbaj din curentele parazitare recente în literatura română recentă, îi contravine (determinat), o resurecţie a satirikon-ului balcano- caragialesc, a PERSIFLISMULUI, cu „diversiuni" rinoceriene ionesciene, dacă nu urmuziene, de tip „kakademic", ca in soi orwellian de „homeopatie" empirică ce merită cercetări de specialitate lingvistice şi patologice. Ciocnirea culturilor – parafrazând-o pe cea a interculturalităţii, în „statul unitar" post-comunist, aminteşte de cutremurele de adâncime medie, din seismologie, pe faliile structuralismului modern şi ale regresiunilor tipic... – atipice în ţara „lui Papură Vodă". Dorin Tudoran avea expresia cazonă KAKISTOCRAŢIA. O veritabilă babiloniadă – oarecum ca formă de eshibare haotică, peste eclectismul unui lexic dintre cele mai fascinante ca „implementuri" din lume, paradoxal fructuos pentru omul care scrie azi, la răscruce de veac (mileniu)... Această apocalipsă, (revelation), ne este ori nu ne este DELOC vizibilă, cui îi pasă? „Moftul rrromînesc" al lui Caragiale ot Haimanale, a devenit „Răcnetul Carpaţilor" balcanoidici. Virusat continuum de

alogenia acestui lexic în derivă „globalizantă” la scara balcanică, limbajul neo-latin care ne este structural – aş spune noetic – la ecce! 2000 de ani!, este într-un fel un amalgam despre care un Robert Stauffer neamţ-elveţian-evreu scria, destul de dureros pentru noi, că este analog depunerilor deltice de la gurile Dunării.

...Sub-curente mai noi ale Devianţei schimonosite ce o suportăm amuzaţi, ori oripilaţi, (pornolirism, manelism, fracturism, băgăism) nu sunt decât noua protituare la extrema celei pseudo-intelectuale din totalitarism... Subtextualismul, apelul excesiv la „şopârle cu subînţeles” ce au rămas suspendate făr obiect, după 1990, sunt sindromul grotesc, horror, al derutei ce se întinde ca un cancer în metastază pe tot ce este viguros în rostirea românească... Merită, în acest sens, a ceti scrierile unui Luca Piţu, prof. univ. ieşean, dar mai ales uriaşa puhoire media cap-compas Caţavencu, întemeiat de Mircea Dinescu, în avântul relebian (sic,n.n.), dar după grila lui Caragiale, despre care convivul lui Dinescu la TV, Tănase, (Tanasis?), şcolit în diaspora pariziană, afirma monstruos de comic: „Grecoteiul Caragiale este cel mai genial scriitor român!” Bravos! Pupat p-ţa endependenţii, vivat naţiunea, ba pe-a mamei dlor! Cum care? Păi, care se simte. Ciocnirea culturilor – parafrazând-o pe cea a interculturalităţii, în „statul unitar” post-comunist, aminteşte de cutremurele de adâmcime medie, din seismologie, pe faliile structuralismului modern şi ale regresiunilor tipic... – atipice în ţara „lui Papură Vodă”. Inteligenţa în sens cosmic, este o energie a emanaţiei pe care o definim divine şi ca atare metafizică. Parafrazând, poezia este una metafizică, sau nu este deloc ! De milenii, poezia rostuirea-noima şi rezonanţele catarsice a mantelor, a manthrelor, a incantaţiilor, a cântecului şi descântecului, îşi redistribuie limbajul de sorginte primordială, ante-babiloniană (!), raportându-şi hlamidele, efectele de „vrajă”, vindecătoare pentru sufletul omenesc, funcţie de înnoirile inerente limbajelor ce translează pe infinita suită de variaţiuni: forma se schimbă, esenţa transcende. Spiritul pare să îşi recupereze mereu

eternitatea vremelnic împrumutată materiei inteligente, cugetătoare de sine. Automultiplicarea limbajului universal tinde a recupera de fapt unicitatea din illo tempore? Visul ne este parte din real, gândul este continuu activ, inclusiv în somn. Stare de veghe în empatie subtilă cu imaginarul. Punţi arcuite peste Misterul Fiinţei, armonizând văzutul cu nevăzutul, creatul cu increatul-încă. Jocul monadelor pare să coboare în noi muzica sferelor, nimic nu opreşte. Eu aşa ştiu, deci cred, eu aşa cred, aşadar prin aceea că am aflat, mi-am re-amintit. Mea culpa.

Contrajurnal ciuruit

Scrisul în zona patologicului, axat pe hedonism, a prăsit pronografia şi sexomania dintotdeauna şi de acum. Eros şi Thanatos, cum grecii spuneau. Hedonismul pledează sensul vieţii plăcerea. Lascivitatea a impregnat disimulat în rituri, chiar relgiile, precursoare ale artelor. Există o prostituare a cuvintelor, a muzicii, picturii, care sunt derivate ale limbajului esneţial, ale comunicării.

Un text pernicios şi lasciv combate paludismul, dacă nu distrofia entropică ori provocată de terţe cauze, iar perversitatea (inclusiv a limbajelor sus-amintite) – este un siptom sigur al unor probleme... Patos este prefix al patologiei.

Orice act contestatar este profund subiectiv. Realitatea este obiectivă. … Pădurile au încă memoria oceanului primordial. Ca dealtfel şi iarba...

Delte

„ ...ţara şedea turcită" (Ion Barbu, Bălcescu)

Ce putea să rezulte din daci, latini, sarmaţi, agatârşi, avari, tătari, arabi (Harap alb?) pecenegi, slavi, turci, greci, bulgari, unguri, secui, moldovlahi, ruteni, ucrainieni, lipoveni, evrei, ş.c.l. decât delta exotică a ceea ce Robert Stauffer numeşte melassă... Şi apoi ţarat, banat, regat, cnezat, voivodat, paşalâc, isarlâc, desigur enumerate cronologic...

Preotesele...

Acele preotese ce se prostituau în numele Domnului, tolănite uneori zile şi nopţi în şir – pe cât erau de neatractive... la porţile templelor, aşteptând să fie fecundate: aveau credinţa că îl vor naşte un Mesia. Păcătuiau ele, ori cerşeau, nu doar un drept fiziologic, ci legea emancipată de sub stigma divină?

Lupta cu Mamona

Călugărilor de la muntele Athos le este total interzisă creşterea oricăror animale (capre, oi, câini, pisici, vite ...), cât şi a păsărilor de curte, pentru a nu fi ispitiţi de zoofilie. Vrednicii sfinţi amarnic se luptă cu diavolul, înafară probabil de năravul biblicului personaj Onan... Eventual şi de sodomie?

D'ale traducerii ...

Din falsa pudoare, o traducere din Vechiul Testament echivalează sintagma „fecale umane" (DEX – căcat), în „balegă de om"! Or efectul este unul penibil, dacă nu insultător pentru om: adică este… vită? În D.E.X.-urile româneşti nu există această denumire...

Pupat p-ţa independenţei!

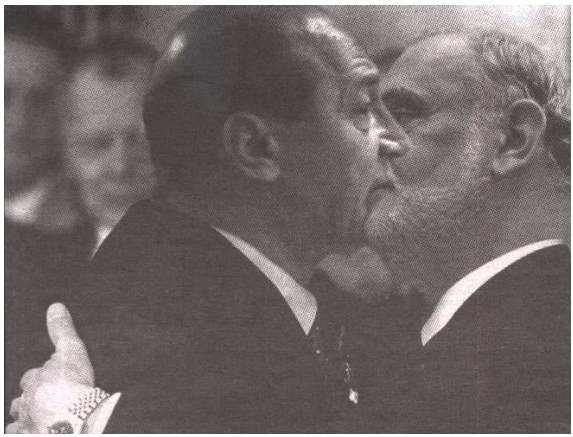

"- Eu îi storc, tu ciuruie-i!"

Pupatul bush-a-bush: Băsescu-Patriciu

Interferenţe fluturi – miresme...
GABRIELA GOUNDENHOOFT

… AZI AM ALES FERCIREA…

Mă întreb adesea dacă există un răspuns secret la toate întrebările noastre, o cheie care deschide toate uşile, o cale, o reţetă a vieţii şi a fericirii. Mi se pare că fiecare dintre noi ştie exact ce îi lipseşte ca să fie pe deplin fericit dar deloc ce are deja ca să fie fericit. Sănătatea o preţuim doar când începem să o pierdem, la fel tinereţea, prietenii, serviciul, locurile dragi, oamenii care se duc...

Dar chiar dacă suntem permanent nemulţumiţi, pentru că mereu ne lipseşte ceva ca să fim complet fericiţi, întâmpinăm încă o zi, încă un an, încă un anotimp. Iar din cea mai adâncă tristeţe nu te scoate o minune, ci lucrurile simple: ieri îmi plângeam de milă, umblând prin zăpadă să aduc un braţ de lemne, repetându-mi că urăsc iarna şi că ar fi minunat să trăiesc într-un loc în care nu există frig şi zăpadă, când un zgomot mi-a atras atenţia. Micuţa ciocănitoare roşie, care locuieşte aici de câţiva ani (nici măcar nu ştiu dacă o fi aceeaşi şi nici cât trăiesc ciocănitorile), ciocănea de zor într-o nucă rămasă întreagă pe nucul îngheţat. Era frumos. şi m-am simţit bine. De ce? De nimica în mod special. Aşa cum ar trebui să ne simţim de fapt, pentru că, dacă pentru nefericire există motive din cele mai ciudate (am auzit pe cineva spunând „cum pot să mai zâmbesc când mi s-a stricat calculatorul?!”), pentru fericire nu există explicaţii raţionale şi concrete. E o stare, nu o carieră. Dar poţi să-ţi faci o carieră din a fi nefericit şi victimă: a celorlalţi, a sorţii... Poţi să te îneci în propria tristeţe ca în alcool. căci motive vei avea mereu.

Poate că secretul fericirii zilei de ieri a fost ciocănitoarea micuţă ce a ales nucul meu. Azi am ales să fiu fericită pentru că darul trimis de Eugen Evu, ultima lui carte de poezii, luminează blând de la Crăciun pe noptiera mea, cu lumina-i binecuvântată.

Dedicaţie pentru Piera Rossi

EUGEN EVU

Quello che viene

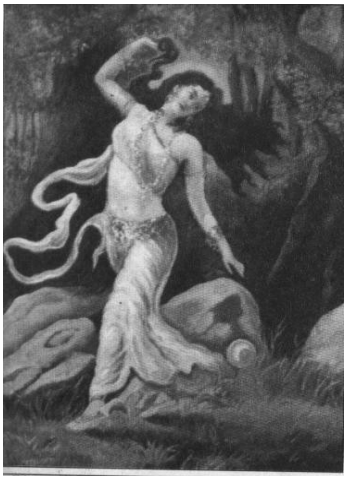

E'stata per la calura la sua fronte
Alla falciatura, insieme alle
aquile.
Ha intravisto
I transparenti bagilori del sacro
(cagli di luce sognata)
Strapattare tra caduta
dal muro del freddo.
Cantando insieme alle nevi
Qoell'altro tempo.
Prima della parola
Sopravive
Nasconde
La soglia di cambio

PIERA ROSSI CELANT / *Misterul naturii*

Poema dal poema

Mai vedrai
Il fine della Pazienza.
Un delirio
La liberta. Una centrifuga,
La medusa del potere,
Questo pleonismo che puzza
Impicca pronto per salto.
Ranicchiata proprio
Nello spazio tral'occhio
ed il mirino.
Las prospettiva sopprima
il movinemnto.
Un colore delle ombre
Ondeggiando la vista.
Il pensiero che ci attravers
No e il nostro.

LE MIROIR VERT, du Paris.

Ion Urda: „- Iată o carte grea a lui Eugen...
E şi în franceză, iar noi… învăţarăm rusa cu sila!”

Un protest printre dinţi

După ce a înfulecat – cu sprijin pe colaterale locale... uriaşa avere a subsolului hunedorean – rezervele de marmoră (Marmosim Simeria) Ruşchiţa ş.a., ministrul Videanu a pus mâna şi pe minunatul Lac Cinciş, unde cică plăteşte fix 2 lei pe m.p., adică o bătaie de joc, ca să nu zic bătaie de... boc... Gubernia umbrelă a lui Videanu ţinteşte să înşface şi aurul Roşiei Montane, îmbârligata afacere ce trenează pe cele mai tenebroase „galerii” ale bişniŢARILOR obscuri mondiali, promiţându-se locuri de muncă şi alte avataruri (...), câtorva mii de foşti mineri, acum şomeri, fi-va mâine precum ieri!

Prădătorii de soiul lui Videanu, pe cât sunt de incapabili, pe atât sunt capabili de orice! Produşi reciclabili ai bântuirii, ai foamei ventricole, ai utopiei Banului, raptului, i(U)deo-lojiei… fum deşertic prin munţii lumii, fum târâtor, emanat…

Se zvoni că Shambala şi Agartha emit direct în oglindariile sparte ale lumei…Vorbesc şi eu să nu tac. Textualisme… ale botezului celor predicând la vămile pustiei, la Iordanul mlăştinos al vechii Memorii, eclectism al cabbalismelor toate… Ori ceremonial sacrificial, la Sanctuarele Montane, cu acest cuţit de obsidian păstrat la sân, având temperatura corpului meu energetic… sinergetic.

Rune

SUNETUL ZEILOR ...

Câteva notaţii:

1. ODIN, aşadar alpha lumii,..ciudat că este numeral, Unu, la ...slavi!? La români există tulburătorul cuvânt ODINIOARĂ, pentru un trecut nedelimitat, dar şi ADINEAORI, (sunetul O runic fiind A neolatin?...), adică trecutul imediat, post-recent… 2. ANSUZ, al doilea, poate este etimonul An de la ANU-ANUNAKI sumerian? 3. ING !....Straniu, nu? este rădăcina angelicului, ÎNGER... 4. RAIDHO - conţine vocabula prefix RAI (paradeisos, eden)... 5. ELHAZ...Conţine prefixul EL (ELOHIM) numele lui Dumnezeu la sumerieni, evrei, ş.a. 6. URUZ - aminteşte de URIEL (înger din comando-ul celor 200 aterizaţi pe muntele Hermon, cf. Cărţii lui Enoch; UR, URUŞIM, uriaşi, urgie… etc. 7. DAGAZ... aminteşte de DOGON (poate dragon?)... 8.THURISAZ - vag THOR... 9. ISA!... Nume exisitent ca zeu primordial în mai multe zone....IS, etimon la ISIS, dar şi la...ISUS. La arabi, IŞA (işa)...

În Tibet,...există un mormânt cu numele ISA (despre care s-a speculat că ar fi de fapt mormântul lui Isus, refugiat în Tibet??!! (Dan Brown, Codul lui Da Vinci, etc); 10. EHWAZ... De ce nu EVA (Viaţă umană, mama omului?); 11. MANAZ... aduce a MANAS, MAN, nume pentru OM dar şi mana cerească etc. 12. PENTRU NOI, în descendenţă-descindere (descălecare...) DACICĂ, dar şi pentru egipteni (!!), GEBO este cu totul tulburător; (Semnul este „X"-ul alfabetului nostru neolatin, însă era prezent grafic în numele zeului esenţial ZALMOXIS (ZAMOLXIS, probabil ZEUL-MOŞ, Domnul Zeilor, Domine-Dei, DUMNEDZĂU (Zeu); *(există în sudul Dunării şi forma feminină (?!!?) DUMEZE, DOMEZE...)* Dar straniu este că dacii aveau un zeu GEBELEISIS (compus ar da GEBE a lui (din) ISIS!, la egipteni existând zeul GEB; ZAMOLXIS, om zeificat, cum scrie istoricul grec... a fost iniţiat ca discipol al lui Pitagora, în EGIPT, după cucerirea de către Eladieni... 13. Deasemenea tulburător este şi BERKANO; amintin du-l pe BERK (din limbajul păstoresc arhaic, „oaie bearcă" vs. laie)...

Un mai cunoscător într-ale mitului şi semioticii, desigur, ar putea dezvolta aceste simple mirări ale noastre... Deasemeni, a se se face analogii cu acel limbaj scris considerat cel mai antic, (al „Celor Dintâi"...) despre care scriu specialiştii (Nicolae Densuşianu, v. Hyperboreea...). Ca nuanţă, a se revedea semnul solar al ATLANŢILOR, ZVASTICA (semn demonizat de fascişti, din păcate), omniprezentul SEMN SOLARIAN de pe ţesături, ceramică, rupestru-parietal etc.în spaţiul carpato-danubiano-pontic (*idem Densuşianu*), Revista Noi Tracii (perioada Milano) a lui Iosif Ctin Drăgan, mişcarea Săvescu, tăbliţele de plumb de la Sinaia, ş.c.l.)...

*...*Şi dacă nu ne mai întrebăm... dacă nici nu ne mai întreabă ceilalţi, despre acestea toate, oare să fie aproape Frigul, ultima barieră înaintea Uitării şi însăşi Morţii, cea care chiar acum, aici, oriunde, harnică, lucrează?*

Eugen Evu

Pagini invitate

Octavian SARBATOARE

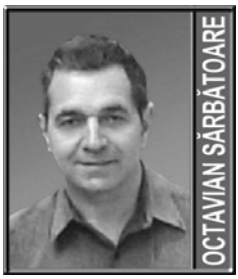

Aportul tradiţiei strămoşeşti la ortodoxie

Motto:
Reforma ortodoxiei va duce
la neozamolxianism

Printre români, în ultimii ani se face din ce mai simţită nevoia de a face o distincţie netă între tradiţia strămoşească a neamului românesc şi iudeo-creştinism, prima fiind un crez autohton românilor, cel de-al doilea o adoptare, a unui imaginar religios provenit din Orientul Apropiat, a iudaismului. Sincretismul cele două viziuni religioase despre lume şi viaţă este astăzi cunoscut sub numele de ortodoxism românesc. În cele ce urmează mă voi referi la acest sincretism printr-un singur cuvânt, ortodoxie.

Etimologic ortodoxie înseamnă credinţa cea dreaptă. Inferă faptul că cele două părţi componente, fiecare în felul propriu, sunt considerate credinţe drepte. O prezentare comparativă a tradiţiei strămoşeşti şi iudeo-creştinismul ortodoxiei, ar crea o mai mare limpezime de idei. Tradiţia strămoşească este predecesoare iudeo-creştinismului. Se ştie de pildă că Zamolxe, ca personaj istoric al lumii geto-dacilor, a existat cu sute de ani înainte ca să se fi născut Iisus. Atât Herodot, cât şi alţi istorici antici fac menţiuni despre Zamolxe (Zalmoxis).

Tradiţia strămoşească a românilor este un etos care s-a transmis din generaţie în generaţie de-a lungul timpului. Pe de altă parte iudeo-creştinismul a venit cu paleta de idei religioase din afara cadrului spiritual al neamului românesc. Românii înţeleg astăzi, din ce în ce mai clar, că iudeo-creştinismul este o erezie a religiei mozaice, un fapt istoric ce priveşte exclusiv poporul evreu.

Ce înseamnă astăzi tradiţia strămoşească în ortodoxia românilor? Am putea spune în linii mari că dacă din ortodoxie scoatem elementele iudeo-creştine caracteristice, vom rămâne

cu cele ale tradiţiei strămoşeşti. Sunt câteva noţiuni esenţiale care aparţin tradiţiei strămoşeşti, neavând nimic în comun cu iudeo-creştinismul. Una dintre ele este cea de Dumnezeu.

Aparent s-ar crede că numele, sub care multiplele religii se raportează la un personaj divin suprem, ar fi sinonime. Aceasta este o eroare de distincţie de concepţie deoarece fiecare, dintre personajele divine supreme, are caracteristici proprii. Lui Iehova nu-i putem spune Alah, Buddha, Amun (zeu suprem la egiptenii antici) sau Dumnezeu. Ca personaj divin suprem pentru români numele Dumnezeu îşi are originea în etimologia nativă neamului românesc însemnând în limba latină (şi poate şi cea a geto-dacilor dacă admitem că ei vorbeau o limbă protolatină) Domnul Zeu, Stăpâne Zeu (*id est* Domine Deus). A egalizare a numelor divine este blasfemie din perspectiva credincioşilor de orice religie.

Recent s-a creat în Egipt o mare controversă între musulmani şi creştinii bisericii copte, faptul că aceştia din urmă folosesc numele Alah în Biblia lor scrisă în limba arabă. Deşi controversa a fost aplanată de un tribunal, care a permis copţilor să folosească numele Alah, aceasta nu rezolvă problema, deoarece la origine în Biblie personajul divin suprem se numeşte Iehova. De ce o astfel de dispută poate interesa ortodoxia?

Numele Dumnezeu aparţine tradiţiei strămoşeşti nicidecum iudeo-creştinismului. Iisus nu s-a rugat niciodată lui Dumnezeu (cum se scrie eronat în Noul Testament) ci lui Iehova. Apare paradoxal că astăzi ortodocşii venerează pe Iisus care avea ca divinitate supremă pe Iehova, dar în realitate Dumnezeu este cel a străbunilor românilor. Această discrepanţă îi pune pe români în aceeaşi situaţie cu disputa dintre egiptenii musulmani şi cei copţi. Românul se poate întreba pe bună dreptate cu ce drept iudeo-creştinii l-au luat pe Dumnezeul străbunilor şi l-au pus în locul lui Iehova ca să justifice că Iisus îl are pe Dumnezeu ca personaj divin suprem? Cazuri de parazitism religios au existat întotdeauna în lumea religiilor.

Un alt aport al tradiţiilor strămoşeşti la ortodoxie îl reprezintă sărbătorile populare. Existente din zorii istoriei, nedeile au reprezentat un mod de socializare al românilor şi strămoşilor lor geto-dacii, o exprimare a bucuriei vieţii. Servind şi ca prilejuri de schimb comercial nedeile au fost dintotdeauna un mod esenţial de exprimare al etosului neamului românesc. Ortodoxia le-a adoptat creând pe cât posibil un patronaj de sfinţi inventaţi.

Un aport semnificativ la ortodoxie este cel al sărbătorii de Moş Crăciun, care este o continuare a tradiţiei strămoşeşti în onoarea Zeului Moş (studii făcute de N. Denusuşianu, R. Vulcănescu, I. Ghinoiu). Evenimentul este o expresie a bucuria momentului deosebit al anului când, după egalarea zilei cu noaptea pe 21 decembrie, ziua creşte şi deci şi lumina. Iudeo-creştinismul a suprapus peste această sărbătoare a românilor naşterea lui Iisus inventând poveşti că Moş Crăciun a participat cumva la venire pe lume a pruncului în Iudeea antică.

Alte obiceiuri importante practicate în ortodoxie, ca expresii ale tradiţiei strămoşeşti, sunt colindele şi pomenile. Iudeo-creştinismul nu are la origini colinde. Poporului evreu, de unde a pornit doctrinar iudeo-creştinismul, îi sunt străine astfel de obiceiuri. Pomenile cu colacii, pe care se înscriu semne cu o simbolistică aparte, nici ele nu provin din obiceiurile poporului evreu. Recentele descoperiri la vlahii subdunăreni atestă vechimea milenară a semnelor pe care ei le fac pe pâine şi colaci (sunt comparate cu plăcile de la Tărtăria). Se crede că această simbolistică reprezintă o scriere veche funcţionând ca o legătură sacră între om şi tărâmul de sus.

Valoarea tradiţiilor strămoşeşti ale neamului românesc, care au fost păstrate parţial şi în ortodoxie, este netă şi adevărul privind aportul ei substanţial la ortodoxie iese din ce în ce mai mult la suprafaţă. Dovezile descoperite fac ca tradiţia strămoşească să capete un loc central pentru crearea unei identităţi specifice poporului român care are un imaginar religios autohton, total diferit de iudeo-creştinism care aparţine la origine poporului evreu. Structurarea unui crez autentic

neamului românesc este în curs de desfăşurare şi la aceasta va contribui reforma ortodoxiei, o operaţie care va lua timp şi va duce în cele din urmă la neozamolxianism.

Să ne imaginăm cum ar arăta noul imaginar religios dacă din ortodoxie ar dispărea venerarea morţii lui Iisus, poveştile despre salvarea lumii de către un om care a ratat salvarea neamului său şi toate învăţăturile aberante care întreţin răul (am elaborat acest subiect la postarea Religie şi adevăr). Iar când absurdităţile iudeo-creştinismului, care parazitează sufletul creştinului ortodox, dispar, atunci vom rămâne cu frumuseţea etosului românesc în străfundurile sale, cu Moş Crăciun şi bradul de Crăciun, cu colindele, cu pomenile ca acte de iubire şi ajutor între oameni, cu Dumnezeu, cu moşii şi strămoşii noştri, cu Făt-Frumos, cu Ileana Cosânzeana, cu Dragobetele, cu Zâna Zânelor, cu Zâna Sânziana. Astfel cumplita rătăcire va dispărea, căci iudeo-creştinismul nu are nimic din aceste frumuseţi ale sufletului românesc.

**Profesor de studii ale religiilor*
şi filosofie Sydney, Australia

Măgura Uroi – Simeria

Prof. Ladislau DARADICI *

Despre Eugen EVU

...”suficient de naiv ca să existe/ să reziste ca poet, vulnerabil, iritat, crezând aproape fanatic în arta sa, Eugen Evu este poetul/ omul care îşi acceptă, în acelaşi timp, condiţia. Cineva îi va aduna laolaltă cele peste două mii de lucrări şi va face o selecţie. Vor rezista, ca şi în cazul lui Macedonski, cele mai simple, cele mai muzicale, cele mai sincere. Experienţele lingvistice, atitudinile radicale, izbucnirile înverşunte de furie vor face deliciul specialiştilor – experţi lingvişti şi psihologi deopotrivă. Pentru că avea dreptate cel care spunea că, în privinţa studiului poeziei, psihanaliza va fi cea care va avea ultimul cuvânt…

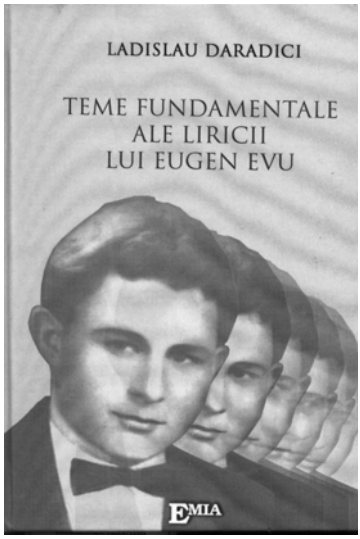

Poezia lui Evu este cântecul de lebădă (marele poet Ion Mircea îl numea „lebăda cu gât străpuns”, aluzie la Hyperboreea...), rostit de omul captiv al propriilor sale limite, al propriei conştiinţe, putinţe şi neputinţe: “*Să scriu, căci vine moartea să-mi astupe/ Aprinsa gură, va intra în casă/ Pe visul meu şi pe iubiri geloasă/ A umbrei eminenţă zdrenţuroasă/ Mă va trânti, din scris mă va-ntrerupe// Să scriu, să scriu, însângerate cupe/ În chinchet straniu frigul să-l înfrunte/ Pe lungi vibraţii bronzul unui munte/ În amplă tânguire, naltă frunte/ A Cugetului smulgă sacra punte/ Din prăbuşitul înger mă-ntrerupe…*”

Acesta este şi va rămâne Eugen Evu, poetul care a publicat peste patruzeci de volume, murind şi nemurind în acelaşi timp, câte puţin, cu fiecare carte, cu fiecare poem. Iar eu, într-o nebunatică vânătoare de semnificaţii, cu încăpăţânare şi cu

istovire, am căutat să instraurez niscaiva ordine în tainica şi pătimaşa „dezordine" poetică a artistului, cutezând să aduc un surplus de un sens acestei creaţii, echivalentă cu o inegalabilă, în nelinişte şi credinţă, existenţă umană. Şi dacă am izbutit să-i aduc măcar atâta lumină cât e în măsură o biată lumânare, înseamnă că visu-mi s-a împlinit şi că umila mea trudă – o sărbătoare a minţii şi a sufletului meu, de altfel - nu a fost zadarnică. Înseamnă că îl merit cât de cât pe Eugen, Poetul şi Îngerul cărunt cu nume şi cu suflet de pasăre…"

** din volumul critic „Teme fundamentale ale liricii lui Eugen Evu", editura Emia, 2010*

Pagini invitate

Iuliu WINKLER
Europarlamentar de Hunedoara-
Vaidahunyad-Eisenmarkt... Corvina

„Doar printr-un efort comun şi prin solidaritate, comunitatea maghiară poate să-şi construiască viitorul", a fost mesajul transmis, sâmbătă, de preşedintele UDMR Hunedoara, deputatul european Iuliu Winkler, la Conferinţa Uniunii Femeilor din Transilvania de Sud, care s-a desfăşurat la Răcăştie-Hunedoara.

Zilele Maghiare din judeţul Hunedoara
şi ale Secuilor din Bucovina, Slovacia ...

Conferinţa de la Răcăştie – organizată cu sprijinul Fundaţiei *Communitas*, la care au luat parte delegaţii din Braşov, Sibiu, Alba şi Hunedoara, dar şi din Slovacia, la ea fiind prezentă şi Bajtai Erzsébet, soţia ambasadorului Ungariei la Bucureşti – a făcut parte din seria evenimentelor din cadrul primei ediţii a „Zilelor Maghiare din judeţul Hunedoara", desfăşurate în perioada 13-20 iunie, în 12 localităţi din judeţ. Centrul s-a focalizat în Cristur, via Hunedoara – Deva-Simeria, care a sărbătorit astfel 100 de ani de la stabilirea lor în zonă.

„Noi, cei din Hunedoara, suntem mândri că în ultimii ani am reuşit să fortificăm instituţiile menite să ducă la întărirea comunităţii noastre. Am construit o şcoală, am reuşit să ne consolidăm bisericile, organizaţiile civile, Uniunea noastră. Dacă ar trebui să formulez un singur mesaj către oaspeţii noştri, atunci, mesajul meu ar fi despre solidaritate. Ca politician, dar şi ca un om care îşi slujeşte comunitatea, mesajul meu este despre solidaritate, pentru că numai o comunitate unită poate să reuşească. Doar solidari putem să ne construim viitorul", a afirmat europarlamentarul Iuliu Winkler, preşedintele UDMR Hunedoara. Aşa cum am mai scris, Iulius Winkler este, detaşat, cel mai important om politic hunedorean din ultimii 20 de ani, care afirmă constant un spirit echilibrat democratic european, militând prin fapte pentru afirmarea valorilor multiseculare ale Transilvaniei, sub genericul Il Convivio (Convieţuiri).

Proza fe scurtă

Dan ORGHICI

ÎN APE TULBURI PESCUIESC

Vai, ce dor îmi e de tine, măi salamule cu pâine... Ce? Ce vrea să fie şi asta? Nu-i baladă şi nici oda rănitului în bătălia cu inflaţia şi sărăcia, ci este una din perlele celui ce este şi va mai fi, pescarul ce nu prinde mai niciodată peşte, dar nu vine niciodată cu raniţa goală de la pescuit. Îl ştiţi sau mai bine zis, cine nu îl ştie pe cel ce întreba cândva din boltă în boltă: - "cumpăraţi peşte?" Urla cât îl ţineau rărunchii şi nu că ar fi trebuit sau că ar fi avut nevoie, dar parcă i-ar fi plăcut să se audă pe el şi să nu îi mai audă pe alţii. Ţipătul era unicul lui mod de negociere, altfel nu ar fi ştiut. Părându-i că toată lumea îşi duce viaţa doar prin al lui peşte, nu era mulţumit de nu îi ieşea din negociere la fieştece kil de peşte şi lui un deţ de rachiu. Rănit în amorul propriu era, de nu îi ieşea "pasenţa" şi nici nu se lăsa înduplecat cu una cu două. Nu puteai cere mai

multe de la el şi îl lăsai în plata Domnului spunându-ţi: "Ăsta-i Osman şi dă-i pace, altu' mă-sa nu mai face". Daniel (ăsta îi este realul prenume cu toate că puţini ştiu asta) deci Daniel spuneam, face parte dintre acei oameni nenorocoşi în viaţă ce se apucă de toate şi de multe altele şi nu termină nimic. Este acel om *"nu mare la stat"* şi bun la sfat, nefiind întreg la trup, (ochiul cu cataractă îi dă un altfel de şic) şi cred că nici la minte. Având o gură cât o şură şi o sonoritate de ar fi putut să vestească cu ea reînvierea morţilor, haios şi plin de şiretlicuri, blând dar prost la beţie, în ultimul rând dar nu şi cel din urmă, un mic hoţ, ăsta era şi este Osman. Nu pot să spun că îmi este dor de el dar parcă aş vrea să-l mai aud cum îşi striga morţii în noaptea de Înviere de parcă ar fi făcut apelul nominal un ofiţer beat, în armată. Nu cred că poate trăi un om la infint, la fel si Daniel îşi va găsi sfârşitul, dar până atunci, te salut frate Osmane, iar pe acolo pe unde umbli să ai sănătate.

VASILE

Vasile!!!

Vasile, taci Vasile! Nu, nicidecum nu e vorba de acel Vasile al amicului Florin, nu-i vorba nici de Vasile din guvern este vorba de un singur Vasile. Deci despre Vasile... Vă mai amintiţi de Vasile, înalt, deşirat, buzat, mirosind mai tot timpul a alcool şi urină, dar bun la suflet şi darnic; ăsta era Vasile.

Despre acel Vasile şi despre cei ca el doresc să scriu aceste rânduri, care mă dor amarnic de tare.Vă spun şi de ce: pentru că l-am cunocut pe Vasile, pe unul dintre acei mulţi Vasii.

Nu l-am uitat pe Vasile, acel om care în fiecare dimineaţă ne cerea un ban, o sută de lei vechi, de acela ce în marea-i mărinimie împărţea din sticla de spirt cu Toni ori cu alţii asemenea lor. Acel care împărţea puţina-i mâncare de la cantină cu păsările ori cu câinii comunitari, de nu cu cei mai sărmani dintre oropsiţi. În graba zilnică uităm să mulţumim celor ce ne ajută, fiinţe dragi, amici şi nu de puţine ori necunocuţi. Uităm să spunem "mulţumesc". La fel şi eu am uitat să pun o lumânare la crucea celui ce a fost Vasile. De trăit

a tot trăit, ani, câţi Domnul i-a dat; buni, răi, cum fostu-i-a soarta. Dar nu despre asta voi a scrie aici, ci despre OAMENII ca acel Vasile despre mulţi alţi Vasii. De ce despre ei? Deoarece în noi mai zace şi omul, scorpia fiind vizibilă zilnic printre noi. De aceea, poate nu vedem în Vasile omul, nici în el dar nici în cei ce îi avem aproape. Fie el alb, negru ori galben, Vasile ca toţi Vasiii din urbea noastră, trece nevăzut şi este uitat a doua zi după ce a plecat dintre cei vii.

Sunt mulţi... Trăiesc ca vai de lume, de cele mai multe ori făcând umbră degeaba pământului, având rolul de a ne aduce aminte că viaţa mai trebuie şi trăită, nu lăsată să treacă pe lângă noi ca un rapid prin haltă. Să ne aducem aminte ca la bine să răspundem cu bine, iar la palmă cu celălalt obraz. Acesta este rolul lui Vasile şi a celorlalţi Vasii de felul lui; rolul acestora e să ne facă să ne pese de noi, de ei şi să nu uităm că suntem oameni. Vasile, şi de dincolo de mormânt, vorbeşte Vasile!

Orăştie, iunie 2010

** Între scriitorii orăştieni ce-l omagiau exemplar printr-un simpozion pe Petru Baciu, am remarcat o voce cu trup, neobişnuită, cu totul neobişnuit de aparte... Un discurs cu patos şi trepidaţie, un arcuit peste idei inflamabile, un om care arde şi se zbuciumă, un suflet imprudent arătându-se celorlalţi, de fapt o ATITUDINE faţă de totul ce ne aparţine fiecăruia, ca parte unică, ce se chinuie empatic întru regăsirea unicităţii. I-am spus că are o anume vervă... şi atât; mi-a trimis două cărţi electronice, aşa că mi-a confirmat ceea ce intuisem, mai ales cu ale sale eseuri-tablete dintr-o carte pe care sper să o primesc spre mai calmă desfătare.*

Această carte, căreia i-aş reduce titlul şi aş reedita-o (!), aş numi-o cumva cu o sintagmă care să conţină „palia”... (Ciudat, că Palia este un posobil etimon al numelui Octavian Paler!) ...

Dan Orghici este un filosof deghizat în înfloriturі prozo-poematice, un înţelept practician (?), un Noica întors în urbe? Un împătimit dinspre Goga (dolorism ardelenesc cu carul!), dar şi Blaga, dar şi Radu Stanca, dar şi Paler. Minitextele incluse aici de mine sunt din cartea pdf, în care Orghici este povestaş hâtru, un pic adiind în duhul cimitirului vesel de la Săpânţa. Sper să ştim mai îndeaproape unul de altul. ***(Eugen Evu)***

Între uman şi ventrilocismul cyborgic

- disertaţie despre Omul Necunoscut Sieşi -

Eugen EVU

Scrisul, pictura, muzica, dansul sunt limbaje ale aceleaşi entităţi, însă care sunt mai aproape de mistrul gândirii, celei decantate prin patosul afetcelor noastre; la cei mai senzitivi mai rezonant, mai trepidant, mai uman; la grobieni şi spăimoşi-nevrotici-anxioşi, mai agresiv: anume prin chiar timbraţia limbajului...

Captivi în dualitate, suntem în interiorul fenomenului existenţei, suntem eroii propriei poveşti, ai mitului propriu despre care scrie Cohello în Magicianul, de pildă, însă mult mai conspectativ Umberto Eco, în celebrul „Numele rozei”... Ezotericul resurect impregnează turnesolul astralului nostru, exotericul paradoxal agonic, pierde ceea ce aş numi zona ancestrală a „micii precesiuni”... Religiosul mistic se agită ameninţat de saltul cyborgului, al omului care îşi îngroaşă vocea, al omului – ventriloc.

În acest sens se pare că individul acutizează, în vertijul accelerat al progresului tehnic, o stare anume, decalibrantă, a energiilor ce se manifestă şi le atribuie, unii Spiritului „quelle que s’agite”, ceilalţi, post-cartezienii, cunoaşterii reci, raţionaliste, necum atee...

Există o neo-religiozitate a ştiinţelor, există un zbucium tsunamic al memoriei noastre colective... Asistăm în acest prag „convenţional numărat” de mileniu, la ciocnirea unor civilizaţii, dar propriu-zis impactul este al diverselor culturi fragmentate istoric de conjucturi... iar acum, sub stindardul imperativ cvasi-economic (!) al globalizării, se poate reînţelege ce scria Aldrin Toffler despre „valuri”... Al treilea val este undeva „între plug şi computer”, iar Românii asta resimt, efectul acestei ciocniri tectonice resimt: traumatizant, din falii de mare adâncime, cele ale Fiinţei despre care scriau axiomatic D.D. Roşca, Romulus Vulcănescu, Cioran şi mai ales Blaga...

Eclectismul sudic şi slavismul contaminant estic, se ciocnesc cu fanariotismul caragialiesc (albanezul grecizat) sau

„Crăismul de curte veche” al beizadismului regresiv, al parvenistismului greco-turco-bulgărimii înfierate de Eminescu. Alogenicii de tip atitudinal dadaist, protestatar aiuristic, sub legea talionului, se răzbună şi ei, îşi au practicienii sau apologeţii cras-grobieni, din speţa lui Tristan Tzara, evreul, Eugen Ionesco, evreu pe linie maternă, spectrul fiind mult mai amestecat, ca într-un regovaiv tulbure, nebulos, apocalitic cum figuris, cum scria Silvestri într-un memoriabil eseu compozit, numit de el „catedralic”...

Credem că această stare de criză este a hiperluciditǎţii psihanaliştilor faţă cu maşinăriile golemice ale neo-alchimiştilor ce redescoperă nu altceva, decât ecuaţia macro-micro-cosmos, a echivalenţei numită de matematicile actuale fractalice, anume a vehiului dicton al egipteanului Hermes Trismegistus, „Aşa cum este sus, aşa este şi jos”. Dictonul acestei legităţi este enunţat explicit şi în Vechiul Testament, preluat adică: „Precum în cer, aşa şi pe pământ”.

Premiatul Nobel Niels Bohr a intuit şi re-descoperit (sic, n.n.) – pe aceeaşi undă intuitivă, ca şi un Einstein – relaţia aceasta intrinsecă: sistemul nostru solar este leit un gigantic sistem imitat în microcosmosul minţii umane, în sensul că Soarele este asemănător unui Nucleu, în timp ce planetele reprezintă protonii şi neutronii captivi pe orbitele lor... Acest sistem solar interconectat, este da fapt un Atom uriaş, iar spaţiul dintre nucleu şi părţile înconjurătoare este dispus în aceeaşi RELAŢIE.

Ne imaginăm simplu (corelativ) că acest atom face parte dintr-o celulă. Această celulă reprezintă sistemul solar al Căii Lactee... Deducem că mai multe celule sunt mai multe sisteme stelare de acest tip lacteean, formând un ţesut care face parte dintr-un membru superior sau inferior al unei fiinţe umane.

În cosmos există aşadar acumulate miliarde de sisteme stelare de tipul Căii Galactice. Cu mii de ani în umră, Cei Dintâi ştiau aceasta, iar noi suntem omenimea pe care grecii ar fi numit-o anamnesică. Deducem şi legea pe care o numim a sacrificiului eternei reciclări, înnoiri, învieri, prin aceea că

sistemele stelare de tipul Căii Lactee mor sau se reînnoiesc la fel ca oamenii, poate ca toate vieţuitoarele, de unde ideea reîncarnării... Ceea ce evoluează în uman este conştiinţa, inteligenţa cosmică...

Energiile individuale interferente cu cele cosmice, funcţionează cumva prin reciprocitatea foamei una-de-alta... Spiritul, cugetul, psiche, este energofag. Principiul ordonator al Fiinţei este Arderea, toate procesele din viu sunt de fapt arderi. Cuvântul arde cel mai misterios, sau dacă vrem, mai substanţial... Esenţialitatea lui se converteşte în eliberatoare de sine energie, întru regenerare.

Iată alegoria Învierii şi direcţia ei imuabilă, paradoxal moartea fiind creatoare. Astfel şi sistemul pe care îl numim Text; precum în Metatext, aşa şi în text. Există în psihicul notru un altoi, un etimon sacru, al restructurării, al continuei geneze. Materia inteligentă este Memorie cosmică, în continuă repliere întru a se regăsi, a se recunoaşte ca Sine a Lumii. Nu noi facem istoria, ci ea, sacrul pogorât în profan, o provoacă, o determină, o stigmatizează.

Sub lentila unui microscop performant, ochiul va descoperi Legea: protonii şi neutronii se „roagă nucleului”... Sistemul fractalic este lege pluriuniversală. Precum în Om, aşa şi în At-Om!

...Primul reformator monoteist, cu 1500 de ani înaintea lui Moise, Akenathon, a aflat de la te miri cine – atlanţi, zei civilizatori, îngeri căzuţi sau preoţi iniţiaţi (Saurid, Hermes ş.a.) – ceea ce Niels Bohr doar va redescoperi peste milenii: precum în cer, aşa şi în materia vie şi chiar cea nevie. Avem liberul arbitru, însă altceva, esenţial, nu ni se permite.

A ne consola că suntem captivi în libertate, aşa cum cercul este parte din Spirală, pare să fie condiţia marelui Necunoscut... Metaforic zicând, sub legea sus-enunţată, aşadar paraoxal, noi ne suntem, nouă înşine, Marii Necunoscuţi.

Pagini ale regăsirii

Dorin TUDORAN (U.S.A.)

STATUL: de drept, de drepţi şi degeaba

Când doreşte să vadă unde se află şi încotro se îndreaptă Asia, America (administraţii politice, analişti politici, oameni de afaceri, organizaţii neguvernamentale şi non-profit, universitari, jurnalişti etc.) priveşte frecvent şi comparativ la India şi China. Numitorul comun este factorul demografic – populaţii imense. Diferenţele specifice sunt determinate de modele istorice foarte diferite: în India, democraţia a prins rădăcini; în China, regimurile autoritare nu constituie simple ”accidente de parcurs” istoric. Constantul progres economic de care se arată capabilă China ultimului deceniu reaprinde o dezbatere pe care o anunţa, în urmă cu peste un deceniu, Fareed Zakharia. El atrăgea atenţia că democraţiile neliberale (The Rise of Illiberal Democracy) dar capabile de performanţe economice vor fi acceptate chiar şi acolo unde, până acum două decenii, lipsa lor de respect pentru drepturile omului le transformase într-un fel de paria internaţionale. Câţiva ani mai târziu, 2002, Steven Levitsky (Harvard) şi Lucan A. Way (Toronto) publicau The Rise of Authoritarian Regimes şi Competitive Authoritarianism – The Eemergence and Dynamics of Hybrid Regimes in the Post Cold War Era. Se analizau locuri unde un regim autoritar acceptă nişte supape prin care opoziţia îşi poate spune cuvântul, proces în urma căruia oameni ai regimului îşi pot pierde funcţiile şi, cine ştie, într-o bună zi chiar şi regimul se poate trezi pierzând nişte alegeri. Apărută la Stanford University Press, în martie acest an, cartea Teresei Wright Accepting Authoritarianism: State-Society Relations in China’s Reform face obiectul multor discuţii sau devine un termen de referinţă în multe analize comparative dedicate binomului India-China. De curând, Fundaţia Naţională pentru Democraţie

(National Endowment for Democracy) a organizat o dezbatere intitulată China, India şi viitorul democraţiei (China, India, and the Future of Democracy). Panelişti pe măsura temei – Francis Fukuyama (Stanford), Summit Ganguly (Bloomington), Bruce Gilley (Portland), Andrew Nathan (Columbia University), Larry Diamond (Stanford) şi Marc F. Plattner (International Forum for Democratic Studies, co-editor, Journal of Democracy). Pentru panelişti consensul l-a constituit faptul că India ilustrează ce se înţelege printr-un stat de drept (Rule of Law), iar China un regim politic autoritar. Diferenţele de opinie s-au înregistrat cu privire la viitorul democraţiei în cele două ţări. Mai mult – a revenit ideea că, la urma urmelor, atâta vreme cât economic o ţară este stabilă, ba mai face şi progrese în domeniul social, mulţi dintre cetăţenii ei îşi pun din ce în ce mai rar întrebări precum "Dar, cu democraţia cum rămâne? Despre drepturile omului când mai discutăm? Unde este dreptul meu la liberă exprimare?" Ca în cazul multor analize de acest fel, şi comparaţia India-China invită la o puzderie la false întrebări. Iată una dintre ele: ar da indienii democraţia lor haotică pe o structură autoritară dar cu stabile progrese economice? Intrebarea este fundamental falsă fiindcă, indiferent de cum se uită restul lumii la ele, India nu se uită la China şi China nu se uită la India spre a împrumuta una de la cealaltă un anume model. Nici dacă vor, nu pot. Social, India este foarte eterogenă, China – mult mai omogenă. Instituţiile lucrează diferit în contexte diferite.

Acelaşi lucru se poate spune şi despre influenţa pe plan internaţional a celor două ţări. Evident că evoluţiile din China şi India sunt urmărite cu foarte mare atenţia, dar asta nu înseamnă, neapărat, că ele şi influenţează foarte mult pe alţii. În fapt, India şi China nu se arată interesate în a exporta influenţă. Modelul sovietic nu mai există. India se arată chiar mai dezintersată decât China în privinţa evoluţiilor din proximităţi arzătoare. Considerând că în asemenea analize comparative, India reprezintă statul de drept şi China statul politic autoritar, nu sunt puţin cei care cred că India nu e un bun ambasador al

democraţiei. Ce văd ceilalţi? Factorul demografic rămâne comun, dar ridică celor două ţări probleme diferite. China se confruntă cu un număr imens de bătrâni şi politica acelui doar un copil pe familie o pune în pericol de a se vedea, în curând, depăşită democrafic de India. În schimb, India se confruntă cu un număr imens de tineri fără perspectiva unui loc de muncă. Care dintre cele două ţări va avea de rezolvat (şi cum?) în viitor probleme sociale mai dificile? În China, populaţia rurală pare să accepte standardele de trai mai mici decît cele ale populaţiei urbane. În India, eradicare sărăciei rurale a eşuat. În China, disparităţile economice din mediul urban sunt mai uşor acceptate, existând reacţia că, da, dacă celălalt doarme mai puţin, munceşte mai mult şi câştigă mai bine, asta e. În India, aceleaşi disparităţi sunt, pare-se, suportate mai greu. Numărul maşinilor obscen de scumpe (Lamborghini a fost citată) făcându-şi cu greu loc printre coloanele de flămânzi taie unora apetitul pentru democraţie, dar nu într-atât încât să le stârnească un interes constant pentru discursul gherilelor politice maoiste. În China, aparatul birocratic înseamnă Partidul. Şi Partidul răspunde cum şi cât vrea el – oricui. Un soi de autoritarism nediscriminatoriu. În India, la nivel naţional, instituţional lucrurile par a sta mai bine, dar, în viaţa cu zi cu zi, Statul nu răspunde decât privilegiaţilor. Redresarea situaţiei vine din partea tehnologiei.

Dacă vrei să cumperi un bilet de tren de la ghişeu, trebuie să dai bacşiş. Şi unii nu au de unde să dea. Intri pe Internet şi cauţi biletul on line. Dacă sunt locuri, n-ai nici o problemă. Internetul este orb la diferenţele de castă. Problema rămâne egalitatea accesului la… Internet. Sau, cum numea Pippa Norris, cu ani în urmă, tehnologia – The Digital Divide/The Great Divide. În China politicului autoritar, masele pot fi mobilizate în orice moment şi în felul acesta proiecte foarte costisitoare pot fi realizate. India statului de drept nu are pârghia iobăgiei moderne. Cu toate acestea, stă China mai bine în ce priveşte limitarea cauzelor ce determină încălzirea globală? Datele spun că nu. Aşadar, acel ”Environmental

Authoritarianism" de care este acuzată China nu dă rezultate mai bune decât acel lasă-mă să te las al Indiei. Şi datele folosite de instituţiile internaţionale (World Bank) prezintă puncte slabe. Aşa numitele date totale (aggregated data) sunt înşelătoare. Dacă le desfaci până la cel mai simplu indicator, poţi avea surpriza să vezi că, de pildă, mesajul lor în legătură cu unele stări de fapte din India este înşelător. Unele state o duc aşa de bine încât – mai în glumă şi mai puţin în serios – s-a sugerat chiar că, în cazul lor, secesiunea ar fi un pas înţelept.

De unde vin, în fond, diferenţele de adâncime? Din rolul jucat în cele două imense spaţii geografice şi demografice de relaţia între politic şi religie. Amândouă au cunoscut organizarea tribală, dar numai una a avut un Ev Mediu – cealaltă, nu. În India, religia subordonează politicul; China nu are o "religie naţională", este un conglomerat religios. Totuşi, stat de drept, India nu permite Prinţului să facă tot ce-i dă prin cap. În China de astăzi — performantă economic – Prinţul/Partidul nu poate realiza ce a realizat, pe lungă durată, China dinastică. Lungă durată, am zis? Atunci, ce cred panelişti pe care i-am ascultat? Aicii opiniile sunt foarte diferite, cu tot spectrul lor de nuanţe. Iată limitele (fluide, fireşte!) acestui spectru: în vreme ce pentru Francis Fukuyama e greu de acceptat că în lipsa statului de drept, o ţară poate continua la nesfârşit să fie performantă, şi că, mai devreme ori mai târziu, capotează, Andrew Nathan este sigur că pentru China un asemenea eşec nu se întrezăreşte încă. La mirarea unora, Nathan adaugă "Cel puţin, în timpul vieţii mele un asemenea eşec e foarte improbabil". Nu mă întrebaţi câţi ani are Andrew Nathan. Când e vorba de ani, Istoria nu îşi pierde timpul cu anii oamenilor. Operează cu secolele, mileniile ţărilor.

Dacă India ilustrează statul de drept (o democraţie stabilă, cu slăbiciunile ei), China statul de drepţi (un regim autoritar, cu performanţe economice), România este un exemplu al statului degeaba.

"Indicatorii" îi cunoaşteţi mai bine ca mine.

** Dorin Tudoran a fost referent extern, elogios şi cenzurat de „vigilenţii" editurii Cartea Românească din anii 1986, al unui roman al meu („Roşu putred"), care nu a apărut niciodată, din cauza cenzurii de dinainte de 1989 şi de după... Îl salut amical cu propriile lui pagini.*

Sapienţiale

Laurenţiu NICOLAE (Olanda)

Sunt nemuritor... deocamdată

(Îmi vine să) urlu
... la lună
Ca lupii liberi la stână;
Să-mi înfig colţii în prima arătare
Cu mâini şi picioare
Şi să sfâşii carnea de pe oase,
Ochii de pe raze,
Degetele de pe tâmple arzânde
Irosite sub ceaţa coşmarului.

Mă trezesc, este anul hoinarului,
Aşa că e timpul să mergem
Într-aici, într-acolo, într-aniciunde,
Cu bocancii prin ierburi plăpânde
Şi cu haite alergându-ne în zâmbet.

Safari

Lumini şi umbre întrepătrunse
Îi conturează chipul:
Ochi, buze, munţi şi văi
Păduri, castele, lupi şi stele-n frunte

Şi ghidul spune:
Priviţi!
Aici
S-a adăpat chiar ieri o mângâiere
Aici
S-a odihnit sărutul
Pe drumul dintre pleoape
Aici şi-aici

Şi-au făcut culcuş palme
Când au obosit de-atâta zbor
Aici
A fost izvor de lacrimi
Puteţi să treceţi, a secat de mult
Aici
E urma unui zâmbet...
Iată-l!
Păşiţi atent
Să nu îl speriaţi.

Când plouă

Când plouă

Paşi pe trotuarul ud lasă în urmă cadavre de frunze
Eu sunt tu, tu eşti eu, suntem noi, risipiţi printre umbre
Şoapte în zbor se ciocnesc şi apun în sonete rotunde

Când plouă

Trecători se topesc tremurând oglindiţi printre ramuri
Eu sunt vis, tu eşti drum, prăvălindu-ne valuri pe ţărmuri
Neştiuţi, nevăzuţi, invocăm necuvinte din vremuri

Când plouă

Încercare despre a muri râzând
sau cimitrul Sapienţei ...

- lui Laurenţiu Nicolae -

Umanitatea actuală pare a fi un experiment abandonat sieşi. Ceea ce se promitea o eventuală ieşire din captivitatea morţii prin viaţă,...se vădeşte a fi o ecuaţie sado-massochistă. Latent, ascuns paradoxal în real, intuim un declanşator autonom al auto-colapsului, probabil cu scop ultim suprauman? Istoric, epuizându-se toate utopiile, nici artele nu vor avea decât conjuctural geo-cultural, durata şi efectul lor ziditor, care să ridice omului fruntea în zona cugetătoare şi a iluminării altfel decât resemnata dimensiune a religiosului mortificant, transcedental prezumtiv... Interconectaţi prin computere, acum

mumificăm astralul jupuit al Misterului de a fi - devenind, cum se pronunţa zeul cu nume de navă cosmică, pe Muntele mitologic... Zeul crepuscular pastoral, nu va supravieţui nici în pustie, nici în megalopolisul holywoodian al lui homo cyborgic, nici măcar în mausoleele şi criptele akasice ale Netului.

A muri urând că mori !

Revelaţia superior-sisifică, anume că fiecare zi deja apusă, a fost cea mai urâtă... Urâtul baudelarian, disimulat doar de făţarnici sau de fanatici... unicei mari Minciuni alternând zadarnici proporţiile ei suicidare: de a te minţi pe tine însuţi!

Odată cu noul mileniu, care precipită mega-industrial tehnicist, informatica şi aplicaţiile ei, noul val tofflerian se abate mai dramatic ca-n ţările occcidentale ce au parcurs treptat aceste procese treptat, dirijat, asupra României, implicit culturale. Astfel că, între plug şi computer, conform aceluiaşi futurolog, noi suntem copleşiţi de fenomen şi ca atare nu doar literatura, ci ei, scriitorii, devin şi unii deja sunt altcumva. Nimic din ce va veni nu va mai fi cum a fost...

Pluralul, mulţimile sfărmatului Unu, este nebun fetişizant: mănuşa lui Michael Jakson, a fost recent licitată la suma de 350.000 de dolari.... Canibalism descreierat... Societăţile îşi produc idoli, spre a-i devora şi apoi consuma, literalmente. Reclamele fac ca lamele de ras să vorbească, pasta de dinţi să dea din cur şi spermafroditismul să facă industrii şi pantheon într-o lume psihopatologică ce banalizează maimuţărind sacrul, esenţele, valorile, umanul nuclear.

Explozia mediilor - scrise şi vizuale - loveşte şi ea în scriitorime, mai ales televiziunile. Totul devine absurd *consumist, / cu efecte disfunctionale bio/ psihice/ t*elenovelism, foiletonist, virtualizare, modificând pur-şi- simplu funcţiile neuronale ale creierului, în percepţii, decantări semiotice, tot arcenalul clasic ce transgresa în post-modernism şi psihedelisme, sunt într-un recul terifiant, într-o derută ce devastează structurile înseşi gândirii, comunicării, memoriei şi finalmente umanului.

Amurgul vechilor zei, aşadar, conţine, optimistic zicând, un alt răsărit, alte orizonturi, alt fel de Om. Alte societăţi, alte politici, alte utopii dinamizatoare, alte apocalipse, alte paradisuri, toate de fapt inventate de fiinţa platoniană. Moartea unei civilizaţii conţine în agonia ei, speranţa unei alte învieri, eterna aspiraţie a noastră, totuşi, spre metafizicul divinităţii ce pare a funcţiona ciclic astfel: creatorul se (auto) sacrifică în operă, întru a o perpetua... Iar omul transmodern va fi prada propriilor sale nostalgii, a foamei de sine, mai sporitor materialiste şi mai păgubos spirituale... În primejdie a conştientiza tragismul de adâncime al existenţei... noi imităm retro-proiectiv, zeităţile, idolii, delirurile istoriei, stadiile noii cunoaşteri cu efect de bumerang, suicidarul pe care însăşi Natura oarbă îl răzbună aşa cum constatăm, avatarurile apocaliptice ale climei, dezechilibrele, nemai având, pare-se, răbdarea *Timpului de a alterna – până acum suportabil... distrugerile şi genezele care perindă cosmic povestea umanului în habitatul planetar*... În acest sens, suntem ai noii stricăciuni, ai noii căderi... Ceva ne spune că toate acestea ne sunt *impregnat*e ca program genetic, genomic, ancestral. Iar conceptul de *liber arbitru*, este de fapt noua stigmă a speciei postdiluviene. Rata de sacrificiu al creatorului, se prelevează (repliază) în ceruri, noi alternând răstignirile şi auto/ dafeul... *Tragicomedia condiţiei de A FI pentru a MURI, la timp ori altfel, de moarte bună sau moarte ne-bună...poate fi conştientizată, pe jumătate vindecabilă,... şi oarecum consolatoare... Râsul este vibraţie şi ca atare revelaţie: umorul este de fapt dimensiune de adâncime a tragicului...*

Înţelegem, cosmici visători, că totuşi muri, aidoma anticilor protodaci, râzând... Ceea ce – suprem paradox – este tot o... religie…

Cioran avea dreptate, suntem pe culmile disperării, una ce nici măcar nu este numai a noastră...

Eugen EVU

Această carte apare cu sprijin financiar nerambursabil de la Primăria şi Consiliul Local ale municipiului Hunedoara, pe baza proiectului cultural depus de autor.

Tiparul executat la
S.C. TIMUX TIPO PROD
HUNEDOARA

Carte apărută în colecţia:

Biblioteca Provincia Corvina

Doritorii de a avea această carte
o pot comanda direct la autor.
Preţul per exemplar este de 50 lei (RON)
incluzând cheltuielile poştale.

Contact autor carte:
e_mail> **evueugen@yahoo.com**,
tel. mob. 0746 146690